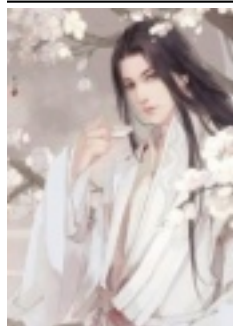

Hoàng Tử Cát Tường

Contents

Hoàng Tử Cát Tường	1
1. Văn Án:	2
2. Tiết Tử	2
3. Phần 1	4
4. Phần 2	8
5. Phần 3	11
6. Phần 4	14
7. Phần 5	17
8. Phần 6	20
9. Phần 7	24
10. Phần 8	27
11. Phần 9	31
12. Phần 10	36
13. Phần 11	38
14. Phần 12	43
15. Phần 13	48
16. Phần 14	52
17. Phần 15	59
18. Phần 16	68

Hoàng Tử Cát Tường

Giới thiệu

Đường đường là một thái tử thì ai dám không nể ta chứ ? Thế mà ngay trước mặt hân nàng lại ngan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-cat-tuong>

1. Văn Án:

Ai dám không cung kính cộng thêm ba phần lễ ngộ đối với hần? Tiểu nữ tử trước mặt này sao...

Thật to gan! Dám cháy nhà hôi của! Đường đường hoàng tử điện hạ có thể nào chịu “khuất nhục” như thế, Không đòi lại làm sao trước mặt người khác tạo uy tín?

Nhưng, càng nhìn càng khả ái, vượt qua triền miên vượt lên nghiện,

Hiện nay tình huống tựa hồ có chút khác đi,

Vậy, đổi lại phương thức trả thù có được hay không?

Hắc hắc, quyết định trước hết để cho nàng thật yêu hần, sau đó...

Sâu: Ta là ta thấy cái văn án này chém gió ghê quá. Nhưng nói tóm lại soái ca này cũng thật đáng yêu. Đạo này ta đang bị hớp hồn bởi những ca ca thể này a.

2. Tiết Tử

Không nên tin tưởng bất kì kẻ nào, bởi vì không có ai đáng tin tưởng.

Nữ nhân cầm khăn gắm trong tay, nhìn những bông hoa màu hồng ngoài cửa sổ. Cảnh đẹp như vậy, giàu sang như vậy, nhưng nụ cười của nàng càng ngày càng ít. Ban đầu, nàng cũng đã từng là một thiếu nữ ngây thơ, ngây thơ đến mức không biết cái gì gọi là tranh đấu với nhau, không biết cái gì gọi là lòng người không thể dò. Dung mạo tuyệt thế, nhưng bất quá lúc này cũng dần dần mất đi. Sự cưng chiều của nam nhân của nàng, trong mắt hần, những thứ quyến luyến kia đã càng ngày càng ít, ít đến mức làm cho nàng cảm thấy khẩn cầu tình yêu của hần thật là một việc hèn mọn.

“Mẫu phi!” Thân ảnh nho nhỏ nhảy đến trước mặt nữ nhân, khiến cho gương mặt sầu bi của nàng gương lên chút ít ý cười.

“Vụ nhi.” Nữ nhân kéo tay tiểu nam hài lên, ôm hần ngồi một bên trên giường, “Buổi sáng có đi thỉnh an phụ hoàng người không?” Nữ nhân hỏi.

“Đã thỉnh qua.” Tiểu nam hài gật đầu.

“Vâyh phụ hoàng người có nói gì không?”

“Không có.” Đầu nhỏ suy nghĩ một chút đáp, “Phụ hoàng đang xem tấu chương, cho nên liền kêu ta lui.”

Sắc mặt kiêu mỹ âm đạm, móng tay bén nhọn của nữ nhân đau nhói đâm vào lòng bàn tay của mình. Đúng vậy a, ở trong hậu cung, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường thôi, không có gia thế hùng hậu, cũng không xinh đẹp đến mức làm người ta say đắm. Nam nhân của nàng tâm tư quá lớn, lớn đến chứa nổi toàn bộ thiên hạ, mà tâm tư của nàng thì quá nhỏ, nhỏ đến mức chỉ muốn bảo vệ một ít hạnh phúc. Được sắc phong là phi, đơn giản bởi vì vận khí của nàng tốt, mang long chủng, mẫu bằng tử quý (mẹ vinh nhờ con) mà thôi. Nàng không phải hoàng hậu, cũng không phải quý phi người thân thế lực khổng lồ, cho nên Vụ nhi chưa bao giờ nhận được sự coi trọng của Hoàng Thượng.

“Mẫu phi, người làm sao vậy?” Tiểu nam hài chú ý tới sắc mặt âm đạm của nữ nhân, kỳ quái hỏi.

“Không có gì.” Nàng miễn cưỡng cười một tiếng, lấy khăn gắm trong tay lau mồ hôi trên đầu thẳng bệ, “Làm sao đầu đầy mồ hôi, lại đi chơi đùa rồi?”

“Ân.” Khuôn mặt tiểu nam hài tươi cười, “Ta thỉnh an Phụ hoàng xong, ở ngự hoa viên gặp Nhị ca, Thất ca nên cùng bọn họ chơi đùa. Bọn họ nói cả ngày chỉ ở trong thư phòng nghe phụ tử giảng bài, nghe đã lâu, đầu như rỉ sắt rồi.”

Nữ nhân thu tay lại, trầm mặc một lát, “Vây ngươi thích những huynh đệ này không?” Nàng nhìn con chăm chăm hỏi.

“Thích!” Đầu tiểu nam hài nặng nề điểm một cái.

“Nhưng người lại không thể thích.”

“Tại sao? Mẫu phi, người nói thật kỳ quái.” Trong ánh mắt ngây thơ thoáng nghi ngờ, hần khó hiểu.

“Bởi vì người không có tư cách thích.” Nàng vỗ vỗ đầu của hần, nhẹ vuốt vuốt tóc hần, “Cá tính của người vốn không thích hợp tranh đoạt, sinh nhằm vào nhà đế vương. Huynh đệ người yêu thích, là người tương lai có thể lên làm hoàng đế, cho nên, người không thể thích bọn họ, bởi vì ai cũng có thể ở sau lưng đâm người một đao.”

“Ta... Ta không hiểu.” Ánh mắt nặng nề của nữ nhân khiến cho tiểu nam hài không khỏi run rẩy, “Tại sao mẫu phi luôn nói với ta những lời kỳ quái này?”

“Chỉ có như vậy, người mới có thể giữ được tính mạng ở nơi hoàng cung này, hiểu chưa?” Nữ nhân nghiêm túc nói, “Vụ nhi, không nên dễ dàng tin tưởng bất kì kẻ nào, ở nơi hoàng cung này, người người có thể tin tưởng, người người có thể dựa vào, chỉ có một mình người.” Ngây thơ không thích hợp ở trong hoàng cung này, những năm ở trong cung, đối với đạo lý này, nàng đã hiểu được rất nhiều.

“Nhưng...” Tiểu nam hài há miệng. Muốn hiểu ý tứ của những lời này, đối với tuổi của hần mà nói, còn quá sớm.

”Cho nên Vụ nhi, mau mau lớn lên đi, chỉ có trưởng thành, người mới có đầy đủ năng lực bảo vệ mình.

“Vậy chẳng lẽ mẫu phi cũng không tin bất kì ai sao?”

“Đúng vậy a, mẫu phi không tin.” Nữ nhân chua xót cười một tiếng. Ở trong mắt phụ huynh, nàng là một con cò có thể lợi dụng, ở trong mắt phụ quân, nàng chỉ là một trong số vô vàn giai nhân trong hậu cung của hần, một trong những người mẹ của rất đông những hoàng tử của hần.

“Mẫu phi cũng không tin phụ hoàng sao?”

“Ta...” Môi đỏ mọng khẽ mở, lại nghe được thanh âm từ ngoài cửa sổ truyền tới: “Có thích khách!” Thanh âm kia, là từ trước Thờ điện truyền đến! Không tin... hai chữ trong miệng nữ nhân hóa thành tiếng gió, không thể nghe được, nhưng vẫn truyền vào trong tai tiểu nam hài, sau đó hần thấy mẫu phi của hần, như một đoàn liệt hỏa chạy ra khỏi tấm điện, hướng ngoài phòng chạy đi. Mẫu phi... Nàng không tin phụ hoàng sao? Nam hài tâm tình rung động, không cách nào thừa nhận sự thật này. Nhưng hần không biết, đây là lần nói chuyện cuối cùng của mẫu phi với hần. Sau đó, sau một lúc lâu, hần thấy mẫu phi nằm trong vũng máu, khuôn mặt tuyệt mỹ không có chút huyết sắc, tái nhợt như một tờ giấy trắng. Mà phụ hoàng kia trên người là xiêm y vàng tươi thì dính đầy máu đỏ, đỏ cùng vàng hòa lẫn vào nhau làm mắt hần đau nhói. Sau đó, hần đã biết mẫu phi vì cứu phụ hoàng mà phi thân tới đỡ một kiếm của thích khách. Tất cả mọi người khen ngợi mẫu phi của hần, chẳng qua là trong những người này, có bao nhiêu là thật tâm thành ý, lại có bao nhiêu âm thầm đắc ý đây, hoặc là có chút hả hê? Sau đó, hần còn chứng kiến phụ hoàng ở trước linh đường của mẫu phi, nhìn chăm chú vào mặt mẫu phi rất lâu, giống như là lần đầu tiên chân chính nhìn thấy rõ mẫu phi, tầm mắt kia, cơ hồ muốn xuyên thấu quan tài. Mẫu phi được truy phong là quý phi, mà hần, cũng nhận được sự sủng ái chưa bao giờ nhận được của Phụ hoàng. Nhưng mẫu phi... người không phải đã nói người không tin phụ hoàng sao? Vậy tại sao còn muốn thay phụ hoàng chặn một kiếm kia đâu? Chẳng lẽ tính mạng của phụ hoàng trong lòng người, còn quan trọng hơn tính mạng của chính mình sao?

Nếu vậy, vậy kia là cái gì đâu? Ngây thơ, thật sự ngây thơ là ai đâu? Mẫu phi, cứu phụ hoàng là người một lần dùng hết ngây thơ cuối cùng của cả đời người sao! Một lần cuối cùng... Ngây thơ...

~~~~~
Ta gặp người, không biết là bất hạnh của người hay bất hạnh của ta, có lẽ trong thăm thăm tối tăm, ta cả được là cái gánh nặng xui xẻo trên lưng người.

Cho nên ta rất trịnh trọng cảnh cáo người, thật sự nga!

Không cho phép người cho ta phiền toái, tiểu quỷ!

Ta —— Hách Thiên Hương, sinh không gặp thời.

Nếu là sinh ở thời loạn, có lẽ sẽ không có nhiều người trông coi ta như vậy. Dù sao thời loạn nha, người người đều tự bảo vệ, phải tránh họa, làm gì có nhiều người để ý như vậy a.

Nhưng tiếc nuối là, ta mạn phép sinh ra ở thời buổi thái bình.

Trước khi ta ra đời một trăm năm, gia tộc Thiệu thị bình thiên hạ. Bình nội loạn, an bên giới, chiến tích rõ ràng, thành lập Thiệu thị vương triều xưa nay chưa có.

Mà ta, thật bất hạnh sinh ra tại Hách gia, ngoài mặt là thương gia bình thường, trên thực tế là thần thân thể gia trong gia tộc. (thần = trộm. Thần thân là thần trộm ý)

Ta là ta phản đối cái việc trộm đồ này.

Cũng không phải là không có bạc mua, làm sao nhất định phải trộm đâu? Mất mặt chưa nói đến, phải là không cẩn thận bị bắt được, không chừng còn phải đi ăn cơm đại lao. Huống chi hiện tại thiên hạ Thái Bình, muốn cướp của người giàu chia cho người nghèo, cũng khó tìm đối tượng.

Cho nên, ta trước nay chủ trương một lý luận vĩ đại “Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo” (người quân tử thích tiền tài, nhưng trước hết phải có đạo lý), chỉ tiếc toàn bộ gia tộc không ai chịu nghe ta.

Gia gia nói ta là kỳ tài luyện võ.

Phụ thân nói ta tuy thân là nữ nhi, nhưng lại không kém nam nhi chút nào.

Ta biết, đó là bọn họ Vương bà bán dưa (tự bán tự khen), mèo khen mèo dài đuôi dài. Không phải ta nói, Hách gia trong thành Tô Châu coi như là đại gia tộc, khai chi tán diệp (con đàn cháu đống), công việc Hách gia từ trước đến nay làm rất khá. Sinh ra con nít, mười trong đó có chín nam hài. Mà còn dư lại một cái nữ hài kia. Đương đương đương! Cũng chính là ta.

Vật hiếm là vật quý. Những lời này ta là tin tưởng. Ít nhất ta đây mười mấy năm qua đã nhận thức được rất rõ ràng. Người của cả một đại gia tộc, bước đi sợ ta té, uống nước sợ ta sặc, ăn cái gì cũng sợ ta nghẹn. Ai, bọn họ lúc nào mới có thể hiểu, ta thật ra không hy vọng mọi người “bảo vệ” ta như vậy?

Bất quá, căn cứ vào tín điều “người không phạm ta, ta không phạm người”, chỉ cần người trong nhà không phải quá trông coi ta, ta cũng an phận sống là được. Nhưng cuộc sống trôi qua quá an nhàn, lão thiên gia cũng không có gì để xem.

Năm mười sáu tuổi ấy, ta trong một lần vô ý nghe được gia gia tính toán để cho ta thừa kế cả Hách gia.

Trời ạ! Còn cái này!

Ta bị dọa cho sợ đến thiếu chút nữa u mê. Ngày đó, ban đêm liền lăn một vòng thu thập xong bao quần áo, thuận tiện mang theo ít bạc, vỗ vỗ cái mông, rời Hách gia. Rời Hách gia, đối với ta mà nói là chuyện tốt, ít nhất sẽ không có nhiều người trông coi ta như vậy.

Bất quá —— ta sau này nên như thế nào sống được đây? Thân thể của ta không nhất nghệ tinh (không nghề nghiệp), chữ nghĩa nhận biết một chút, bất quá chữ viết ra, đủ để sư phó dạy ta luyện chữ phải bị phản; cầm kỳ thư họa nha, ta là có học lướt qua, nhưng mọi thứ không tinh; về phần võ công, biết cũng chỉ công phu mèo cào ba chân chạy trời chết.

Bất quá bất kể cuộc sống tương lai như thế nào, lòng ta đã quyết định, đó chính là —— tuyệt đối không làm tiểu thân! (tiểu trộm)

Bởi vì nghề nghiệp đó thật sự là không có tiền đồ a!

3. Phần 1

Vương triều Thiệu Thị truyền tới hoàng đế Thiệu Trùng Văn lúc này đã là đời thứ tư, xưng là Nguyên đế. Nguyên đế nhiều con, hậu cung ba nghìn mỹ nhân, sinh đến mười lăm hoàng tử cùng mười bảy công chúa. Đột nhiên trong đó lộn xộn, dân chúng thiên hạ cũng có thể hiểu được. Nhiều con, cũng đại biểu tranh đoạt ngôi vị hoàng đế kịch liệt, nhất là Nguyên đế tuổi tác đã cao, nhưng chậm chạp không lập Thái tử, làm cho trong triều suy đoán rối rít, trong lúc đó các hoàng tử lại tranh đấu gay gắt.

Phòng khách rộng rãi, gia cụ làm từ gỗ tử đàn, nhìn qua quý khí mà nhã trí (lịch sự tao nhã). Hai người, một ngồi, một thì chấp tay đứng, quan sát tranh chữ treo trên tường.

“Thập tam đệ, nghe nói người muốn đi Lạc Dương xem dân tình?” Một lúc lâu, nam tử ngồi trên ghế rốt cục mở miệng hỏi. Âm lượng không lớn, nhưng đủ để cho đối phương nghe rõ.

“Chưa nói tới thị sát dân tình, chẳng qua là nghe nói Lạc Dương sắp cử hành đại hội võ lâm, cho nên tính tham gia náo nhiệt thôi.” Thiếu niên xoay người lại, khẽ mỉm cười hồi đáp, chính là trong đôi mắt lại hiện lên một tia lạnh lạnh.

“Là sao?” Nam tử cầm lên một viên Dạ minh châu hiếm thấy trên bàn, để trong lòng bàn tay thưởng thức, “Ta vẫn cho là thập tam đệ thích thanh tĩnh, không nghĩ tới thập tam đệ thì ra cũng là người thích tham gia náo nhiệt.”

“Trong cung nhàm chán, cho nên mới tính đi chung quanh một chút, học hỏi chút kiến thức.”

“Như vậy ——” tiếng nói ngừng lại, nam tử mở lòng bàn tay ra, để cho Dạ minh châu đầy đủ hiện ra trước mặt thiếu niên, “Thập tam đệ cảm thấy viên Dạ Minh Châu này thế nào?”

“Rất đẹp.”

Nam tử gật đầu, “Đồ vật đẹp, cũng luôn là vật khó làm.” Nhưng ngay sau đó lại nói, “Thập tam đệ lại cảm thấy ngôi vị Thái tử thế nào?” Giọng nói thoải mái, giống như chẳng qua đang nói một chuyện cực kỳ bình thường.

Một câu gửi ra, nhất thời trên đại đường lại là một mảnh trầm mặc.

Hai người, đều nhìn kỹ đối phương, giống như là muốn nhìn rõ ý đồ trong mắt đối phương.

Ở trong vương thất, huynh đệ là huynh đệ thế nào, hơn nữa lại tranh đoạt, thắng làm vua thua làm giặc.

“Thập tam đệ, câu trả lời của người?” Nam tử thu hồi Dạ Minh Châu, nhàn nhạt hỏi.”Nhị ca, sắc trời không còn sớm, ta nên trở về phủ.” Thiếu niên hiển nhiên không có ý định trả lời, tùy tiện chuyển đề tài.

“Đúng vậy a, sắc trời đích thực là không còn sớm.” Nam tử chậm rãi gật gật đầu, liếc sắc trời ngoài cửa sổ một cái nói, “Người đã phải về phủ, ta đây cũng không giữ người.”

Ngôi vị vương giả, đến tốt cùng là ai có thể đi lên đây? Mà ngoài cửa sổ, chính là mặt trời chói chang nhô lên cao. (Hơ hơ, đây chính là cái gọi là “sắc trời không còn sớm” a)

○

“Tiểu... Tiểu thư bỏ nhà đi!” Tiếng kêu thê lương vang dội trong đại viện Hách gia, một bà vú tuổi chừng bốn mươi lão đảo xông vào đại đường Hách gia.

Phốc! Trà xanh trong miệng toàn bộ phun ra, đại gia trưởng Hách gia, Hách lão gia tử, không kịp lau nước trà trên mặt, chỉ cật lực nhòm chăm chăm bà vú đã bỏ nhào té trên mặt đất, khóc âm âm, “Người nói gì? Vú Trương!” Hắn hoài nghi mình vừa rồi nghe lầm.

“Tiểu thư để thư lại bỏ nhà đi!” Vú Trương nước mắt nước mũi hỗn độn, không quên đầm đầm ngực, biểu hiện mình là cỡ nào... Ách, thương tâm.

“Đi? Nàng đi như thế nào! Không phải là mỗi ngày có nha hoàn ở ngoài gác đêm sao?” Một bên Hách Xa chen lời nói. Hách Xa, con lớn nhất của Hách lão gia tử, cũng là phụ thân của Hách Thiên Hương.

“Bẩm Đại lão gia, là có nha hoàn, bắt quá đêm hôm qua, tiểu thư kêu đói bụng, đuổi nha hoàn xuống phòng bếp. Sau khi nha hoàn từ phòng bếp trở về, gõ cửa không thấy tiểu thư trả lời, còn tưởng tiểu thư ngủ, không phát hiện ra.” Vú Trương lau nước mắt một cái nói. Tiểu thư a, làm sao người có thể quyết bỏ lại vú nuôi người như thế đâu? Muốn đi, ít nhất cũng phải mang vú Trương đi cùng a.

“Thủ vệ gác cửa đâu, làm sao không có phát giác?” Đại lão gia hỏi xong, đổi thành Nhị lão gia.

“Này...” Vú Trương muốn nói lại thôi.

Ổ Hách gia, võ công tiểu thư duy nhất có thể ra tay cũng chỉ có khinh công. Nếu thật sự có ý muốn chạy trốn, như thế nào lại bị những thủ vệ gác cửa như thế kia bắt được?

“Thư nàng để lại kia nói cái gì?” Ngồi trên ghế Tam lão gia kèm nén không được, đứng lên, tiến tới một bước hỏi.

“Nga, ở chỗ này!” Vú Trương vội vàng đem một tờ giấy nhẵn không nhìn được hình thức từ trong lòng đưa ra. Lá thư để lại này, vẫn là nàng thật vất vả từ trong góc tìm được, hiển nhiên tiểu thư sau khi viết xong, vo thành một cục ném sang một bên.

Tam lão gia nhận lấy cục giấy mở ra, mấy lời ít ỏi, cho thấy tâm ý kiên quyết của người trốn đi ——

“Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo” (người quân tử thích tiền tài, nhưng trước hết phải có đạo lý)

Thề không làm tặc!

Thiên Hương

Mấy chữ cong vẹo, nói có bao nhiêu khó coi thì bấy nhiêu khó coi, giống như không thể xuất phát từ tay của đại gia khuê tú. Tam lão gia lắc đầu thở dài một tiếng, còn chưa kịp phát biểu ý kiến, tờ giấy trong tay đã bị Hách lão gia từ một phen đoạt lấy.

“...” Hách lão gia từ nhìn hồi lâu, sững sờ không cách nào nhận ra, “Thiên Hương viết đây là chữ gì a?”

Không ngại học hỏi kẻ dưới, đây là nguyên tắc làm người cơ bản.

“Phụ thân, Thiên Hương viết đây là ‘Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo’, còn có...” Tam lão gia vừa nói vừa nhìn, thật cẩn thận nói, “Thề không làm tặc.” Hắn cố gắng thuật lại mấy chữ hắn vừa thấy.

Không phải phụ thân mắt già mờ mịt, trời biết, chữ cô cháu gái này của hắn có bao nhiêu khó phân biệt, nếu không phải hắn bình thường nhìn thấy nhiều, chỉ sợ giờ phút này cũng không nhận ra được.

“Cái gì?” Rống to một tiếng, Hách lão gia từ chỉ kém chút không có tại chỗ đem cục giấy vo thành bụi phấn. Tặc tặc tặc! Tặc bình thường có thể cùng Hách gia đánh đồng sao? Bọn họ Hách thị nhất môn, dấu gì cũng là thần châu a. (Thần châu hay tiểu châu, suy đi tính lại cũng vẫn là trộm thôi mà)

“Phụ thân bớt giận!”

“Lão gia bớt giận!” Một đám người chung quanh đều vang lên tiếng hít thở sâu.

“Tức cái gì tức, lập tức đem người tìm về cho ta!” Hắn mãnh liệt xuy đám người đang giương mắt nhìn, chỉ lên mặt ba đứa con trai mắng, “Cũng tại các ngươi, bình thường quá sủng ái nàng, làm cho nàng không biết trời cao đất rộng, bây giờ thì tốt lắm, cũng chiều thành họa, ta xem các ngươi làm sao thu thập!” Đây... người bình thường cũng chiều Thiên Hương nhất, lão gia tử đi. Con trai thứ ba Hách gia hai mắt nhìn nhau, trong lòng nói thầm. Bất quá ai bảo Hách gia thế hệ này chỉ có một mình Thiên Hương là nữ oa đầu, cho nên hắn là rất cưng chiều. Kết quả là, một khắc sau, Hách gia toàn lực xuất động nhân mã, tìm Hách Thiên Hương. Lại kết quả là, một tháng sau, nha môn quan phủ dẫn cáo truy tìm Hách tiểu thư, tiền thưởng một ngàn lượng hoàng kim.

“Hắt xì!” Trên đường hẹp quanh co, thiếu nữ mặc một thân quần sam vàng nhạt không nhìn được hắt hơi một cái, lập tức móc ra khăn tay, xoa xoa lỗ mũi.

“Có người thất lễ đang nói bậy ta đi.” Thiếu nữ tự nhủ, quay đầu nhìn bốn phía một chút. Bụi cỏ đại mộc chọc trời, bên tai chỉ có âm thanh gió thổi qua cành lá. Rất ít nữ tử một mình đi đường núi, lý do không có gì hơn là sợ gặp phải nguy hiểm. Mặc dù hiện tại thiên hạ Thái Bình, nhưng sơn tặc giặc cỏ không phải không có. Mỗi lần đi đường núi, một đại gia đình thường mời hộ vệ, bảo vệ an toàn, mà tiểu gia đình, thì mấy người tụ cùng một chỗ lên núi, lấy lực lượng nhiều người làm chân lý.

Cho nên nói, thiếu nữ đi một mình ở trên sơn đạo này, thật sự là... rất kỳ quái.

“Luôn nghe cha nói đi đường núi phải cẩn thận đạo phỉ, nhưng bây giờ nhìn lại, tựa hồ cũng không có gì nguy hiểm đi.” Đi một, thiếu nữ chọn lấy một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, thuận tiện lấy tay làm quạt, quạt đầu đầy mồ hôi nóng. Gương mặt trái xoan, đôi mắt như nước, còn có đôi môi đỏ mọng khê cong lên, không

phải Hách Thiên Hương thì là ai? Mặc dù hiện trên người có chút chật vật: quần sam màu vàng nhạt có mấy vết bùn bẩn, mái tóc đen nhánh, chỉ chải kiểu tóc thôn cô đơn giản nhất, màu da trắng nõn trong hai tháng này đã phôi thành màu mật ong. Bất quá không sao cả, hành tẩu giang hồ, làm sao bận tâm được nhiều như vậy. Rời nhà đã hơn hai tháng, cũng may bạc nàng mang đi còn chưa xài hết, bình thường áo cơm lộ phí thật cũng không phải lo lắng nhiều lắm.

Hách Thiên Hương vừa xem xét cảnh trí ven đường, vừa đếm mây trên trời, thời điểm cả người đang buồn ngủ, đột nhiên nghe được một trận âm ỹ như có giọng nói.

“Đường này là ta mở, cây này là ta trồng, muốn từ đây qua núi, lưu lại tiền mãi lộ!” Ai? Không phải đâu! Cái môn vừa trượt, Hách Thiên Hương cả người từ trên hòn đá té trên mặt đất, “Các người là ai?” Không cần lịch sự xoa cái môn đứng lên, nàng hỏi ba đạo tặc đột nhiên từ trong rừng cây nhảy ra.

“Sơn tặc!” Một kẻ đầu lĩnh lạnh lùng nói, hai mắt “lấp lánh hữu thần” nhìn chằm chằm... bao quần áo trên lưng Hách Thiên Hương, “Nhanh lên một chút đem tài vật trên người giao ra đây, chúng ta còn có thể tha cho người khỏi chết.” Đã chừng mấy ngày không ai lên núi, khó được có một người, mặc dù không phải là dê béo, nhưng có còn hơn không a.

Thì ra cha nói là sự thật. Giang hồ hiểm ác a! Hách Thiên Hương mặt trắng như giấy, nhìn đại đao sáng quắc trong tay hắn. Đao này — thật giống như thực sắc bén, nếu không cẩn thận chém tới nàng, chỉ sợ không chết cũng đi nửa cái mạng. Hơn nữa nhìn ba người này, lưng hùm vai gấu, thật sự đánh nhau sợ rằng mình phải chịu thiệt đi. Dù sao, võ công của nàng thật sự là quá tệ.

“Ta cấp, ta cấp là được đi?” Hách Thiên Hương cắn răng gật đầu nói. Tổ huấn gia tộc, hảo hán không ăn một trước mắt.

“Vây lấy ra nhanh một chút!” Mục tiêu hợp tác, hiển nhiên làm cho đối phương có chút hài lòng.

Được rồi, nàng lấy! Tay nhỏ vươn vào bao quần áo, đào a đào, móc hồi lâu, cuối cùng móc ra một túi tiền thù hoa sen. Rầm! Túi tiền mở ra, một túi bạc vụn rơi trên mặt đất. Một lượng, hai lượng, ba lượng... Hách Thiên Hương đếm trong lòng ai oán cái bất hạnh của mình. Có Trời biết, nếu là không có những thứ này, nàng sau này còn thể nào xông xáo giang hồ a? Chẳng nhẽ phải gia nhập Cái Bang, một đường ăn xin đi.

“Nhanh lên một chút, người đếm xong chưa?” Một trong mấy tên đại hán kia không nhịn được hỏi.

“Tốt lắm, tốt lắm, tổng cộng là mười lăm lượng bạc.” Tốt xấu gì nàng cũng là người bị cướp, bọn họ không thể tôn trọng nàng một chút sao? Dem bạc túm trong tay, nàng từng bước đi về phía ba người.

“Lấy ra!” Đã đợi không kịp, đại hán cầm đầu cất bước tiến lên, chuẩn bị đem bạc trong tay nàng đoạt lấy.

“Đợi... Chờ một chút nữa!” Nàng sau này vừa lui, tránh được bàn tay to trắng kiện kia, “Tráng sĩ này, chúng ta có thể thương lượng chút hay không, các người cầm mười lượng bạc, để lại năm lượng bạc cho ta làm lộ phí.” Nàng cò kè mặc cả, ánh mắt lưu luyến trên bạc trong tay.

“Nói nhảm nhiều vậy!” Trùng mắt lên, tay thô lại muốn đưa tới đoạt bạc

“Đợi một chút!” Lần này lên tiếng không phải Hách Thiên Hương, mà là một trong số sơn tặc, “Đại ca, người nhìn nha đầu này có cảm giác có chút quen mắt hay không a?”

“Nhìn quen mắt? Nói như thế nào?” Đại hán sững sốt, có chút không kịp phản ứng.

“Chính là chúng ta mấy ngày trước ở dưới chân núi xem bố cáo a, nha đầu này cùng bức họa trên bố cáo có điểm giống.” Hai con mắt nhỏ trên dưới cẩn thận xem kỹ Hách Thiên Hương, hán vừa nói. Thật là càng nhìn càng giống a.

“Nga? Bố cáo người có giết xuống hay không?” Đại hán hỏi.

“Có lấy có lấy, ta đây tìm.” Phàm là bố cáo tiền thưởng có thể bắt được, bọn họ cũng sẽ bóc một tờ, chuẩn bị bất cứ tình huống nào. Đang khi nói chuyện, hán từ trong lòng ngực lấy ra một chồng bố cáo, từ đó rút ra một tờ, “Đại ca, chính là cái này.”

Vung tay lên, đại hán cầm bố cáo, nhìn bức họa trên bố cáo một chút, lại nhìn thiếu nữ trước mắt một chút.

“Cũng thật là có mấy phần tương tự a.” Trừ quần áo cùng kiểu tóc, khí chất cũng không khác lắm.

Bố cáo? Cái gì bố cáo? Hách Thiên Hương chớp mắt mấy cái, sau đó đột nhiên đi lên trước, nhìn nhìn bức họa trên bố cáo. Mỗi đồ mọng thần nhiên, phong thái xước tuyệt, người trong lúc nhảnh mày cười có mấy phần ưu nhã vui vẻ.

(Cont)

~~~~~^o^~~~~~

4. Phần 2

“Wow, là ai đem bức tranh của ta vẽ đẹp như thế?” Nàng hét lớn. Nếu không phải nhìn mặt thật sự rất giống nàng, nàng sẽ cho là đây là tranh vẽ cung nữ chứ không phải là bức họa nàng. (Sao mà ngu thế cơ chứ)

“Người nói —— người trên bức họa thật sự là người?” Ba người nhất tề quay đầu, bất khả tư nghị (không tin được) nhìn người “thăng thần” kia. (nói thăng ra là ngu đi cho rồi, còn “thăng thần” cái nổi gì)

“Đúng a.” Hách Thiên Hương rất chân thành gật gật đầu, nhưng ngay sau đó nhìn chữ dưới bố cáo —— phạm có thể tìm được người này, thưởng một ngàn lượng hoàng kim.

“Một ngàn lượng hoàng kim, ta đáng giá như vậy sao?” Nàng sờ sờ đầu, hồn nhiên không chú ý tới ba người bên cạnh giờ phút này cơ hồ đã hóa đá. (Trời ạ, mau cấp cho Hương tỷ cái sing gum để đẩy nhanh oxi lên não a)

Một ngàn lượng, hơn nữa còn là hoàng kim. Bọn họ... Bọn họ chính là nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới a!

Ba người giờ phút này chỉ có một tâm tư duy nhất chính là thần tài cuối cùng cũng chịu chiếu cố bọn họ.

“Các người... sao vậy?” Ánh mắt vô cùng cuồng nhiệt, cho dù là người thần kinh thô như Hách Thiên Hương cũng phát giác ra.

“Người... Người... Người trị giá một ngàn lượng hoàng kim a!” Ba người run giọng nói, sáu bàn tay đen sì đồng thời vuốt vuốt miệng.”A!” Cho dù chậm nửa nhịp, lúc này cũng phục hồi tinh thần. Một tiếng thét chói tai vang lên trong núi rừng. Mấy con quạ bị cả kinh rồi rít bay khỏi đầu cành, thuận tiện phát ra mấy tiếng kêu khàn khàn.

“Một ngàn lượng hoàng kim, một ngàn lượng hoàng kim a!” Tiếng la xúc động cùng với tiếng bạc rơi, vang thành một mảnh.

Không kịp lấy lại bạc vụn rơi trên đất, Hách Thiên Hương túm váy, nhanh chân bỏ chạy. Giang hồ hiểm ác, giang hồ hiểm ác, bây giờ nàng càng có thể hiểu ý tứ của những lời này. Sớm biết nàng nên liều chết không thừa nhận người trong bức họa là nàng (chỉ có tỷ mới máu chậm lên não thế thôi). Bất quá là ai hạ một ngàn lượng hoàng kim tìm nàng đâu? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Hách gia. Không biết nàng bây giờ chạy về nhà, một ngàn lượng hoàng kim này có phải có thể thuộc về mình hay không? (đánh chết không thừa cái thói ham tiền. Haizz~~~) Kết quả là, một chạy, ba đuổi theo, cánh rừng yên lặng, thoáng chốc thay đổi.

“Hô! Hô!” Mồ hôi đầm đìa, Hách Thiên Hương vô lực tựa vào một cái cây khô, mãnh liệt thở hào hển. Kinh công luyện tốt, cũng có chỗ tốt, ít nhất có thể làm cho nàng né được nguy hiểm vừa rồi. Bất quá —— tình huống trước mắt cũng không tốt hơn là bao, quần áo không có, bạc không có, xui xẻo hơn chính là, nàng bây giờ, ngay cả Đông Nam Tây Bắc cũng không phân biệt được. Nói cách khác —— nàng, lạc đường!

“A! A! A!” Mấy con quạ bay qua đỉnh đầu, báo trước nàng bây giờ không gặp may mắn.”Trời ạ!” Nàng hai tay chống nạnh, nổi giận gầm lên một tiếng.

“Địa a!” Nàng hai chân mãnh liệt đập mạnh, phát tiết nội tâm bất mãn. Trước khi nàng muốn đem “Tam tự kinh” toàn bộ nói một lần, một trận âm thanh đao kiếm đánh nhau truyền vào lỗ tai nàng? Hay là luận võ? Hai lỗ tai thoáng chốc giờ lên, Hách Thiên Hương men theo tiếng vang tìm đến. Ba mươi mấy người áo đen che, bao vây một cái kiệu màu tím, phía ngoài kiệu, từ trang phục năm thị vệ mà nhìn thì giống như muốn thề sống thề chết bảo vệ người trong nhuyển kiệu.

“Đừng kháng cự nữa, nếu chúng ta hôm nay đã ngăn cản các người thì sẽ không có ý định để cho một người nào chạy thoát.” Cầm đầu bọn áo đen lớn tiếng nói, đối với cục diện tất thắng trước mắt, hiển nhiên có chút đắc ý.

“Phi! Bằng các người mà cũng xứng nói lời này!” Một trong những thị vệ thối miệng nói.

“Ha ha ha, xứng hay không đợi lát nữa sẽ biết, bắt quá các người không có ý định để cho chủ tử các người ở chỗ này lộ mặt sao? Hay là hắn bây giờ đã sợ đến tè ra quần rồi?” Người áo đen đùa cợt nói, lập tức chung quanh vang lên một trận cười. (Phi, phi, phui phui cái mồm cậu nhà người, dám nói soái ca của ta như vậy. Hừ! Sát!!!)

“Các người không có tư cách nhìn mặt chủ nhân.” Trong mắt năm thị vệ đồng thời giương lên một tia lạnh lạnh

Kia là một loại ánh mắt hàm chứa sát khí, hiển nhiên, năm thị vệ này tư thế như vậy, đã có ý niệm muốn giết người trong đầu. Xem ra đợi lát nữa sẽ có một cuộc ác chiến đi. Hách Thiên Hương đứng phía sau đại thụ âm thầm nghĩ. Phụ thân từng cảnh báo nàng, nếu có người đối với nàng lộ ra ánh mắt như vậy, thì liền trốn thật xa, bỏ chạy thật xa. (Công phu thủ để nhà chị thì đúng là không ai bằng rùi. Hắc hắc)

“Lý Tư.” Âm thanh trong trẻo như dòng suối nhỏ giọt từ trong nhuyễn kiệu truyền ra, khiến cho chung quanh thoáng chốc yên tĩnh lại, cũng khiến cho Hách Thiên Hương cả người chấn động. Thanh âm rất êm tai, mặc dù trong trẻo, nhưng nghe ra được người đang nói chuyện là nam tử, “Ta không muốn nghe mấy lời vô dụng này nữa.”

Một câu nói đơn giản, lại giống như kết thúc một màn, “Đạ!” Một trong năm người đáp. Sau một khắc, không gian núi rừng yên lặng đã trở thành Tu La Địa Ngục. Chém giết kèm theo binh khí va chạm, vang dội cả một sơn cốc, năm thị vệ võ công rất cao nhưng đám người áo đen kia võ công cũng không yếu, hơn nữa số lượng người áo đen rõ ràng nhiều hơn đối phương, cho nên thế cục xem như rất không trong sáng.

“Ngô... Người nào ngồi bên trong kiệu đâu? Hắn là rất có tiền đi.” Hách Thiên Hương vừa nghiên cứu tình hình đánh nhau, vừa tự nhủ. Bây giờ sào huyệt duy nhất của nàng là lộ phí hành tẩu giang hồ về sau biết tính thế nào. Mà đại nào như hạt dưa của nàng (Việt Nam như thế này gọi là đầu to óc bằng hạt nho a. Hắc hắc), nghĩ đến phương pháp giải quyết chính là —— cứu người! Bình thường, anh hùng cứu người, người được cứu nặng thì lấy thân báo đáp, nhẹ thì, ít nhất sẽ đưa ra một nửa tài sản của mình để báo đáp anh hùng, ách, dĩ nhiên, lấy thân báo đáp thì không cần, nàng cũng không yêu cầu một nửa tài sản của đối phương, chỉ cần vài chục lượng bạc là đủ rồi. Trong nàng từ nhỏ dưỡng thành quan niệm, lấy nhiều đánh ít, nhân số nhiều bình thường đại diện cho “Ác”, mà bên nhân số ít, còn lại là “Thiện”. Hành tẩu giang hồ, tự nhiên là phải cứu người “thiện”. (cái quan niệm này quái à nha)

“Đúng, cứ như vậy! Cứu người trong kiệu trước rồi hãy nói!” Chủ ý trước, Hách Thiên Hương thi triển khinh công, len lén bò đến bên nhuyễn kiệu. Năm thị vệ đang toàn lực đối phó ba mấy người áo đen, không để cho bọn họ nhích tới gần kiệu nửa phân, như vậy tạo thành kết quả, đối ngược một bên âm ỷ, mà bên kia thì thật an tĩnh. Thật gần, cách cửa kiệu thật gần, chỉ còn ba bước... hai bước... một bước... (Cứu người mà như đi ăn trộm)

“Uy!” Hách Thiên Hương cẩn thận kéo màn kiệu ra, “Người không phải sợ, ta tới cứu người...” Vừa mới mở miệng muốn trấn an người hoảng loạn bên trong, lại phát hiện tình huống hoàn toàn không giống như nàng nghĩ. Một thân cẩm y màu xanh, thiếu niên trong kiệu đang cúi đầu xem sách, tựa hồ đối với tiếng đánh nhau phía ngoài mắt điếc tai ngơ. Không có lâm đi! Hách Thiên Hương chớp mắt mấy cái, rồi sau đó dùng sức xoa mắt, lần nữa hướng trong kiệu nhìn lại... Không nhìn lầm, nàng thật không nhìn lầm! “Người...” Đôi môi khẽ nâng, nàng lúng ta lúng túng chỉ nói một chữ.

“Người là ai?” Nhẹ giọng cảm lên, thiếu niên hỏi. Đó là một gương mặt hơi mang theo một tia ngây thơ thanh tú, tóc đen mềm mượt ôm trọn cái trán, hai hàng lông mày đen tỉ mỉ cong cong như Nguyệt Nha, đôi môi vòng cung duyên dáng, trong khí chất toả ra một loại khó có thể chạm đến. Thật xinh đẹp! Hách Thiên Hương trong lòng kìm không được tán thán. Từ nhỏ đến lớn, nàng nhìn nam tử đã quen mắt, mà hai ca ca kia của nàng, bảy đường huynh đường đệ, lại càng là mỹ nam tử hiếm thấy. Vốn tưởng rằng hai đường đệ đã là trong nam tử xinh đẹp tuyệt trần hiếm thấy, không nghĩ tới thiếu niên trước mắt lại càng hơn mấy phần (đây gọi là ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác cao hơn đó tỷ). Hai đường đệ tú trung mang theo

vài phần phác hoa khí, nhìn qua bình dị gần gũi; mà hắt lại mang theo vài phần cao ngạo, làm cho người ta không dám dễ dàng đem tầm mắt dừng lại trên người hắt.

“Ta là... người tới cứu người!” Nuốt một ngụm nước bọt, Hách Thiên Hương tạm thời từ “Sắc đẹp” trước mắt phục hồi tinh thần.

“Cứu?” Đôi môi mỏng manh của thiếu niên dâng thành một độ cung, trong con mắt lại mang theo vài phần đùa cợt cùng khinh thường, “Người tính làm sao cứu ta?”

Đây còn phải nói, đương nhiên là —— “Trốn!” Vừa nói, trực giác của nàng đưa tay, kéo tay phải xanh như ngọc của thiếu niên, muốn đem thiếu niên kéo ra khỏi nguy hiểm. Điện quang hỏa thạch, thiếu niên cả người chấn động, tựa như không nghĩ tới đối phương sẽ cầm tay hắt. Tròng mắt đen khê nheo lại, thân thể hắt vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm nơi hai tay giao nhau,

“Người đừng tay của ta.” Không phải hỏi, chỉ là đơn giản trần thuật.

“Đúng vậy a, ta là đừng tay của người.” Hách Thiên Hương gật đầu, nhưng ngay sau đó lại nói, “Dĩ nhiên, mặc dù nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng là thời khắc nguy hiểm, cũng không nghĩ được nhiều như vậy.” Nàng cho là thiếu niên để ý chuyện này, liền vội vàng giải thích. Cho xin đi! Nàng là khuê nữ còn chưa xuất giá cũng không để ý, hắt để ý cái gì a! Lòng mi thật dài nhẹ nhàng lay động, thiếu niên rũ đôi mắt xuống, như đang ngẫm nghĩ cái gì?

“Uy, người nhanh nhanh một chút a!” Chờ không được, Hách Thiên Hương không nhịn được thúc giục. Tuy nói thiếu niên này là kim chủ tương lai của nàng, nhưng nếu bị đám người áo đen kia phát hiện động tĩnh bên này, chỉ sợ không riêng cái mạng nhỏ của hắt khó bảo toàn, ngay cả nàng cũng đi đời nhà ma, chết tại đỉnh núi không biết tên này.

“Tên?” Thật lâu, thiếu niên rốt cục mở miệng nói.

“Hách Thiên Hương!” Bây giờ nàng chỉ cầu hắt có thể xê dịch cái móng như pho tượng, dời bước ra khỏi nguy hiểm.”Quốc sắc thiên hương sao?” Hắt đánh giá nàng nói.

Ai, cơ hồ mỗi người nghe được tên nàng cũng sẽ nói như thế, “Tên không nhất thiết phải cùng sự thật tương xứng, người đặt tên cho ta hiển nhiên không lường trước được ta không thể trở thành Mỹ Cơ một đời.” Nàng nhún nhún vai không để ý lắm nói.

“Người không thêm để ý? Ta còn tưởng rằng cô gái nào cũng để ý dung mạo đâu!” Thiếu niên có chút kinh ngạc nhướng lông mày.

“Nghĩ vậy?! Tiểu quý, đừng bảo là người rất hiểu nữ nhân!” Thiếu niên dung mạo ngây thơ, trực tiếp làm cho nàng đem hắt đánh vào cùng với tiểu quý một hàng. (Há há, truyện của Thiên Thảo, soái ca nào cũng bị xếp vào hàng tiểu quý a. Thiếu niên!!! Hắc hắc. Không biết đạo này ta có phải bị cuồng thiếu niên rui không?

Xung hô như thế, thiếu niên không giận ngược lại cười, “Người biết không? Lời người vừa nói nếu để người khác nghe thấy, chết một ngàn lần cũng không đủ.”

“Là sao?” Nàng lật mắt trợn trắng, có loại cảm xúc muốn lấy đầu.

Tại sao người khác anh hùng cứu mỹ nhân dễ dàng như vậy, mà nàng lại cứ dưới loại tình huống nguy hiểm này, cùng hắt ở trong tám năm một đồng lời nói vô nghĩa đâu! “Người rốt cuộc có đi hay không a!” Nàng trừng mắt chỉ kém chút không hung hăng bắn thẳng hắt. (Đừng tỷ ơi, soái ca có lỗi thì không đẹp đâu a)

Thiếu niên gờ lên đôi mắt đen bóng, yên lặng ngó chừng Hách Thiên Hương, cánh môi màu hoa hồng chậm rãi bật ra một chữ: “Được.”

(cont)

~~~~~^o^~~~~~

5. Phần 3

Ta muốn anh hùng cứu mỹ nhân, bởi vì có người nói cho ta biết người tốt sẽ có tốt báo. Nhưng thật sự là như thế sao? Ta hoài nghi, hơn nữa còn là nghiêm trọng hoài nghi! Hai thân ảnh, từ bên kiệu dời đi. Bùm bùm! Âm thanh binh khí chạm vào nhau vang lên càng lớn. Không ít người áo đen đã té trên mặt đất, mà trong năm thị vệ thì chỉ có hai người bị thương nhẹ một chút. “Mau đem những này người giải quyết, nếu không để cho chủ tử chờ không được, chúng ta ai cũng không được tha thứ!” Một trong năm người thị vệ kia cất cao giọng nói, động tác của thủ hạ phát ra càng mau, ngoan, chuẩn.

“Vâng!” Bốn thị vệ còn lại trả lời. Tốc độ người áo đen té xuống càng thêm nhanh, trong nháy mắt, đã chỉ còn lại chừng hai mươi người. Mới đem kiếm từ trong thân thể người áo đen rút ra, ánh mắt Lý Tư lại liếc về thấy chủ tử của mình cùng một cô gái xa lạ đang hướng bụi cỏ đi tới. Nữ tử này... từ lúc nào tới gần kiệu? Hẳn cư nhiên không có phát giác! Mới nghĩ đến điều này, Lý Tư bất giác một thân mồ hôi lạnh. Có người tới gần kiệu mà hắn không chút nào phát hiện, điều này chứng minh hắn bảo vệ không chu toàn. Nếu theo tâm tính của chủ tử, chỉ sợ hắn tránh không được bị trách phạt nặng nề một phen, hơn nữa... Nhóm người áo đen hiển nhiên cũng chú ý tới tình huống bên này, trong đó có người hô lớn: “Hắn chạy, các huynh đệ không nên bỏ qua, nếu có thể bắt được người này, cấp trên tất nhiên sẽ có thưởng lớn!”

“Lý Tư, chủ tử hắn...” Bốn thị vệ còn lại, sau khi nhìn thoáng qua hướng bụi cỏ, nhất tề đưa ánh mắt tập trung vào trên người Lý Tư.

“Toàn lực bảo vệ chủ tử rời đi!” Lý Tư trầm giọng nói, dẫn đầu tung mình lên không trung một cái, ngăn cản đường đi của bọn người áo đen. Nếu chủ tử chịu cùng nữ tử này đi, tất nhiên là có chủ ý riêng, mà việc bọn họ có thể làm, chính là bảo vệ chủ tử, dùng hết tính mạng bảo vệ chủ tử mà thôi!

~~~~~

Hách Thiên Hương không dám nhìn lại phía sau, chỉ sợ trông thấy một mảnh máu tươi đầm đìa. Bình thời nghe phụ thúc huynh đệ ngôn luận chuyện trong giang hồ, nàng chưa bao giờ cảm thấy có cái gì không ổn. Dù sao trong giang hồ, vì tranh danh đoạt lợi, ân oán tình cừ, chuyện giết người thường xảy ra. Nhưng thật sự nhìn thấy một mảnh dài hẹp mạng người chết trước mặt nàng thì lại là một chuyện khác. Lúc trước, người còn từng hô hấp, còn từng mở miệng nói chuyện, còn từng vui vẻ, trong nháy mắt liền trở nên băng băng lạnh lùng nằm trên mặt đất, phun đầy máu tươi...

“Tay của người đang run.” Tay bị nàng nắm, thiếu niên thần nhiên nói. So với nàng đang căng thẳng, hắn lộ ra vẻ bình tĩnh đến quá phận.

“Dĩ nhiên, ta là lần đầu tiên đụng với loại tình cảnh này!” Hách Thiên Hương vừa nói, cước bộ lại nhanh hơn

Nàng khinh công vốn là cực cao, cũng phải bằng bảy tám phần phụ thân. Trong đám trẻ tuổi của Hách gia, khinh công có thể so sánh với nàng chỉ có đại ca cùng đại đường ca mà thôi. Thật ra thì, nghiêm khắc mà nói, Hách Thiên Hương có lẽ thật cũng coi là kỳ tài luyện võ, dù sao lấy số tuổi của nàng, khinh công có thể luyện đến mức này cực ít, chẳng qua là nếu nói võ công của nàng, quả thực mất thể diện đến nói không nên lời. Bất quá hiện nay, việc làm cho Hách Thiên Hương kỳ quái chính là, thiếu niên lại có thể cùng đi với cước bộ của nàng, bất quá chỉ khẽ thở gấp, làm cho người ta nhìn không đoán được nội lực của hắn. Vẫn chạy vội tới bên con suối trong rừng rậm, Hách Thiên Hương dừng bước, hướng phía sau nhìn một cái. Hắn là chạy trốn đủ xa đi! Ít nhất hiện tại nhìn lại, phía sau cũng không có bất kỳ truy binh.

“Trước nghỉ ngơi một chút đi.” Nàng vừa nói, đi tới bên suối, móc ra khăn tay, ngâm nước suối. Sau đó lại vắt khô, lau cái đầu đầy mồ hôi của mình.

Thiếu niên không trả lời, chỉ khoanh chân ngồi xuống, bình ổn chân khí trong cơ thể. Gò má vốn trắng thuần, lúc này phớt phớt hồng. Thân là người luyện võ, Hách Thiên Hương tự nhiên hiểu hành động lúc này của thiếu niên. Sau khi lau xong mặt, nàng bắt đầu đi chung quanh tìm trái cây lóe dạ. Tay cầm ba quả, trong miệng gặm một quả, nàng lại mè neho trở lại bên người thiếu niên. Lúc này, thiếu niên đã mở mắt ra, màu da vừa khôi phục đến trắng thuần.

“Này, cho người!” Nàng hào phóng đưa qua hai quả cho thiếu niên, ngay sau đó chọn lấy một chỗ râm mát

ngồi xuống. Thiếu niên nhận lấy quả đại, cũng không mở to miệng ăn, chỉ trực tiếp nhìn Hách Thiên Hương tư thái đỉnh đạc, hoàn toàn không có kiêu thái ngượng ngùng quen thuộc của nữ nhi gia. Từ trang phục của nàng nhìn đến, giống như sơn dã thôn cô, nhưng từ cảm giác trong lòng bàn tay nàng mà nghĩ, một sơn dã thôn cô không thể có bàn tay non mịn như thế (khiếp thật, trong lúc chạy trốn mà còn ăn đậu hũ con gái nhà người ta). Hơn nữa... Nàng còn có một thân tuyệt đỉnh khinh công.

“Đúng rồi, ngươi tên là gì?” Gặm xong một quả, Hách Thiên Hương lấy ra khăn tay quệt quệt mồm, tiếp tục gặm trái thứ hai.

“Vụ Tịch.”

“Vụ Tịch...” Nàng lẩm bẩm nhớ tên của hắn, tên thật thanh nhã, giống như người của hắn, mỹ lệ nhưng lại có một cảm giác xa cách.

Hắn không nói gì, chỉ đẩy ra sợi tóc trên trán, đôi mắt đen nhánh như sao, như cũ nhìn nàng chăm chăm. Thời gian đã lâu, khiến cho nàng cả người không được tự nhiên, “Ngươi rốt cuộc đang nhìn cái gì a?” Không được tự nhiên nhăn mặt cau mày, Hách Thiên Hương hỏi. Mặc dù kinh nghiệm bị người ta nhìn chăm chú không tính là ít, nhưng bị một “mỹ nhân” vừa mới quen nhìn chăm chú, tư vị này, còn thực là lạ.

“Muốn nhìn ngươi đến tột cùng có bao nhiêu dũng khí.” Vụ Tịch mấp máy môi mỏng, ánh mắt đánh giá như muốn nhìn thấu nàng. Nàng là địch hay bạn? Thuần túy tình cờ gặp nhau, hay là đã sớm kế hoạch tiếp cận? Ngây thơ trong sáng, hay là tâm cơ thâm trầm? Cuộc sống từ nhỏ nói cho hắn biết, bất luận kẻ nào cũng không thể tin, ở trên đời này, người duy nhất hắn có thể tin tưởng chỉ có mình mà thôi.

“Dũng khí?” Hách Thiên Hương chớp mắt mấy cái, thoáng cái không hiểu ý tứ của đối phương.

“Bởi vì trừ gia nhân của ta, ngươi là người đầu tiên dám không được sự cho phép của ta, tự tiện đụng tay ta.” Hắn thản nhiên giải thích.

“...” Cho phép, đụng tay một chút còn phải cho phép, hắn cũng không phải là cô nương!” Tay của người chẳng lẽ người khác không được đụng sao?” Nàng cong miệng hỏi.

“Thật cũng không phải” hắn chậm rãi lắc đầu, “Chẳng qua là, không ai dám đụng thôi.” Bởi vì đụng, có lẽ chính là tội chém đầu.

Không phải chứ! Hách Thiên Hương không dám tin chặt lưỡi hít hà. Hắn “mỹ nhân” như vậy, lại không ai dám đụng tay hắn? Mặc dù... Ách, nàng không phải không thừa nhận, hắn toàn thân phủ một tầng cảm giác lạnh lùng xa cách, làm cho người ta không dám tự tiện tới gần. Nhưng cho dù như thế... cũng không nên như vậy a!

“Vậy ngươi nhất định không thường đối với người khác cười, cho nên người khác mới sợ ngươi, mới không dám đụng tay ngươi.” Nàng ngẫm lẩm bẩm kết luận.

“Có sao?” Vụ Tịch giơ lên tay phải, nhẹ nhàng đỡ cằm, “Thật ra ta thường đối với người khác cười đấy.” (vâng, nụ cười của ca làm người ta không rét mà run)

“A? Ngươi thường cười?” Nàng hoài nghi.

“Đúng vậy a, ví dụ —— như vậy!” Vừa nói, môi của hắn vừa gợi lên một tia độ cong. Hắn biết dung mạo của mình, cũng biết nụ cười của mình hợp với dung mạo của mình, đến mức nào “tuyệt sắc”. Mà bây giờ, hắn chờ nhìn phản ứng của nàng, muốn đem một nữ tử như vậy đùa nghịch trong lòng bàn tay hắn là chuyện dễ dàng đi.

“A... A.” Hách Thiên Hương khóe miệng co giật hai cái. Hắn tươi cười như vậy, người ta gọi là ngoài cười nhưng trong không cười, hoặc là cũng có thể gọi là tiểu lý tàng đao (nguy hiểm ẩn sau nụ cười). Nếu hắn bình thường lộ cho người khác nhìn nụ cười như vậy, vậy chớ trách không ai dám đụng hắn.

“Nụ cười của ngươi rất đẹp.” Nàng nho nhỏ khen ngợi hắn. Mặc dù nụ cười như vậy, rõ ràng không phải là một nụ cười phát ra từ nội tâm.

“Nhưng ngươi tựa hồ cũng không thích.” Hắn thu lại nụ cười nói. Phản ứng của nàng, có chút ngoài dự liệu của hắn, không phải trầm mê, cũng không phải làm bộ như không thấy.

“Không có a, kỳ thật ta rất thích.” Nàng lắc đầu phủ nhận. Dù sao trong sơn dã rừng hoang, có mỹ nhân để cho nàng thưởng thức quả không tồi a, cần gì phải cầu nhiều như vậy, “Vừa rồi những người kia là cừu gia của người phái tới lấy mạng người sao?” Nàng vòng vo đối đề tài. (cho những ai chưa biết “Cừu” ~ hận)

“Cừu gia? Không rõ lắm, bất quá muốn mạng ta thì có vẻ là thật.” Vụ Tịch chậm rãi nói.

“Vừa rồi khi ở bên trong kiệu, người tại sao không sợ? Thậm chí còn thanh thản đọc sách?” Nàng hỏi nghi ngờ của mình, biểu hiện của hắn làm hại nàng lúc trước đã chuẩn bị một đồng những lời an ủi đầy kịch tính lại không có đất dụng võ. Nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra a, nếu nàng biết có một đám người vây quanh nàng muốn giết nàng, chỉ sợ sớm đã bị dọa cho sợ đến cả người phát run.

“Ta tại sao phải sợ?” Hắn dương dương tự đắc, tựa hồ cảm thấy câu hỏi của nàng rất buồn cười. (một đoạn đối thoại hết sức dở hơi của nữ chủ thiếu 10t và nam chủ chán đời)

Trời ạ! Hách Thiên Hương hướng lên trời trợn trắng mắt, “Đương nhiên là vạn nhất những người thị vệ kia của người không bảo hộ được người thì làm sao? Mặc dù ta cũng thừa nhận võ công của bọn hắn rất cao, nhưng những hắc y nhân muốn giết người kia võ công cũng rất tốt a, hơn nữa người của bọn họ nhiều như vậy, người chẳng lẽ không có nghĩ qua vạn nhất sao?!” Nàng phình hai gò má, cố gắng đối hắn tiến hành giáo dục hành tẩu giang hồ tất yếu. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, bất cứ chuyện gì đều phải chuẩn bị đường lui.

“Nếu là bọn hắn không bảo vệ được, vậy thì bọn họ phải chết.” Thanh âm vô tình lạnh như băng từ trong miệng Vụ Tịch phát ra. Gò má vốn ngậy thơ trước mặt, trong nháy mắt bị lấy vẻ khát máu, rồi lại một khắc sau, khôi phục như thường.

Hách Thiên Hương chớp mắt mấy cái. Mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng cái thần sắc mới vừa rồi của hắn, thật làm cho người ta không nhìn được từ trong lòng thấy lạnh cả người... Cùng với một loại xúc động muốn thần phục dưới chân (haizz~~~, tỷ hết thuốc chữa rồi, chưa gì đã muốn thần phục “mỹ nhân”). Thần phục?! Lão Thiên! Nàng đang suy nghĩ gì a! Cố gắng vậy vậy đầu, nàng liều mạng muốn đem suy nghĩ quái dị vừa rồi của mình bỏ rơi, “Vậy người không sợ những hắc y nhân kia giết người?” Nàng tiếp tục hỏi.

“Vậy cũng phải xem bọn họ có làm được không đã, không phải sao?” Hắn đứng lên, phất mạnh cổ dĩnh trên cầm bào màu lam.

“Với võ công của người, người tại sao phải sợ bọn hắn không giết được người?” Nàng bĩu môi (Này nhé, tỷ đừng có chê soái ca của ta nhé, còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào a). Mặc dù nàng chưa lĩnh hội qua võ công của hắn, bất quá nhìn khinh công hắn vừa mới thi triển, đã bày ra nội lực có thể biết võ công của hắn, tuyệt đối không thể hơn hàng ngũ cao thủ tuyệt đỉnh.

“Võ công nha, ” hắn đi tới bên suối, cúi đầu nhìn bóng mình phản chiếu trong nước, “Võ công bây giờ của ta... đích thực là rất tệ đầu!” Chuyện thật không thể phủ nhận, lại là thật sự tồn tại, “Bây giờ, trong chốn võ lâm, có võ công của không ít người có thể thắng ta, cũng có thể giết ta.”

“Cho nên a, người phải hiểu được tự vệ!” Nàng đi tới bên cạnh hắn, kéo qua thân thể hắn, ngón tay ngọc thẳng đâm lồng ngực của hắn, “Hành tẩu giang hồ, chuyện kiêng kỵ rất nhiều, người không thể thụ đại chiêu phong (cây to đón gió), không thể không lưu đường lui, như khi gặp loại tình huống vừa rồi, người nên đầu tiên tìm một chỗ kín đáo mà núp, chứ không phải quang minh chính đại ngồi trong kiệu, ngây ngốc chờ mình được cứu, hiểu chưa?” (tỷ mới là người ngây ngốc đi, kẻ mắng người khác ngốc mới chính là kẻ ngốc a)

“Tựa hồ rất khó hiểu đầu.”

“Thật ra thì rất dễ hiểu a!” Nàng gần như muốn nổi điên, “Tóm lại, chính là muốn người ở thời điểm thích hợp, làm ra kiểu chạy trốn chết thích hợp.”

“Giống như người mới vừa rồi kéo tay ta, cùng nhau trốn như vậy sao? Thiên Hương.” Cúi người, hắn nghiêng qua... ở bên tai của nàng nhẹ nói. Thanh âm thanh lệ, như tuyết tan mùa xuân, lạnh như băng thấm vào long người. (tưởng tượng có soái ca thì thầm gọi tên ta. Hì hì *phun máu mũi*)

6. Phần 4

Nàng ngẩn ra. Động tác như vậy, còn có lời hấn vừa nói, Thiên Hương... Thiên Hương, mà không phải Hách cô nương!

“Người... Người... Người... A!” Lão đảo một cái, kèm theo tiếng thét chói tai.

Hách Thiên Hương rất không may mắn ngã vào trong dòng suối bên cạnh, ướt cả thân thể.

Mặc dù nàng ra đời chưa lâu, nhưng cũng biết một nam tử, nhất là một nam tử xa lạ, không nên tùy tiện gọi khuê danh của một cô nương. Tuổi của hấn hấn là so với nàng nhỏ hơn, bởi vì khuôn mặt ngây thơ của hấn nhìn thế nào cũng chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, nhưng là... cũng không thể như thế a (Haizz~~~ sao lại cứ là khuôn mặt ngây thơ thế này? Sao soái ca nhà ta ai cũng phải dính tới cái chữ ngây thơ a?). Chật vật đứng lên, Hách Thiên Hương không nhịn được sợ run cả người, “Người... không cho phép người tùy tiện kêu tên của ta!” Nếu để cho mấy nam nhân nhà nàng nghe được, chỉ sợ sẽ náo long trời lở đất.

“Không cho?” Vụ Tịch cười nhạo, đứng một bên mắt lạnh quan sát Hách Thiên Hương bò lên bờ. Dám đối với hấn dùng hai chữ không cho, trong thiên hạ chỉ có một người, mà bây giờ, nàng là người thứ hai.

“Đúng, không cho!” Nàng rất trịnh trọng gật đầu một cái, “Người có thể gọi ta là Hách cô nương, Hách tiểu thư, hoặc là Hách tỷ tỷ, nhưng không thể kêu khuê danh của ta.” Hấn như vậy quả thực là có ý định hủy danh tiết của nàng đi.

“Nhưng, ta có điều không thích như vậy.” Hấn gảy nhẹ tay, cự tuyệt. Tỷ tỷ? Nhìn hình dáng của nàng, cũng bất quá mười lăm mười sáu tuổi, cư nhiên lại bảo hấn gọi nàng tỷ tỷ?

“Người ——” đàn gảy tai trâu, đoán chừng chính là loại tình huống thế này. Nàng muốn cùng hấn giải tán! Nàng muốn cùng hấn mỗi người đi một ngã! Nếu lại cùng hấn ở chung một chỗ, chỉ sợ nàng sẽ giận ngắt. Cố gắng ôm theo quần sam đầy nước, Hách Thiên Hương lại run run, chìa bàn tay, hướng về phía Vụ Tịch, “Ta còn có việc, muốn đi trước một bước, cho nên người... Ách, cho ta!”

“Cái gì?” Hấn nghi hoặc nhìn cử động của nàng, trong con ngươi hiện lên khó hiểu.

“Bạc a!” Phong phạm tiểu thư khuê các đánh mất hầu như không còn, nàng chỉ kém chút không nắm tóc loạn hồng (dù có mất phong phạm khuê tú cũng không đến mức đó chứ?), “Là người nên biết, ta cứu người, người cũng nên cho ta mấy lượng bạc báo đáp đi!” Điểm cấp bậc lễ nghĩa căn bản này cũng muốn nàng dạy, thật không biết hấn như thế nào trên giang hồ hành tẩu.

“Người muốn bạc?” Đôi mắt xinh đẹp khẽ nheo lại, hấn nhìn nàng hỏi.

“Người cho rằng ta muốn sao? Nếu không phải tiền của ta đã bị sơn tặc đoạt, ta cũng không cần phải mạo hiểm tính mạng tới cứu người mò bạc a.” Nàng ngửa đầu, hướng hấn phóng hỏa nói. Nghĩ đến tình cảnh lúc trước, lòng nàng đến bây giờ vẫn còn sợ hãi.

Mặc dù hấn diện mạo ngây thơ, nhưng cũng là đối thủ rất cao tay.

“Thì ra là như vậy a.” Hấn cười yếu ớt vuốt cằm nói.

“Đúng là như thế.” Mặc dù cái nàng gọi là cứu người, chẳng qua là lôi kéo hấn một đường chạy loạn mà thôi. Bàn tay càng tiến về phía trước vài phần, nàng chờ hấn móc túi tiền ra.

“Nhưng, trên người ta không mang bạc.” Vụ Tịch đậm ngữ nói. Hoặc là nên nói, hấn không có thói quen luôn luôn đem túi tiền ở trên người.

“Người không có bạc?!” Thanh âm trong nháy mắt cao lên vài độ. Nàng không dám tin theo dõi hấn. Mặc quần áo đẹp để quý giá như thế, lại không có bạc, nói ra sẽ có người tin? “Làm sao có thể!”

“Đương nhiên có thể.” Giống như thường thức vẻ mặt khiếp sợ của nàng, độ cong khóe miệng hấn càng sâu.

Không chú ý về mặt của đối phương, Hách Thiên Hương chỉ cực lực nghĩ tới bạc, “Không có đạo lý a, theo lý thuyết hấn là không thể nào a.” Lần đầu tiên nàng anh dũng cứu người, sẽ không cứ như vậy xong việc đi. Một bước nhảy lại gần hấn, Hách Thiên Hương vươn ra hai tay, ở trên người Vụ Tịch lục lọi, đem điều cấm nam nữ thụ thụ bất thân vứt ra ngoài vũ trụ (đã nói tỷ chết vì bạc mà. Bất quá, ăn đậu hủ của Tịch

ca thể này ta cũng thích. Hắc hắc). Thân thể hắn cứng đờ, làm như không có thói quen bị người khác tùy ý chạm tới, rồi lại lập tức buông lỏng xuống, tùy ý Hách Thiên Hương từ trên mò xuống. Chỉ khẽ mím môi, hiện ra nhẩn nại của hắn. (Xi“““. Rồi ít nữa muốn tỷ đừng cũng chẳng được ý chứ, nhẩn nại cái gì)

“Không phải chứ, trên người của người thật sự không có bạc.” Sau khi lục lợi liên tục ba lần, nàng rốt cục hoàn toàn thừa nhận sự thực. Làm sao bây giờ? Không có bạc, cũng đại biểu nàng từ trên người hắn mò không đến một nửa sợi lông (câu này tối nghĩa thế nhỉ?), cũng đại biểu nàng rất khó tiếp tục xông xáo giang hồ, cũng đại biểu nàng rất có thể phải trở về Hách gia... Ngô, vừa nghĩ tới phải thừa kế gia nghiệp, sẽ làm cho toàn bộ da đầu nàng tê dại.

Vụ Tịch lui về phía sau một bước, “Ta lúc trước đã nói, trên người ta không có bạc.”

“Nhưng là...” Vừa muốn nói, nàng lại đột nhiên phát hiện ngang hông hắn treo ngọc bội. Nước ngọc xanh biếc, xác nhận ngọc tốt.

“Nếu không có bạc, vậy thì... dùng ngọc bội của người để báo đáp là được.” Hách Thiên Hương có chút “vô liêm sỉ” mở miệng. Dù sao đến trong thành, nàng tìm cửa hàng đem ngọc này cầm cố là có thể đổi được bạc.

“Người muốn ngọc bội kia?” Sắc mặt hắn biến hóa, không nghĩ tới nàng sẽ nói lên yêu cầu như thế.

“Người không chịu?”

“Cũng không phải.” Hắn lắc đầu, hai mắt trong lúc lưu quang uyển chuyển, “Chẳng qua là, người thật sự muốn?” Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, tựa như thật mờ mịt, làm cho người ta không rõ thâm ý.

“Này còn có giả?” Nàng nhún nhún cái mũi.

Hai người, đứng đối lập. Hắn nhìn nàng, mà nàng thì theo dõi ngọc bên người hắn.

“Tốt lắm.” Rốt cục, ngón tay Vụ Tịch khẽ giật, gơ tay lên, cởi ngọc đeo bên hông xuống, “Ta có thể đem ngọc cho người, chỉ là người nhất định không được ném vụn nó.” Nếu bị vỡ, vậy nàng ngay lập tức phải lấy mạng tới đền. (Dù vỡ hay không thì ca vẫn cứ là muốn lấy thân tỷ tới đền chứ gì. Hì hì)

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên.” Nàng gật đầu liên tục, nàng chỉ muốn đem cầm, tuyệt đối sẽ không ném vụn nó “Nhất định”.

Tuyệt thể ngọc bội, như vậy qua tay.

Trong sơn cốc, thanh âm rốt cục từ từ yên tĩnh lại. Đất đá màu xám tro trên mặt đất, cơ hồ bị máu nhuộm đỏ. Lý Tư nhìn thoáng qua thi thể ngổn ngang trên mặt đất, lại xoay người nhìn bốn người phía sau, “Các người thế nào?”

“Không có gì đáng ngại, chỉ là Cố Vệ cùng Phồn Vũ bị một chút vết thương nhỏ thôi.” Một người trong đó đứng ra nửa bước nói.

“Vậy thì tốt rồi.” Lý Tư gật đầu, “Chính là... vẫn để cho một tên chạy thoát.” Một đám người này đều là tử sĩ, thà rằng uống thuốc độc cũng không muốn bị bắt.

“Tìm giết một người là chuyện nhỏ, chuyện trước tiên chúng ta bây giờ nên làm là tìm được chủ tử.” Cánh tay trái bị thương Cố Vệ nói. Về phần đến tột cùng là người nào phái những tử sĩ này tới hành thích chủ tử, ngày sau sẽ điều tra rõ.

Lý Tư cũng hiểu đây là chuyện thiết yếu. Chẳng qua là hắn thế nào cũng nghĩ không thông, chủ tử làm sao có cùng một cô gái xa lạ rời đi, “Chủ tử đang lúc bệnh nặng, nếu có gì sơ xuất, chúng ta đều không thể đảm đương được. Việc cấp bách vẫn là tìm chung quanh một chút, xem chủ tử có lưu lại ám hiệu hay không.” Lý Tư suy nghĩ một chút nói.

“Dạ!”

Một câu nói xong, năm người bỗng nhiên phân tán, bắt đầu tìm mọi nơi.

Hách phủ

“Phong nhi, Thiên Hương vẫn không có tin tức sao?” Ngồi trên ghế gỗ lim Hách Nhị gia hỏi con trai lớn của mình.

“Còn chưa có.” Nam tử bị hỏi —— Hách Thiên Phong đáp lời. Đã hai tháng, nhưng Thiên Hương lại giống như biến mất khỏi thành Tô Châu, tìm thế nào cũng tìm không được.

Một khi đã như vậy, khả năng Thiên Hương đã ra khỏi thành rất lớn. Nhưng là sau khi ra khỏi thành, Thiên Hương lại sẽ đi nơi nào đây? Cả nước lớn như vậy, muốn tìm một người, thật sự là rất khó khăn.

“Hài nhi sẽ tiếp tục tăng thêm người, đem đường muối tìm ra.” Hách gia khó có được nữ nhi, lại là bảo bối mọi người phụng trong lòng bàn tay. Ngay cả chính Hách Thiên Phong, ngày thường cũng vô cùng cưng chiều đường muối này.

“Ai, Thiên Hương đang êm đẹp, rời nhà trốn đi làm cái gì a!” Hách Nhị gia thở dài, suốt hai tháng, Hách gia phải người ra tìm một nhóm lại một nhóm.” Có lẽ bởi vì đường muối thật sự ghét trở thành... thần châu đi.” Hách Thiên Phong lựa chọn ngôn từ nói. (Có ai tự nhiên lại muốn đi làm trộm a, cái gia tộc nhà ca hảo kì quái á)

“Cho dù ghét, cũng không nên tùy ý trốn đi a, ai...” Lại là một tiếng thở dài, Hách Nhị gia khoát khoát tay, “Đúng rồi, Phong nhi, ta gọi người tới, còn có một chuyện.”

“Phụ thân xin nói.”

“Tháng sau, Lạc Dương cử hành đại hội võ lâm, người hẳn là đã sớm biết đi.”

“Là từng nghe nói qua.” Hách Thiên Phong gật đầu.

“Hách gia chúng ta trong võ lâm mặc dù không có địa vị gì quan trọng, nhưng nếu là đại hội võ lâm, tham gia vẫn là cần thiết.” Hách Nhị gia tiếp tục nói. Hách gia tuy là thần châu thế gia, nhưng là nhất kỹ thần châu đã được cố ý giấu diếm, đối ngoại chỉ xưng là Hách thị nhất môn, làm việc lại càng phá lệ kín kẽ, “Vốn nên sớm nhắc tới chuyện này, chẳng qua là gần đây vẫn bận rộn tìm kiếm tung tích của Thiên Hương, làm cho chuyện này bị trì hoãn.”

“Như vậy phụ thân hướng vào... hài nhi đi tham gia?” Hách Thiên Phong hỏi.

“Ừ.” Hách Nhị gia cầm lên chén trà trong tay, ném một ngụm, “Trong mấy huynh đệ, tâm tính của người tương đối chừng mực, phải người đi, ta cũng yên tâm.” Kết quả này là hôm qua hẳn cùng đại ca, tam đệ thương lượng được.

“Trừ những thứ này, cha còn có gì muốn nói sao?”

“Mọi việc không nên quá phận, xếp tầm thứ năm, thứ sáu bị loại là được.” Mọi việc không thể quá phận, cũng là một trong tổ huấn của Hách gia, võ công nông sâu lại càng phải cố ý giấu diếm, để tránh người khác nhìn thấu.

“Vâng, hài nhi hiểu.”

“Còn có, người đi Lạc Dương, cần lưu ý một chút Vô Tuyệt cung. Nghe nói cung chủ của bọn họ võ công bí hiểm, tựa hồ cũng tính tới Lạc Dương tham gia sự kiện lần này.”

Vô Tuyệt cung sao? Hách Thiên Phong hơi nhíu mày, “Vô Tuyệt cung trong võ lâm quật khởi cũng chỉ mới trong ba bốn năm gần gũi, nhưng lại vừa chính vừa tà, hơn nữa làm việc từ trước đến giờ thần bí, trong giang hồ lời đồn đãi rất nhiều, nhưng lại có rất ít có thể chứng thật.” Hắn suy nghĩ một chút nói.

“Cho nên mới cho người đi thám thính.” Hách Nhị gia đặt chén trà xuống, vuốt vuốt chòm râu, “Biết nhiều chuyện trong giang hồ hơn một chút, đối với Hách gia chỉ có lợi. Hơn nữa...” Giọng nói có chút dừng lại, tựa như đang suy nghĩ cái gì.

“Tóm lại, người mọi sự cẩn thận.”

“Dạ!” Khom người, Hách Thiên Phong rời khỏi đại đường.

Mà Hách Nhị gia thì trầm tư nhìn chằm chằm bóng lưng của trưởng tử (con trai cả), không hiểu sao, hẳn cảm thấy đại hội võ lâm lần này cùng Hách gia có quan hệ rất lớn.


~~~~~  
Tình cảm biến hóa, trong lúc vô tình.

Ta nhìn vào mắt người, nhưng không rõ ý tứ trong mắt người.

Bình thân, nguy hiểm?

Hết thấy đáp án, thì ra là lúc này mới bắt đầu...  
~~~~~

7. Phần 5

Mấy cây củi, một đám lửa, khiến cho bóng đêm giữa núi rừng vài phần quang minh.

Hách Thiên Hương cố gắng sát vào bên đồng lửa, cố gắng đem y phục nửa ẩm ướt trên người mình hơi cho khô. Hoàn hảo bây giờ là tháng năm, nhiệt độ cực kỳ thoải mái, nếu không nàng hôm nay rơi trong nước hồ, làm sao không sinh bệnh được. Vốn tính toán cầm ngọc bội rồi cùng Vụ Tịch tách ra, nhưng thứ nhất nàng sợ lạc đường lần nữa, thứ hai ở giữa núi rừng nhiều người luôn tốt hơn, cho nên vẫn là ở cùng nhau.

“Hmm...” Lại một cái ngáp từ trong miệng bật ra, nàng giơ tay lên dụi dụi hai mắt. Mặc dù nàng rất muốn ngủ, nhưng lại vừa không muốn để quần áo ướt sũng ngủ. “Uy, chúng ta hàn huyền một chút đi.” Hách Thiên Hương hướng về phía Vụ Tịch cũng đang ngồi bên cạnh đồng lửa nói. Nếu lại ngồi buồn bực không lên tiếng như vậy, chỉ sợ không đến một lát sau nàng liền ngủ mất. “Hàn huyền? Người muốn hàn huyền cái gì?” Đôi mắt nửa mở (thể này thì thành tí hí mắt lơ a? Không được, quá mất hình tượng đi), Vụ Tịch cười nhạt hỏi. So với vẻ chật vật của nàng, hấn lộ ra vẻ quá mức thanh thản.

“Tùy tiện cái gì cũng có thể a.” Dù sao nàng chỉ muốn hàn huyền tới khi xiêm y trên người hơi khô thôi.

Hấn khẽ nâng đôi mắt, xuyên thấu qua ánh lửa nhìn nàng, “Vậy thì hàn huyền một chút người tại sao phải một mình đi đường núi đi.” Cô gái bình thường, nhất định sẽ không ở dưới tình huống không có bạn đồng hành mà qua sơn đạo.

“Đây là vì có thể mau chút đến Hà Nam.” Đi quan đạo cần mười ngày, mà đi sơn đạo, chỉ cần ba ngày mà thôi. Vừa nói, Hách Thiên Hương vừa vắt mấy cây củi vào đồng lửa, ngọn lửa thoáng chốc lại tràn đầy.

“Người đến Hà Nam có việc gấp?” Hấn suy đoán.

“Cũng không phải.” Nàng duỗi ra ngón tay lung lay thoáng một cái, “Thật ra thì mục đích thực sự của ta là Lạc Dương, chỉ bắt quá trước khi đến Lạc Dương, phải đi qua Hà Nam thôi.”

Lạc Dương sao... Môi mỏng mấp máy, Vụ Tịch bất động thanh sắc hỏi: “Đi Lạc Dương, vậy hấn là còn tới hai mươi ngày lộ trình đi.”

“Đúng vậy a, cho nên ta vô luận như thế nào, cũng phải trước mừng 10 tháng sau tới Lạc Dương.” Hách Thiên Hương nghiêng nghiêng quai hàm, biểu hiện quyết tâm thể đến Lạc Dương của mình.

“Tại sao cần phải trước mừng 10, có nguyên nhân gì sao?” Hấn ra vẻ tò mò hỏi.

“A? Không thể nào, người không biết?” Về mặt nàng nhìn hấn, mười phần giống như đang nhìn một dã nhân núi rừng.

“Biết cái gì?” Mặc dù biết rất rõ ràng đáp án nàng sẽ nói ra miệng, nhưng hấn vẫn làm bộ như hồ đồ hỏi. (Haizz~~~ tỷ sẽ có ngày bị ca đùa chết)

“Đại hội võ lâm a! Năm năm một lần đại hội võ lâm mừng 10 đầu tháng sau cử hành ở Lạc Dương, đừng nói người không biết.” Hách Thiên Hương vung tay múa chân reo lên. Một hấn còn là một người học võ, lại ngay cả chuyện lớn như thế cũng không biết.

“Thì ra còn có chuyện như vậy a.” Hấn thản nhiên mỉm cười một cái nói, “Ta không thường ra khỏi nhà, cho nên đối với chuyện trong chốn võ lâm không rõ lắm.” Một câu nói đơn giản, coi như là giải thích.

“Nha.” Nàng gật đầu, coi như là đón nhận giải thích của hắn. Nghĩ trước kia lúc nàng ở Hách gia, đối với đại sự trong chốn võ lâm cũng biết rất ít. Cũng là hai tháng này hành tẩu giang hồ, nghe được không ít tin đồn lớn nhỏ đủ cả. Mà để cho nàng cảm thấy hứng thú, chỉ có đại hội võ lâm lần này. Bây giờ Minh Chủ Dương Vạn Bưu đã liên tục hai năm đoạt được đầu khôi, cho nên không ít người võ sự ríu rít suy đoán, lần này tỷ võ, Dương Vạn Bưu rất có thể chiến thắng lần nữa.

“Người rất muốn tham gia đại hội võ lâm sao?” Yên tĩnh giữa núi rừng, thanh âm trong trẻo của Vụ Tịch kia phá vỡ trầm mặc ngán ngùi. Hắn nhìn về mặt hưng phấn của nàng, không khỏi hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Nàng gờ cằm lên. Thật vất vả rồi đi Hách phủ, nếu không hảo hảo lĩnh hội kiến thức một phen, chẳng phải là lãng phí cơ hội khó có được này?

“Vậy —— người muốn làm Minh chủ võ lâm sao?” Hắn ngó chừng nàng, mang theo một tia tìm tòi không dễ dàng phát giác.

Cầm rưng!

“Làm sao có thể!” Hách Thiên Hương cau đôi mi thanh tú, “Ta cũng không phải ầm đầu, làm sao muốn làm cái gì Minh chủ võ lâm phiên muốn chết kia a?”

“Nhưng rất nhiều người muốn làm Minh chủ võ lâm đâu.” Trong ngọn lửa, nụ cười của hắn lộ ra vẻ có chút mơ hồ, có chút làm cho người ta cách xa ngàn dặm.

“Tại sao?”

“Bởi vì trong giang hồ, rất nhiều người muốn danh, muốn lợi, mà thành Minh chủ võ lâm, thì là một cái đường tắt thật lớn. Dù sao, một khi ngồi lên vị trí này, vậy thì toàn bộ võ lâm, liền chỉ có người này như Thiên Lô sai đâu đánh đó.” Thật ra thì, tranh danh đoạt lợi, làm sao dừng lại trong giang hồ đâu...

Hách Thiên Hương bĩu môi, “Không có hứng thú.” Muốn danh muốn lợi, nàng sớm sẽ không rời khỏi Hách gia, trong mắt nàng, những thứ kia căn bản là căn nguyên của phiền toái. Nhìn cha mỗi ngày bận rộn không xong chuyện, nàng đã cảm thấy thừa kế gia nghiệp quả thực là một cơn ác mộng, “Ta chỉ tính đi tham gia náo nhiệt, thuận tiện xem một chút trong chốn giang hồ võ công của những người nổi danh đến tột cùng là xuất thần nhập hóa như thế nào.” Mặc dù bản thân nàng võ công quá tệ, nhưng này không có nghĩa là nàng không có lòng “khiêm tốn học giỏi”.

Trong lúc nói chuyện, xiêm y trên người Hách Thiên Hương cũng đã khô vài phần. Đôi tay đã sớm để xuống một đầu tóc dài, nàng hỏi ngược lại: “Còn người? Người muốn làm Minh chủ võ lâm sao?”

“Ta?” Hắn tức cười cười một tiếng, chỉ chốc lát sau sắc mặt lại lạnh xuống, “Nếu ta nói, ta đối với vị trí Minh chủ võ lâm tình thế bất buộc, người cảm thấy thế nào?”

Xi! (Xí ~~~~~)

Lần này đổi thành Hách Thiên Hương cười ra tiếng, “Người a...” Ánh mắt nàng mang một tia thương cảm nhìn hắn. Lấy nội lực của hắn, cho dù bản thân võ công tinh diệu, cũng khó làm Minh chủ võ lâm đi. (Khinh nhau quá thể a. Để rồi xem. Hồi sau sẽ rõ a)

Vụ Tịch rũ đôi mắt xuống, “Người không tin?”

“Lúc trước người còn không biết chuyện đại hội võ lâm này, trong nháy mắt người lại nói muốn làm Minh chủ võ lâm, thật không biết người nghĩ như thế nào!” Nàng vừa nói, vừa ngáp một cái. Hàn huyền nhiều lắm, buồn ngủ đánh tới.

“Có lẽ bởi vì hướng về phía người, rất dễ nói thật ra đi.” Hắn nhẹ ngữ nói. Làm như làm bầm lâu bầu, lại như nói cho nàng nghe.

“Là sao?” Nàng không để ý lắm trả lời, thuận tiện sờ sờ xiêm y cơ hồ đã khô trên người. Tệ thật, nàng thật... thật là có chút muốn ngủ.

“Đã muốn ngủ chưa?” Hắn nhìn thấu tâm tư của nàng.

“Ừ.” Nàng gật đầu, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền, “Đợi lát nữa ta ngủ thiếp đi, người không được khinh bạc ta.” Để phòng ngừa vạn nhất, vẫn là phải nói.

“Khinh bạc?” Hắc bật cười một tiếng, “Ta sẽ không.” Hắc còn nhiều cô gái có thể lựa chọn, cần gì phải khinh bạc người khác. (Cái này ta chẳng chắc a, biết đâu người muốn thì không khinh, người không muốn ca lại cứ thích rờ lần rờ mò thì sao?)

Chiếm được trả lời muốn nghe, Hách Thiên Hương nhanh chóng ngủ. Chỉ chốc lát sau, liền truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Thân hình cao to chậm rãi đứng lên, Vụ Tịch từ đồng lửa đi đến bên cạnh Hách Thiên Hương (định làm gì???? Thích làm gì thì làm đi!!! Hắc hắc). Gương mặt trái xoan (nguyên văn là “gương mặt trứng ngỗng”, há há, QT ca ca có những từ hảo kì quái ta), ở ánh lửa chiếu rọi bị nhuộm một tầng hồng. Năm ngón tay thon dài trắng nõn khẽ vươn ra, tay phải của hắc định trên cổ nàng, như đang ngẫm nghĩ, cũng tựa như đang đánh giá. Một lúc lâu sau, vốn là động tác bấm biến thành khẽ vuốt, hắc nhẹ đặt vào gương mặt non mịn một cái, “May mắn, công lực của ta chưa khôi phục, nếu không... người muốn không chết cũng khó khăn đâu.” (thôi đi, muốn ăn đậu hủ con gái nhà người ta mà cứ ngại biện) Nụ cười nhạt nhẽo, nhưng lộ ra thâm trầm làm cho người ta khó có thể suy nghĩ. Mà nguyệt, càng thêm mông lung.

Kinh thành

Chìm trong bóng tối của mật thất, một thanh niên người đầy quý khí khuôn mặt tức giận, đốt ngón tay nắm đến rung động.

“Người nói, nhiều người như vậy đi cướp một người, lại vẫn thất bại?!” Âm u khầu khí, làm cho người ta cả người run lên.

“Chủ... Chủ tử bớt giận!” Người áo đen vội vàng quỳ xuống.

“Nhớ trước khi người lên đường hứa gì với ta chứ? Nói lần này tuyệt đối sẽ không thất bại.” Vốn tưởng rằng cho dù không thể chặn lại người nọ, ít nhất cũng sẽ làm hắc bị thương, nhưng thiên toán vạn toán, lại không nghĩ qua đối phương sẽ chạy trốn.

“Nhớ rõ.” Người áo đen gật đầu, “Chỉ là thuộc hạ chưa từng nghĩ qua thủ hạ của người nọ chính là năm thị vệ võ công cao như thế.”

“Hừ!” Người trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, “Người cũng đã biết, ta tốn bao nhiêu thời gian, mới tra được lộ tuyến xuất kinh của hắc, lại tốn bao nhiêu thời gian mới biết được hắc lần này đi ra ngoài chỉ dẫn theo năm thị vệ. Hơn nữa hắc bây giờ còn mang thương thế, nhưng người... người...” Nói đến phần sau, đã tức giận khó thở. Một đại cơ hội tốt, liền bị lãng phí như thế.

“Lần sau thuộc hạ tuyệt đối sẽ bố trí càng thêm cẩn thận.”

“Người cho rằng người còn có lần sau sao?”

“Xin chủ tử cho thêm cơ hội đền công chuộc tội.” Người áo đen mãnh liệt dập đầu, như là không có chút cảm giác đau đớn, tùy ý để máu tươi rơi giọt trên mặt đất.

Người trẻ tuổi hơi trầm ngâm chốc lát, “Lúc ấy, người nọ như thế nào chạy trốn?”

Người áo đen suy nghĩ một chút nói, “Vốn là người nọ vẫn đợi ở trong nhuyễn kiều, bất quá, không biết sao, sau lại cùng một cô gái xa lạ trốn vào trong rừng rậm.”

Nữ nhân? Người trẻ tuổi sững sốt! Hắc biết, người nọ từ trước đến giờ không thích cùng nữ nhân ở cùng một chỗ, “Người nói là thật?”

“Hoàn toàn là thật.”

“Vậy người —— nhìn rõ diện mạo nàng kia không?” Hắc suy nghĩ một chút.

“Chỉ thấy bóng lưng đối phương, lúc ấy thuộc hạ mặc dù muốn xông qua, nhưng lại bị thị vệ của hắc chặn đường.”

“Phế vật vô dụng!” Người trẻ tuổi trợn mắt nhìn người áo đen còn quỳ trên mặt đất một cái.

Người áo đen không nói, chỉ mím môi.

“Chuyện lần này, người không có kinh động đến chỗ Nhị ca đi.”

“Không có, nếu chủ tử đã phân phó, thuộc hạ đương nhiên đều nghe theo mà làm.”

“Ừ.” Người trẻ tuổi gật đầu, “Nhị ca khôn khéo, chuyện này chỉ sợ cũng dấu diếm không được bao lâu, bất quá có thể lừa gạt được nhất thời rồi nói sau, ta đây cũng là vì hấn, nếu hấn hạ thủ không được, vậy để ta giúp hấn hạ thủ.” (Uầy, sao mà có lăm thằng cứ thích ngụy biện thế nhờ) Gương mặt tuần mỹ gương lên một trận sát khí, “Được rồi, người toàn lực tìm tung tích người nọ, nếu lần sau động thủ còn không lấy được tính mạng hấn, vậy người liền mang đầu tới gặp!”

Người trẻ tuổi phát phát tay áo, xoay người đi ra khỏi mật thất.

“Thuộc hạ hiểu.” Người áo đen cúi đầu.

Hấn... Cũng chỉ là một con cờ trong tay chủ tử mà thôi. Nô tài, nói cho cùng cũng chỉ nô tài để chủ tử định đoạt.

~~~~~^o^~~~~~

8. Phần 6

Một đêm mộng đẹp.

Hách Thiên Hương nằm trên mặt đất, nửa ngủ nửa tỉnh.

Tiếng chim hót thanh thúy du dương vang lên bên tai, một mùi hương nhàn nhạt thơm ngát xông vào mũi. Mùi hương thoang thoang thật tốt, không giống hương thơm hoa cỏ, cũng không phải mùi tục khí phấn son, mùi thơm kia... Đến tột cùng là cái gì đâu?

“Nên dậy đi.” Thanh âm như tơ trúc tuyệt đẹp lặng lẽ nói, mùi thơm kia tựa hồ càng gần mấy phần. Dể ngủ! Híp mắt lại, Hách Thiên Hương cau cái mũi, đưa tay về phía trước nắm, tựa hồ muốn nắm lấy mùi thơm này. Ba! Tay bắt được một cái gì đó mềm mại, trơn nhẵn, có cùng nhiệt độ với lòng bàn tay của nàng, kia hình như là... hình như là... là tay người?! Tay người, làm sao có thể! Đôi mắt tỉnh táo rốt cục chậm rãi mở ra, nàng nhìn dung nhan gần trong gang tấc: hé ra gương mặt lý lệ phóng đại, tóc thật dài đang xõa xuống, trong đôi mắt đen nhánh như sao đang phản chiếu vẻ mặt mờ mịt của nàng, mà khóe môi thật mỏng thì đang tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

“Thật là đẹp...” Hách Thiên Hương ngơ ngác nhìn dung nhan trước mắt, kim lòng không được ca ngợi. (*đập bàn* ha ha, cười chết ta)

Đôi môi nhẹ nhàng bĩu một cái, Vụ Tịch nói: “Không có nam tử nào sẽ thích được ca ngợi như vậy.”

“Nhưng ... ta nói rất thật a.”

“Cho dù là thật, cũng có những thứ không nên nói.”

Là những thứ thế này phải không? Hách Thiên Hương như gà con mổ thóc gật đầu. Tại sao —— nàng cảm giác có chỗ nào đó là lạ? Ngọn gió sâu kín, thổi đi một chút buồn ngủ. Hấn thật gần nàng, gần đến mức nàng có thể đếm rõ số lông mi của hấn, thấy rõ ràng khuôn mặt thanh thoi kia, cảm nhận được hơi thở của hấn... vân vân, nàng lúc nào lại gần hấn như vậy? Tròng mắt đột nhiên mở to, Hách Thiên Hương rốt cục chú ý tới tình huống lúc này.

“Người... Người... Người...” Người hỏi lâu, sững sốt không biết nên nói như thế nào.

“Ta chỉ là muốn đánh thức người mà thôi.” Hấn chủ động giải thích.

“Cho dù như thế, cũng không cần gần như vậy a.” Ô ô ô, trong sạch của nàng a! Mặc dù hấn là một mỹ nam tử, nhưng nàng còn chưa có nghĩ tới đem trong sạch của mình lãng phí ở trên người một tên tiểu quý.

“Là chính người liên tiếp bắt lấy tay ta đi.” Hấn chỉ chỉ nơi tay hai người giao nhau. Nàng theo phương hướng hấn chỉ nhìn lại: tay phải của nàng, đang chặt chẽ cầm cổ tay trái của hấn, “A!” Giống như là bị gấp nóng, nàng vội vàng buông tay ra, “Ta... Ta... Ta chỉ là..”

“Chỉ là?” Đôi lông mày hấn nhíu lại, cổ tay đột nhiên bị buông ra, thế nhưng làm cho hấn có một loại cảm giác trống rỗng. (Hắc hắc)

“Chỉ là bởi vì...” Mùi thơm kia quá mê người, cho nên mới tìm lòng không được muốn càng thêm sát vào để ngửi được mùi hương này.

“Bởi vì?” Lông mày nàng nhíu càng cao hơn.

“Bởi vì mới vừa rồi ta ngửi được...” Ai? Đang nói chuyện, lại là một cổ mùi thơm đánh tới. Loáng thoáng thật giống như mùi hương vừa rồi đang ngủ đã ngửi thấy. Thật là một hương thơm ngát thanh nhã, nhẹ nhàng vui vẻ lòng người, mặc dù không nồng đậm, lại khắc sâu vào lòng người. Người mới vừa rồi còn lấp bắp, thoáng cái yên tĩnh lại. Nhún nhún lỗ mũi, Hách Thiên Hương không tự chủ nhích gần về phía mùi hương phát ra. Dễ ngửi, quả thực tựa như thuốc mê làm cho người ta khó có thể tự kiềm chế. Đầu nhỏ càng ngày càng dễ sát vào lồng ngực rộng rãi, chớp mũi khéo léo, lại càng dán lên áo đối phương.

Đôi mắt đánh giá của Vụ Tịch nhìn Hách Thiên Hương, mới vừa rồi còn một bộ cấp muốn thoát đi, lúc này lại như yêu thương nhung nhớ. (Tịch ca ăn dưa bở, ai yêu thương nhung nhớ chứ?)

“Người thật thơm!” Ngửi cả nửa ngày, nàng rốt cục xuống một cái kết luận, “Người là đeo túi hương hay là cái gì?”

“Không có,” hấn lắc đầu thần nhiên nói, cũng không đẩy cả người nàng cơ hồ giắt trên người hấn ra (Hị hị, Hương tỷ tranh thủ ăn đậu hũ Tịch ca nhé), “Huống chi lúc trước người không phải đã lục soát qua thân thể ta, nên biết ta cũng không có mang những đồ này.” (Ách, lời nói của ca.... thật là dễ gây hiểu lầm á)

Cũng đúng, nhưng là —— “Vậy trên người của người làm sao lại thơm như vậy?” Ghen tỵ a, hấn một người nam tử, lại so với nàng nữ nhân này còn thơm hơn, thật sự là không có Thiên Lý.

“Đó là bởi vì liên quan đến việc luyện võ công của ta, mỗi sáng sớm tỉnh lại, đều sẽ phát ra một mùi hương, bất quá một canh giờ sau, mùi hương này sẽ tiêu tán.” “người nói, mùi thơm của người chỉ có thể duy trì một canh giờ?” Nàng ngữ điệu mang tiếc hận nói.

“Đương nhiên.” Nếu là thời thời khắc khắc đều phát ra mùi thơm, chỉ sợ chính hấn trước chịu không được, “Còn có... Người thường nhích tới gần nam nhân như vậy sao?” Hấn ý hữu sở chỉ. Từ nét mặt của nàng mà nhìn, nàng tựa hồ rất có thói quen thân cận nam nhân. (*huýt sáo* có phải ta ngửi thấy mùi dấm chua không ấy nhỉ *nhìn trời nhìn đất*)

“Kia... Nào có!” Nàng vội vàng rời khỏi lồng ngực của hấn, kéo kéo quần áo của mình, vuốt tóc của mình, biểu hiện mình là cỡ nào...”đoan trang”. (nô nô, muộn rồi)

“Người không phải thôn cô bình thường đi.” Ngón tay của hấn như có như không gầy gầy sợi tóc rủ xuống vai (*vuốt vuốt cầm xem xét* một hành động rất ư là.... Nữ tính).

“A?” Hách Thiên Hương chớp mắt mấy cái.

“Bởi vì không có một người thôn cô bình thường nào lại có thượng thừa khinh công như người, hơn nữa sẽ không chú ý cái gì đại hội võ lâm.” Vụ Tịch chỉ ra sự thật.

“Kia... Đó là bởi vì ta từ nhỏ cơ khổ không chỗ nương tựa, ba tuổi cha chết, năm tuổi mẹ chết, khi bảy tám tuổi, thân thích xung quanh cũng đều chết hết...” Con người vừa chuyển, Hách Thiên Hương nước miếng bay ngang, bắt đầu kể lễ thân thể thâm của mình. Cha mẹ, nàng thê cũng không phải là cố ý a! Thuận túy là tình thế bất buộc, mới không nói dối không được. Dù sao, nàng còn nhớ rõ, mình là có số tiền một ngàn lượng hoàng kim treo thưởng. Cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, nàng tiếp tục nói: “Sau lại được sư phó của ta cứu, sư phụ thấy thân thể đáng thương liền thu nhận ta, thuận tiện truyền thụ ta chút võ công, rồi đuổi ta xuống núi xông xáo giang hồ.” (còn quá tiểu thuyết đi, Hương tỷ phải làm nhà văn chứ không phải thân trâu a)

“Xem ra, người cũng là gặp một sư phó không tệ.” Biết rõ lời của nàng là nói dối, hấn lại không có hứng vạch trần.

Ánh mắt của nàng quá mức trong suốt, vừa nói láo liên rất dễ dàng lóe lên tinh quang.

“Đúng vậy a.” Nàng ngượng ngùng gãi đầu. Sư phụ của nàng, thật ra căn bản là cha của nàng, khi còn bé mỗi ngày buộc nàng luyện võ ba canh giờ, nếu không phải khi đó có Phong ca kiên nhẫn ở cùng nàng, chỉ sợ thơ ấu của nàng sẽ không có cảm giác khoái trá. Bất quá nói lại, Phong ca bây giờ không biết thế nào? Nàng đột nhiên rời nhà trốn đi, Hách gia nhất định bận rộn thành một đoàn đi. Theo như trình độ ngày thường “được sủng ái” của nàng, Hách gia cho dù không có náo loạn, đoán chừng cũng không khác mấy. Bằng không, cũng sẽ không phát ra một ngàn lượng hoàng kim tìm người, nàng liều chết cũng không muốn làm trộm mà, tiểu thâu mà nàng cũng đã khinh thường, huống chi là thừa kế gia nghiệp đại trộm. Người sống phải thanh bạch, quang minh lỗi lạc, cho nên... cho nên hấn có phải cứ nhất định tìm người đến ép nàng thừa kế gia nghiệp bằng được mới thôi? Ô ô ô, nàng nhớ Phong ca của nàng quá a! Phong ca mặc dù ngày thường băng lãnh, nhưng đối với nàng cũng là vô cùng tốt, phàm là nàng khổ sở, hấn đều sẽ cố gắng trừu chọc nàng vui vẻ.

“Đang suy nghĩ gì?” Nhân nhật ngữ điệu, phá vỡ trầm tư của Hách Thiên Hương. Vụ Tịch nhìn sắc mặt đối phương một lát đau thương, một lát vui vẻ, không khỏi hỏi.

“Đang suy nghĩ người cùng Phong ca, đến tốt cùng người nào đẹp mắt hơn.” (Ách, thay đổi nhanh vậy ta?) Nàng ném cho hấn một cái liếc mắt, nhả mặt cau mày nói. Giống như đang trách hấn cắt đứt trầm tư của nàng. Ta còn chưa có nhớ lại cuộc sống vui vẻ của ta cùng Phong ca đâu.

“Phong ca?” Ngón tay run lên, hai tròng mắt hấn bắt giắc nheo lại, “Hấn là ai vậy?” (ô hô hô hô...)

“Hấn là ta đại...” Đường ca hai chữ kịp thời phanh lại trên miệng. Nàng còn nhớ nàng mới vừa rồi lúc giới thiệu thân thế bản thân đã nói mình là cơ khổ không chỗ nương tựa, “Hấn là đại sư huynh ta, chúng ta cùng nhau học võ.” Lời này cũng là nửa thật nửa giả.

“Đại sư huynh?” Hấn nhìn nàng chằm chằm, xem kỹ trình độ xác thực trong lời nói của nàng.

“Đúng!” Đầu nặng nề điểm một cái.

“Đại sư huynh của người rất đẹp sao?”

“Đó là đương nhiên.” Nàng ngữ khí mang tự hào, nói đến Hách gia nam tử của nàng, là mỗi người mỹ nam. Bà mai đến làm mối đếm không hết, không ít tiểu thư mượn cơ tới cùng nàng chơi đùa, kì thực mục đích là đám ca ca, đường huynh đệ kia của nàng. Bất quá, nàng cũng mò được không ít chỗ tốt. Dù sao tổ huấn gia tộc, bất kỳ lúc nào cũng không thể bạc đãi mình. (đã nói cái tổ huấn nhà này rất kì quái mà. Bất quá, ta thích a)

“Như vậy... Người thích đại sư huynh của người sao?” Trong giọng nói mang theo một tia quái dị ngay cả chính hấn cũng không dễ phát giác.

“Thích a!” Nàng gật đầu sáng khoái. Trong thế hệ nam tử trẻ của Hách gia, thì đại đường huynh trưởng anh khí bức người, nam tử khí khái mười phần. Quả thực chính là vị hôn phu tốt nhất trong lý tưởng của nàng. Bất quá, năm nàng mười tuổi, từ trong miệng mẫu thân biết được, thì ra đường huynh muội không thể thành thân. Nàng chịu đủ đả kích, ước chừng khóc một tuần lễ, mới coi là khôi phục bình thường.

“Là sao? Người thậm chí có... người thích.” Vụ Tịch hạ đôi mắt xuống. Tiếng nói thản nhiên, ma mị giống như đang lăm bằm nói một mình, mỗi mống chẳng biết lúc nào mím thành một đường thẳng tắp.

“Người làm sao vậy?” Cho dù khả năng quan sát của nàng không tốt, cũng chú ý tới vẻ mặt hấn đột biến.

“Không có gì.” Phất phất áo, hấn xoay người đi. Tâm tình —— thế nhưng đột nhiên ác liệt lên. Ác liệt đến mức có chút mạo danh kì diệu (~không giải thích được).

~~~~~

Mùi thơm, quả nhiên theo như lời hấn, một lúc sau liền biến mất. Bất quá, mặt hấn như khối băng, cũng ước chừng đã một canh giờ. Tuy nói lúc trước trên mặt hấn luôn đeo nụ cười giả tạo, nhìn nhiều làm cho

người ta cảm thấy dối trá, nhưng ít ra còn là cảnh đẹp ý vui, so với băng lãnh như bây giờ còn tốt hơn. (Hay quá ta, nhà ta đang thiếu dấm á)

“Người đang tức giận?” Xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, Hách Thiên Hương không nhận được hồi. Trời nóng nực, mới đi đường núi trong chốc lát, cả người đã đầy mồ hôi.

“Không có.” Vụ Tịch lạnh lùng nói, ánh mắt căn bản không hướng tới nàng.

“Người thật sự tức giận.” Lần này không phải là nghi vấn, mà là khẳng định

“Người từ nơi nào nhìn ra ta đang tức giận?” (từ cái mùi dấm chua của ca)

“...” Hai con mắt đều thấy hắc đang tức giận, “Nếu là nam nhân, liền khoái hoạt mà nói ra, người đến tốt cùng đang tức giận cái gì!” Nàng nghiêng nghiêng quai hàm, cắn giận nói.

Vụ Tịch mím môi, không để ý tới Hách Thiên Hương đang rống to. Bởi vì chính hắn cũng không biết mình đang tức giận cái gì. Chỉ cảm thấy trong lòng tựa hồ như bị thứ gì đè ép, ép tới hắn khó chịu, “Cho dù ta tức giận, kia có vẻ cũng không phải chuyện của người đi.” Hắn nhàn nhạt xem xét nàng một cái. Cũng là nữ nhân này, không có chuyện gì nói những lời hắn không thích nghe, mới có thể khiến cho tâm tình của hắn ác liệt.

Này... cũng đúng! Hắn tức giận cũng chẳng phải chuyện của nàng, dù sao đến Hà Nam, nàng liền vỗ vỗ tay nói gấp lại sau. Hách Thiên Hương kiểm điểm mình một phen, nhưng ngay sau đó lại mở miệng nói: “Vay còn mấy ngày mới có thể tới trong thành?”

“Hai ngày.” Hắn miễn cưỡng đáp.

Nói cách khác chỉ cần nhịn người này hai ngày nữa, nàng có thể cùng hắn mỗi người đi một ngã rồi? “Thật tốt quá!” Về mặt biến đổi, nàng mặt mày hơn hớn.

“Người rất vui về sao?” Tâm tình của nàng tốt làm cho hắn thấy chói mắt.

“Đó là đương nhiên, một khi đến trong thành, ta có thể lấy được nhiều đồ.” Đổi lại một thân khô mát xiêm y, ăn một bữa cao lương mỹ vị, mới hảo hảo khách điểm thoải mái ngủ một giấc trọn vẹn! Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là trước tiên phải đem ngọc bội lấy từ chỗ hắn đi cầm. Từ ngày hôm qua đến giờ, cuộc sống nàng trải qua không phải cuộc sống con người. Ăn quả dại, ngủ trên mặt đất. Nếu để cho những nam nhân Hách gia kia biết, chỉ sợ sẽ rước lấy không ít hô to gọi nhỏ.

Cô Lỗ! Bụng vào lúc này gọi một tiếng, Hách Thiên Hương khuôn mặt đỏ lên, dè xuống bụng của mình, “Ta đói bụng.” Từ buổi sáng đến bây giờ, bọn họ còn chưa ăn gì đâu.

Vụ Tịch tà tà nhìn nàng một cái, chậm rãi đi tới bên cạnh một gốc cây đại thụ chọc trời, dựa vào cây ngồi xuống.

Ai! Nhìn dáng vẻ của hắn, tám phần muốn để cho chính nàng đi tìm quả dại có thể ăn, “Người không có ý định đi tìm trái cây với ta sao?” Nàng hỏi. Buổi tối hôm qua trái cây là nàng tìm, hôm nay trái cây lại còn muốn nàng tìm. Nàng lại không phải những thị vệ kia của hắn, muốn đem hắn làm đại gia để hầu hạ sao?

“Ừ, không có ý định này.” Hắn trả lời.

“Người ——” chân dậm mạnh một cái, thân ảnh mảnh khảnh hướng bên phải chạy đi.

Gặp người như vậy, tám phần là bất hạnh của nàng. Hách Thiên Hương một bên tìm quả dại, một bên âm thầm nghĩ.

Càng đi, cảnh lá càng tươi tốt. Tầng tầng lớp lớp là xanh nông sâu, dưới ánh mặt trời xuyên thấu hạ những tia sáng kỳ dị. Trên cành lá thậm chí còn có không ít chim chóc lông sắc diễm lệ. Cảnh trí như vậy, trong thành hiếm thấy. Trầm mê thưởng thức cảnh trí xung quanh, nàng tinh mắt, chỉ chốc lát sau liền phát hiện một gốc cây leo dại. Có ăn! Sắc mặt nàng vui mừng, mới tính túm vấy bò lên cây, đột nhiên một tiếng gào thét bắn ra khiến nàng phải dừng cước bộ. Kia tựa hồ... là tiếng động vật kêu đi. Cổ cứng ngắc hướng phía sau nhìn lại, sau đó, sau một khắc, tiếng thét chói tai chặt vật vang dội núi rừng —— “Cứu mạng! Có sói a!”

~~~~~  
Phát hiện chỗ độc đáo của người, cũng là trong lúc lơ đãng.

Ta không rõ vận mệnh tại sao muốn đem chúng ta dây dưa một khối?

Cũng như người không rõ, ta vì sao phải ở bên cạnh người.

~~~~~

9. Phần 7

Uất ức, thật là uất ức, cho dù nàng Hách Thiên Hương không thể trở thành anh hùng đánh hổ như Võ Tòng, nhưng ít ra cũng nên có thể làm một anh hùng đánh sói đi. Thân là một hiệp nữ xông xáo giang hồ, há có thể bị vài con sói hù sợ, thế nào cũng nên đánh được mấy quyền a! Được rồi, nàng thừa nhận, đây không phải là vài con sói, mà là một đám sói! Mà nàng, khi đối mặt với một đám sói hướng về phía nàng mãnh liệt chảy nước miếng, duy nhất có thể làm chính là chạy.

“Cứu mạng a, cứu mạng!” Từ bản năng, Hách Thiên Hương vừa chạy vừa la, cũng bất kể là có người nghe thấy hay không. Bước chân chưa bao giờ trì hoãn, bất chấp những cành lá rậm rạp mọc lan tràn cắt qua cánh tay, nàng chỉ chăm chăm chạy về phía trước.

“Ô Ngao! Ô Ngao!” Bầy sói ở phía sau đuổi đến càng nóng nảy.

“Cho xin đi, không cần đuổi đến nhanh như vậy đi, ta lại không đắc tội các đại sói gia bon người.” Hách Thiên Hương than thở. Khinh công chức năng bảo vệ tính mạng lúc này hiển lộ không bỏ sót, hoàn hảo nàng bình thường có hảo hảo mà luyện môn công phu này.” Cứu mạng, cứu mạng, có ai không a!” Trong lúc kêu, một đạo thân ảnh quen thuộc dần dần đi vào mắt. Vụ Tịch! Bộ dạng vẫn như lúc nàng đi, hắc vẫn duy trì tư thế ngồi dựa vào cây, ở dưới bóng cây thấy hắc trong lúc nàng chạy trời chết lẳng lẳng lấy ra cuốn sách, giống như hết thấy động tĩnh xung quanh đều không kiên quan đến hắc. Có làm hay không a! Bây giờ là lúc đọc sách sao?! “Cứu mạng a!” Tiếng kêu thê lương vang lên, Hách Thiên Hương hướng mục tiêu đi tới. Phanh! Vốn định học một ít cảnh mỹ nữ gặp rủi ro ngã vào trong ngực đối phương, thế nào cũng phải tìm đệm lưng, không nghĩ tới một cục đá dưới chân làm hư chuyện, khiến cho nàng ở trước mặt của hắc nặng nề té như chó gặm bùn! (Ha ha, cười chết ta, mỹ nhân gặp rủi ro á? Há há há) Tầm mắt lúng túng chống lại trông mắt đen thâm thúy. Hắc nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia đùa cợt. Nàng khô khốc co quắp một chút khóe miệng. Đau quá! Ôm áp mộng tưởng, căn bản là không dễ dàng như chuyện cổ tích. Một cái giật mình trở mình đứng lên, Hách Thiên Hương không kịp xóa đi bụi trên mũi, một phát bất được ống tay áo Vụ Tịch, “Cứu mạng!” Người duy nhất bây giờ ở trước mặt ầng chính là hắc.

“Cứu? Người muốn ta cứu người?” Liếc mắt nhìn nàng chật vật, hắc thản nhiên hỏi.

“Đúng a.” Hách Thiên Hương vội vàng nói, tiếng bước chân đã lang càng ngày càng gần, xem ra trông nháy mắt sẽ tới đây.

“Nhưng khinh công của người không tệ.” Vụ Tịch không đầu không đuôi phun ra một câu.

“Nhưng ta chỉ tốt có khinh công a!” Đến khi dùng đến võ công mới hận nếu như lúc trước nàng “hiếu học” hơn một chút, thì bây giờ có lẽ cũng không chật vật như vậy. “Vây ——” hắc thu hồi cuốn sách, từ trong tay áo móc ra khăn tay, nhẹ nhàng lau bụi đất trên mũi nàng, (Ồi ối, *ôm tim* một hành động của soái ca thôi cũng đã làm ta đau tim muốn chết) “Nếu ta cứu người, đối với ta có gì ưu đãi?”

Ưu đãi? Hắc còn muốn ưu đãi?! “Ta đã cứu người đi.” Nàng lật lên nợ cũ.

“Nhưng người cũng cầm ngọc bội của ta, không phải sao?”

“Đúng vậy, bất quá...” Bây giờ làm cho nàng đem ngọc bội trả cho hắc là không thể, “Đừng quên tối hôm qua lửa là ta tìm củi, ta nhóm lửa, còn quả đại người ăn cũng là ta tìm.” Nàng nói lý do nhăng cuội, chỉ mong hắc có thể xuất thủ tương trợ.

“Ồ Ngao!” Bầy sói đã chạy tới, chỉ chốc lát sau, liền đem hai người vây lại. Loại tình huống này, cho dù hấn chỉ muốn lo thân mình, cũng không thể, “Người... Người nhanh lên một chút đem những con sói này đuổi đi a!” Mặc dù xuất thân ở võ lâm thế gia, nhưng lá gan Hách Thiên Hương hiển nhiên không có bao nhiêu, tay run rẩy nắm cánh tay hấn, giống như nắm lấy một cây cỏ cứu mạng.

Tâm tình, thể nhưng cực kỳ tốt. Vụ Tịch nhượng nhượng mảy. Nàng chủ động tới gần, tìm kiếm bảo hộ từ hấn, thể nhưng dễ dàng quét sạch phiền muộn lúc trước của hấn. Có lẽ, lần này lữ hành, so với trong tưởng tượng của hấn thú vị hơn. (Uầy uầy, Tịch ca BT thể, nhìn tỷ khóc thét mới thích ý a)

“Xem ra, ta tựa hồ bị người tha xuống nước rồi sao.” Nhìn bầy sói chung quanh một chút số lượng không ít, Vụ Tịch đứng lên, hỏi Hách Thiên Hương bên cạnh, “Có vũ khí không? Ta không thích tay không giết chóc.” Thực ra điểm muốn nói là hấn không thích để cho trên người lay động mùi máu tanh. Vũ khí? Hách Thiên Hương sững sốt, nhưng ngay sau đó nghĩ tới chủ thủ (đại khái là dao găm, kiếm ngắn gì đấy, nói tóm lại là một thanh kiếm đi) vẫn cất giấu trong mình, “Có, có.” Vội vàng gật đầu, nàng đưa thanh chủ thủ cho hấn.

“Thật sắc bén.” Hấn nhận lấy chủ thủ, cân nhắc thân đao, “Như vậy... Có thể chơi một trò chơi.” Khóe môi màu hoa hồng giương lên một nụ cười, thân thể cao to như tia chớp nhanh chóng lao vào trong bầy sói...

Thật là nhanh, thật thật là nhanh. Thân ảnh màu lam ở trong bầy sói hiện lên, mà ánh mắt Hách Thiên Hương cụp nhìn thấy góc áo vung lên. Nếu như nói đây là một cuộc vật lộn, chỉ bằng nói đây là một cuộc đơn phương chém giết. Một tiếng lại một tiếng vật nặng rơi xuống đất, chỉ trong nháy mắt, đã có năm sáu bảy con sói ngã trên mặt đất. Một đao mất mạng! Thẳng đến cổ họng. Nàng không dám tin nhìn những thi thể sói kia. Đây là một loại công pháp trực tiếp lấy mạng, giống như sát thủ, tuyệt đối sẽ không bỏ khuyết thêm một đao. Một khi xuất thủ, sẽ phải thành công. Đây chính là võ công của hấn sao? Là võ công của tiểu quỷ nhìn như ngây thơ này?! Thân hình bộ pháp vị trí tinh diệu, cùng phối hợp thêm thời cơ xuất thủ, toàn bộ được tính toán vừa đúng. Cho dù nội lực của hấn không thâm sâu, ở trong võ lâm cũng có thể tạo ra một chút danh hiệu.

“Ồ Ngao!” Mấy tiếng sói kêu, lại có vài con sói ngã trên mặt đất. Đám sói không dám tấn công nữa, còn dư lại mười mấy con sói nhất thời lui về phía sau dân ra một chút. Mà Vụ Tịch, cũng tạm thời dừng cước bộ. Một thân áo lam, trừ lúc trước bị nhiễm bụi đất ở ngoài, cũng không có dính một tơ máu. Chủ thủ nắm trên tay phải, vài tia máu đỏ đang theo lưỡi đao sắc bén quanh co chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất màu nâu.

“Bắt giặc phải bắt vua trước, người trước đánh Lang Vương đi.” Hách Thiên Hương ở một bên hô. Lang vương toàn thân màu bạc, ở trong một đồng hồ lang, có vẻ rất dễ thấy. Chỉ cần trước tiên giết Lang Vương, vậy bầy sói còn dư lại, tự nhiên sẽ lập tức giải tán.

“Đúng là có thể.” Vụ Tịch gật đầu, “Chẳng qua nếu như vậy, niềm vui thú sẽ ít đi rất nhiều đâu.” Một tiếng cười tươi sáng, trong con ngươi nhưng hiện lên tia khát máu. Ánh mắt lạnh lẽo, rồi lại chớp động lên một tia toan tính nóng bỏng, một cỗ hơi thở nguyên thủy từ trên người hấn tản ra. Tất cả nụ cười, tất cả tạo nhã, thậm chí ngay cả bộ dáng của hấn, bất quá cũng tựa hồ chỉ là một loại che giấu.

Hấn... Hấn là ai vậy?!

Hách Thiên Hương lúng ta lúng túng há hốc mồm, lại cảm thấy phát không ra một chữ. Hấn... Hấn muốn đem toàn bộ bầy sói này giết sạch sao? Hấn... giống như Vụ Tịch nàng đã biết, nhưng... nhưng cũng không giống. Ít nhất, trên người Vụ Tịch sẽ không tản mát ra loại hơi thở làm cho người ta sợ hãi này. Trong bầy sói, giống như cũng cảm nhận được cỗ hơi thở này, bắt đầu xôn xao bất an, “Ồ Ngao, ô Ngao!” Tiếng sói kêu lại càng không dứt bên tai.

“Ngô... Xem ra các người cũng đã đợi không kịp.” Thanh âm rừ rừ nhẹ nhàng vang lên, sau một khắc, thân ảnh màu lam lại nhanh chóng vào trong bầy sói. Một đao, lại một đao. Mà sói, ngã xuống từng con rồi từng con. Chủ thủ sắc bén phá vỡ cổ họng dã lang, khi máu sắp vẩy ra, rồi lại hết sức uyển chuyển tránh được máu nóng. Rất cục, không chịu nổi loại đơn phương giết chóc này, Lang Vương tru lên một tiếng, mấy con sói còn dư lại rồi rít đi theo nó hướng rừng rậm chạy mất. Thân ảnh cao to thân ảnh đứng thẳng tắp, nhìn theo hướng bọn sói chạy đi, cũng không đuổi theo. Vụ Tịch thở ra một hơi thật dài, bình ổn hơi thở có chút loạn nhịp trong cơ thể. Đôi mắt nhắm lại, lại mở ra, giống như để không phục thanh minh lúc trước. Lại bắt đầu, một khi giết càng nhiều, hấn sẽ rất khó không chế được mình. Đây mới thật là bệnh sao? Hay là

tâm tính hần vốn như thế? Rũ xuống mi mắt, hần nhìn chủ thủ cầm trong tay. Nhiều tia máu còn đọng lại, kể rõ màn giết chóc vừa rồi.

“Người... không sao chứ.” Thanh âm sợ hãi từ phía sau hần truyền đến, mang theo một tia bất an cùng luống cuống.

Vụ Tịch xoay người lại, nhìn Hách Thiên Hương đứng bên ngoài, “Không có chuyện gì, chỉ là lúc vừa mới giết sói hao tổn chút ít nội lực, cần điều trị một chút thôi.” Trán rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, đó là hiện tượng hao cạn nội lực. Da thịt vốn trắng thuần, bây giờ nhìn tới mang theo vài phần thần sắc có bệnh.

“Ta truyền chút chân khí cho người đi.” Hách Thiên Hương đề nghị. Hần bây giờ, tựa hồ lại khôi phục đến Vụ Tịch nàng từng biết, trên người không hề tản ra loại hơi thở khiến người ta sợ hãi nữa.

“Không cần.” Hần cước bộ phù phiếm đi tới trước mặt nàng, đem chủ thủ trong tay trả lại cho nàng, “Cám ơn chủ thủ của ngươi, bất quá... ơn.” Máu đỏ chói mắt, thật sự là bắn đến quá phạm.

“Không... Không cần gấp gáp.” Nàng luống cuống tay chân nhận lấy chủ thủ, “Người thật sự không cần ta truyền chút chân khí cho người?” Nếu như vậy, nội lực của hần sẽ khôi phục tương đối nhanh. Dù sao nếu không có hần, nàng rất có thể không giữ được tính mạng trước sự công kích của bầy sói.

“Ừ.” Hần gật đầu, nhưng ngay sau đó khoanh chân ngồi xuống. Mới tính vận nội tức, nhưng đột nhiên phát giác lưng truyền đến một cỗ nhiệt lực.

“Người ——” hần biết, nàng đang vận dụng nội lực của mình giúp hần điều tức.

“Ta không thích thiếu nhân tình người ta nha.” Hai tay đặt tại lưng của hần, Hách Thiên Hương miệng không ngừng nói, “Mặc dù ngươi nói không cần, nhưng ... Ai, dù sao ngươi coi như ta tự tìm phiền toái là được.”

Tự tìm phiền toái sao? Có lẽ nàng thật sự là tự tìm phiền toái đâu, từ ngày nào đó gặp phải hần...

Không kháng cự nghênh đón nhiệt lưu tràn vào thân thể, Vụ Tịch chậm rãi nhắm nghiền hai mắt. Hần —— tại sao phải tùy ý để nàng tới gần mình đâu? Cho tới bây giờ hần cũng không tin bất luận kẻ nào, lại cố gắng muốn tin tưởng nàng!

“Hài tử, nhớ kỹ, ở trong nơi lồng giam này, người người có thể tin tưởng chỉ có một mình ngươi mà thôi.” Lại nghe thấy, lại nghe thấy loại loại thanh âm làm cho máu hoàn toàn trở nên lạnh này. Không nên tin bất lý kẻ nào, bởi vì tin, hồi báo lấy được sẽ chỉ là phản bội mà thôi, tại sao nói như vậy đâu, tại sao người phải nói như vậy đâu? Người rõ ràng nói không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, nhưng tại sao người lại vì một người không đáng tin mà đã hy sinh cả tính mạng. “Nhân tâm cũng không đáng tin, cho nên muốn sinh tồn, chỉ có thể không chừa thủ đoạn nào.” Máu, rất nhiều máu, bay đầy trời, nhuộm đỏ một thân hần. “Từ nay về sau, ta sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào nữa.” Thanh âm của hần, là thanh âm của hần. Đó là lời thề mà hần đã thề vơ vớ chính mình, bởi vì một lần giáo huấn đủ để nói cho hần biết, thế gian đã không còn người mà hần có thể tin tưởng.

Chìm trong đêm đen, trong không khí truyền đến một cảm giác căng thẳng.

Đôi mắt đột nhiên mở ra, Vụ Tịch xoay người đứng lên. Hách Thiên Hương nằm dưới tàng cây đã ngủ say sưa, khoe miệng cong lên, tựa như đang mộng đẹp. Ngồi xổm người xuống, tay của hần nhẹ nhàng phủ lên mặt nàng. Hôm nay, nàng truyền chân khí cho hần, vậy nàng hần là sẽ rất mệt đi. Nàng vốn cũng không phải là một người có tính cảnh giác cao, hiện tại ngủ lại càng sâu. Mà hần... (ca... ca làm gì?) “Ngủ thật ngon, thật làm cho người ta... ghen tỵ đâu.” Hơi thở như hoa thì thầm, ở bên tai nàng không tiếng động vang lên. Hần yên lặng nhìn dung nhan nàng ngủ, thật lâu mới rút tay về. Chính hần là từ lúc nào mất đi loại dung nhan an ổn ngủ này rồi? Quá xa xưa, rất xưa đến mức làm cho hần cơ hồ quên mất. Ngồi thẳng lên, nhìn chỗ tối tăm trong rừng cây, hần nhảy lên mấy cái, hướng trong rừng lọt vào. Cơ hồ đồng thời, mấy thân ảnh đi theo phía sau hần, chợt lóe lên.

“Chủ tử!” Núi đá cùng đại thụ song song. Năm nhân ảnh nhất tề đứng trước mặt Vụ Tịch, một người quỳ gối xuống nói.

“Các người đã tới a.” Mặt lạnh nhìn thuộc hạ quỳ gối trước mặt, Vụ Tịch thản nhiên nói.

“Thuộc hạ một đường đi theo ký hiệu chủ tử lưu lại chạy tới, không dám trì hoãn chốc lát.”

“Vậy đám người kia giải quyết sao?”

“Chỉ có một người đào thoát.” Cầm đầu Lý Tư đáp.

Hưu!

Giọng nói vừa buông, một dây tằm ti mảnh liền hướng mặt của hắn bắn tới. Máu, theo vết thương chậm rãi rơi xuống. (“tằm ti” đại khái có thể hiểu là một loại vũ khí, mảnh như tơ)

“Chủ tử bớt giận.” Bốn người còn lại cùng kêu lên.

Mà Lý Tư, thì hoàn toàn không quan vết thương trên mặt, chỉ cúi đầu nói: “Thuộc hạ hành sự bất lực, xin chủ tử trách phạt.” (may mà chỉ là hành sự bất lực chứ không phải cái khác bất lực. há há)

“Trách phạt sao? Đợi đến lúc trở về kinh, ta tự nhiên có hảo hảo trách phạt ngươi.” Vụ Tịch nói xong, giọng nói ngừng lại, “Đem máu trên mặt lau sạch.” Dù sao loại màu sắc này, không phải là sắc thái hắn thích thấy.

“Dạ.” Lý Tư lĩnh mệnh, động thủ lau tía máu trên mặt.

“Biết sát thủ lần này là ai phái tới chưa?” Sau một lúc lâu, Vụ Tịch tiếp tục hỏi.

“Không thể bắt được một người sống, một khi thất bại, đám người kia liền uống thuốc độc tự sát.” Cố Vệ đáp lời.

“Vậy sao?” Tròng mắt đen rũ xuống, Vụ Tịch một mình tự cân nhắc.

Trong khoảng thời gian ngắn, núi rừng ban đêm núi rừng càng yên lặng.

Rốt cục, như chịu không được loại trầm mặc này, người gấp gáp nhất trong năm người Phồn Vũ mở miệng nói: “Chủ... Chủ tử...”

“Ừ?” Tròng mắt nhấc lên, hắn nhìn về phía hắn.

“Nếu bây giờ thuộc hạ đã tìm được chủ tử, còn theo kế hoạch đã định đi Lạc Dương hay không?”

“Không.” Vụ Tịch hơi hơi trầm ngâm nói, “Ta sẽ cùng Thiên Hương đi Lạc Dương, mấy người các ngươi chỉ cần giấu diếm hành tung, theo đuôi là được.”

Thiên Hương? Là chỉ nữ tử bên người chủ tử sao? Lý Tư thầm nghĩ, “Nhưng chủ tử chẳng lẽ không lo lắng thân phận của nàng?” Đối với một người thân phận không rõ ràng, thật sự không thể để nàng ở lại bên người chủ tử.

“Việc này đương nhiên cần các ngươi đi thăm dò thân phận của nàng.” Vụ Tịch thần nhiên nói, “Hành tung của ta đã bị phát hiện một lần, lại tiếp tục dựa theo lộ tuyến đã định đi Lạc Dương, bị phát hiện lần nữa cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, chẳng bằng mượn người khác che dấu một chút, ngược lại tốt hơn nhiều. Đến lúc đó, cho dù thật sự có người tìm ra ta, ta ở ngoài sáng, kẻ địch ở trong tối, mà các ngươi thì lại ở chỗ tối hơn, người nào tra ra người nào, gặp mặt sẽ hiểu.” Hắn là một nam nhân khôn khéo, bất cứ lúc nào cũng tính kế suôn sẻ.

“Thuộc hạ hiểu.” Năm người lĩnh mệnh. Chỉ chốc lát sau, bóng người chợt tán.

Vụ Tịch ra khỏi rừng rậm, chậm rãi đi tới bên người Hách Thiên Hương. Ngọt ngào dung nhan đang ngủ, như cũ ngủ rất sâu. Hắn ngồi xuống, tựa vào một bên cây, “Lăng Nguyệt phồn tinh (trắng trong sáng, trời đầy sao), chúng ta như vậy coi như là cùng nhau thưởng thức sao? Thiên Hương.” Đáp lại hắn, chỉ là tiếng thở đều đều. Nguyệt, sáng ngời; còn sao, rực rỡ.

10. Phần 8

Lại đi một ngày, trải qua kiểm tra của quan binh cửa thành, Hách Thiên Hương cùng Vụ Tịch cuối cùng tiến vào Hà Nam phủ.

“Thật tốt quá, ta cuối cùng đã tới Hà Nam.” Một đôi mắt hạnh nhìn bốn phía xung quanh, Hách Thiên Hương phát ra cảm thán. Người a, nơi cũng là người, cuối cùng không cần tiếp tục cuộc sống núi rừng nữa.

Nàng bây giờ một thân bụi, vốn là áo màu vàng nhạt biến thành màu đất, mặc dù gương mặt lấy khăn tay lau qua, coi như sạch sẽ, bất quá cũng không còn chỗ nào tốt hơn. Nhìn nhìn lại Vụ Tịch bên cạnh nàng, mặc dù đồng dạng là một bộ quần áo dính đầy bụi đất, nhưng sừng sốt là không chật vật giống nàng, nụ cười nhạt nhẽo giắt trên mặt, ưu nhã quý khí hiển thị rõ trên người. Thật là... nhìn thế nào cũng không công bình a! Quên đi, dù sao lập tức sẽ thoát khỏi hắc, còn quản cái gì công bình a! Hách Thiên Hương bĩu môi, “Đúng rồi, người trước kia đã tới phủ Hà Nam sao?” Thấy vẻ mặt hắc từ ngoài thành đến trong thành tựa hồ cũng không có bất kỳ biến hóa, nàng không khỏi hỏi.

“Vậy thì thế nào?” Hắc nhìn nàng hỏi.

“Nếu như người trước kia đã tới đây, vậy người có biết cửa hàng cầm đồ gần đây ở chỗ nào hay không?” Trước khi đi, nàng còn muốn mò chút tin tức hữu dụng. (Ồi zời ơi, cô nãi nãi của tôi ơi, muốn mang đồ của người ta đi cầm mà lại bô bô cái miệng như thế a?)

“Hiệu cầm đồ?” Tròng mắt đen nheo lại, tầm mắt của hắc thoáng chốc trở nên có chút bén nhọn.

“Đúng vậy, hiệu cầm đồ.” Nàng gật đầu, “Ta bây giờ trên người không có đồng nào, đương nhiên là muốn đem đồ vật cầm đổi tiền a.” Nếu không cuộc sống sau này của nàng làm sao sống a?

“Người có cái gì muốn cầm sao?”

“Có a, là ngọc bội trước kia từ chỗ người lấy đi đó thôi.” Nàng nói đương nhiên, còn thật cẩn thận từ trong ngực móc ra ngọc bội. Bảo bối a, nàng ba ngày nay bảo vệ hoàn hảo.

Nước ngọc trong suốt ánh vào mắt hắc, “Người muốn cầm nó?” Thanh âm trở nên như mây trôi chân trời, mỉa mai nhưng cũng nguy hiểm.

“Người... Người làm sao vậy?” Nàng xem hắc. Khuôn mặt vốn mỉm cười trở nên lạnh như băng, phẳng phất có từng đợt kiếm khí, dùng cái này tới đâm bị thương tất cả những người tới gần.

“Người thật sự muốn cầm nó?” Tay hắc chỉ vào thủy ngọc, trong ánh mắt có mấy phần lãnh ý. Lần đầu tiên, có nữ nhân nói muốn mang đồ hắc cho đi cầm. Đồ của hắc, vốn cũng không phải là thứ nàng nên có, nếu hắc cho, vậy thì nàng đời này kiếp này thì phải che chở nó. (Tịch ca trình độ tự sướng có vẻ hơi cao a)

“Có cái gì không đúng sao?” Nàng kỳ quái nói. Vật này hắc rõ ràng đã cho nàng, có cầm hay không liên quan gì tới hắc.

“Còn nhớ khi ta cho người ngọc bội đã nói gì không?” Vụ Tịch không đáp hỏi ngược lại.

“Nhớ được a, người đã nói ngàn vạn lần không thể ném vụn ngọc này.” Hách Thiên Hương nhớ lại nói, “Nhưng người lúc ấy lại không nói không thể cầm.” Nàng cũng không có ném vụn nó, hơn nữa còn bảo vệ rất thỏa đáng.

Hắc sừng sốt, không nghĩ tới nàng sẽ trả lời như thế. Lòng mi thật dài nháy mắt giật mình, “Đúng vậy a, thật sự ta chưa nói qua không thể cầm.” Bởi vì hắc căn bản không nghĩ tới có người dám làm gì đồ hắc thường.

“Cho nên...”

“Chỉ bất quá người không thể cầm ngọc này.” Hắc cắt đứt lời của nàng.

“Không thể cầm?!” Nàng lấp bắp kinh hãi, thanh âm không khỏi lớn hơn, “Không thể cầm, ta lấy đâu ra bạc?” Vốn không cần thiết làm cho nàng thành ăn xin đi.

“Bạc ta tự nhiên sẽ cho người.” Nụ cười yếu ớt lại lần nữa trở lại trên mặt hắc, bầu không khí ngưng trọng vừa rồi như căn bản chưa từng tồn tại qua.

“Người có bạc sao?” Nàng hoài nghi xem xét hắc, nàng nhớ được trên người hắc ngay cả nắm bạc vụn cũng không có.

Vụ Tịch gõ gõ ngón tay, “Đi ngân hàng tư nhân, dĩ nhiên là có ngân lượng.”

“Người chịu đưa ta?” Hách Thiên Hương ánh mắt sáng lên, trước mắt hiện lên một đồng lớn bạc trắng bóng.
“Chỉ cần người đáp ứng ta bảo vệ khối ngọc này thật tốt, coi nó là đồ quý giá hơn tính mạng người.” Hách nhẹ ngửa nói.

A? Yêu cầu thật kỳ quái, nàng chớp chớp đôi mắt.

“Còn có —— cùng ta đồng hành.” Hách tiếp tục nói.

“Đồng hành? Ta...” Vừa muốn đem hai chữ không cần vắng ra khỏi miệng, lại phát hiện trong mắt đối phương nhìn nàng mang theo một loại quang mang gọi là —— uy hiếp.

Cô Lỗ! Nàng nuốt nước miếng trong cổ họng, “Nhưng ta tính đi Lạc Dương a.” Nơi này là Hà Nam, đi Lạc Dương còn rất nhiều ngày hành trình.

“Đúng lúc, ta cũng phải đi Lạc Dương.” Mục đích xuất kinh vốn chính là vì đại hội võ lâm lần này.

“Nhưng...” Nhưng vấn đề là nàng không muốn đi cùng hắc a. Hách luôn làm cho nàng có một loại cảm giác rất kỳ quái. Hơn nữa toàn thân tràn đầy hơi thở nguy hiểm, trực giác nói cho nàng biết, không nên cùng người như vậy ở chung một chỗ. Huống chi, nàng đối với hắc căn bản là không biết gì cả.

“Nếu ta nói không cùng đi Lạc Dương với người, thì như thế nào?” Nàng liếm liếm môi, thật cẩn thận hỏi.

“Nhưng cùng đi với ta, không phải là càng tốt sao?” Hách nói vân đạm phong khinh (lời nói nhỏ nhẹ), “Võ công của người cũng không tốt, không sợ xảy ra cái gì ngoài ý muốn? Huống chi, lần trước người có thể gặp sơn tặc, chẳng lẽ cũng sẽ không gặp lần thứ hai sao?”

Này... Thật giống như có chút đạo lý. Nàng nhớ lại sự kiện lúc trước gặp phải bầy sói. Tự mình một người hành tẩu giang hồ, mặc dù tự tại, nhưng nguy hiểm cũng đồng thời tồn tại.

“Còn có, người không phải là không có bạc sao? Đi theo ta, ít nhất không cần lo lắng ăn đói mặc rách.”

Như vậy là. Hách là đại tài chủ của nàng đâu.

“Nhưng ... Ta và người một nam một nữ đồng hành, không phải là rất quái lạ sao?” Nàng vẫn còn băn khoăn.

Một ngọn gió thổi tới, thổi rơi xuống vài tán lá non.

“Không cần phải lo lắng điểm này.” Vụ Tịch giơ tay lên, nhặt lên một mảnh lá xanh rơi trên đỉnh đầu nàng. Khóe môi xinh đẹp tản ra hơi thở mỉa mai, khẽ khép mở phun ra một câu, “Bởi vì, người sẽ trở thành thị nữ của ta.”

Ai? “Thị nữ?!” Tiếng kêu sợ hãi kinh ngạc nhất thời vang lên, hai con mắt Hách Thiên Hương trừng thật to. Nàng thiên kim tiểu thư không làm, lại đi làm thị nữ, có làm hay không a!

An Dương Quý phủ

Dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, dịu dàng như nước mùa thu, ở An Dương, nếu nói nữ tử thích hợp nhất được gọi là thủy tố, người đó tuyệt đối là Quý Vũ Nhu. Danh hiệu đệ nhất mỹ nữ của huyện An Dương, lại là con gái duy nhất của Huyện lệnh. Sau khi mười lăm tuổi, của Quý phủ đều nhanh bị người tới cầu thân đập phá. Nhưng, vô luận là người nào, đều nhất nhất bị Quý Vũ Nhu cự tuyệt. Không có lý do nào khác, đơn giản là những người này toàn bộ đều không phải là người trong tâm nàng nhớ thương.

Mười bốn tuổi năm ấy, nàng mới gặp gỡ người nọ. Thanh thanh ven hồ, hắc vì nàng nhặt lên giấy thêu rơi vào trong hồ nước, từ đó về sau, trong lòng của nàng liền có thêm một cái tên —— Hách Thiên Phong. (Aizzz~~~ Soái ca thật là hại người)

“Tiểu thư, tiểu thư!” Tiếng nha hoàn kêu gào xa xa truyền đến, không đầy một lát, cửa khuê phòng bị đẩy ra, thiếp thân nha hoàn Hỉ Nhi vọt vào.

“Chuyện gì, hô to gọi nhỏ!” Thả khăn thêu trong tay ra, Quý Vũ Nhu liếc mắt một cái nói.

“Có... Có người đến.” Nha hoàn thở gấp.

“Có người?”

“Là Hách công tử a!”

Thiên Phong! Bỗng nhiên đứng lên, không đợi Hỉ Nhi phục hồi tinh thần, Quý Vũ Nhu đã chạy ra khỏi khuê phòng, hướng phòng khách chạy đi.

Hắn tới, hẳn rồi cuộc đã tới. Đây... đây là cơ hội cuối cùng của nàng. Nếu hắn thật đối với nàng vô tình, vậy nàng cũng chết tâm, từ đó về sau, sẽ không theo đuổi những thứ nàng không chiếm được kia nữa.

“Quý cô nương.” Trong hành lang gấp khúc, âm thanh ngày nhớ đêm mong vang lên.

“Hách đại ca!” Vội vàng phanh lại cước bộ, nàng giật mình nhìn người đứng trước mặt, “Làm sao người...” Hắn không phải là ở trong sảnh đường cùng phụ thân sao?

“Mới vừa ra mắt Quý bá phụ, đang muốn tìm cô nương thăm hỏi.” Hách Thiên Phong nhàn nhạt giải thích. Quý gia cùng Hách gia tổ tông một đời có chút sâu xa, cũng vì vậy, hắn mỗi lần đi qua An Dương, cũng sẽ tới Quý phủ hỏi thăm.

“Là... là vậy?” Nàng tham lam nhìn dung nhan tướng niệm, phụ thân hiểu tâm tư của nàng, cho nên mới để cho Thiên Phong tới chỗ nàng. Nếu phụ thân không đề cập tới, chỉ sợ chính hắn thế nào cũng không chủ động tới chỗ nàng đi. Nàng chưa bao giờ thấy hắn lưu luyến nữ tử, bề ngoài lãnh khốc, tựa hồ cũng như tâm của hắn vậy, chỉ chứa có Hách gia, mà không có nữ nhi thường tình. (nô nô, nhầm rồi)

“Vậy...” Liếm liếm đôi môi hơi khô sấp, Quý Vũ Nhu mở miệng nói, “Vậy phụ thân có hay không cùng người đề cập tới, ta có thể sẽ bị chọn là tú nữ lần này tiến cung?” Đây là nàng cho mình một cơ hội cuối cùng, nếu hắn đối với nàng có ý, sẽ không trở mặt nhìn nàng tiến cung, hắn là sẽ đến Quý phủ cầu hôn, hắn là vậy...

“Quý bá phụ đề cập qua.” Hách Thiên Phong gật đầu.

“Vậy... Vậy ý của người thế nào?” Hàm răng cắn môi dưới, nàng hỏi. Túm khăn thêu trong tay đến sát sao, cùng mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay toát ra cơ hồ tan ra với nhau.

Hách Thiên Phong mấp máy khóe môi, nhìn Quý Vũ Nhu cả người cứng ngắc. Tâm tư của nàng, hắn như thế nào lại không biết? Hắn không phải là đứa ngốc, tự nhiên nhìn ra được nàng đối với hắn có ý. Chẳng qua là, nữ nhân mà hắn cần, cũng không phải là như nhược giống nàng, giống như thời thời khắc khắc cần nam nhân bảo vệ, mà là phải dũng cảm, dám đối mặt hết thảy khốn khổ. Cho nên, Quý Vũ Nhu không phải là một nữ nhân thích hợp với hắn. Hắn muốn, không phải là hoa Lan, mà là hàn Mai “Tiến cung, vậy rất tốt a, chắc rằng đối với quan đồ của Quý bá phụ cũng sẽ có trợ giúp.” Hắn nói.

Rất tốt?! Hắn thế nhưng nói rất tốt? Nhẹ buông tay, khăn thêu rơi trên mặt đất, “Ý tứ của Hách đại ca là.. tán thành ta tiến cung?” Nàng cảm thấy thanh âm của nàng cơ hồ muốn khóc lên. Người người cũng biết đương kim hoàng thượng năm nay gần năm mươi tuổi. Mà nàng, mới mười bảy, vào cung, há có thể hạnh phúc?

“Ừ.” Thanh âm của hắn nhàn nhạt, cúi hạ thân, Hách Thiên Phong nhặt lên khăn thêu rơi trên mặt đất, đưa tới trước mặt Quý Vũ Nhu.

Không nhận lấy khăn thêu, nàng chỉ kinh ngạc nhìn hắn, “Hách đại ca, ở... ở trong lòng người, từng có nữ tử trọng yếu?”

Trọng yếu... Trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt tươi cười của Thiên Hương. Đó là bảo bối của Hách gia, cũng bảo bối của hắn, là tiểu đường muối quan trọng nhất của hắn, “Có a.” Nụ cười khó có được hiện lên trên gương mặt của hắn. (Hai anh em này con nhà tông không giống lông cũng giống cánh a. Em thì người ta bảo không được ném vỡ ngọc bội lại muốn đem đi cầm. Anh thì người ta nói đến người yêu lại nói sang em họ. Đúng là hâm không chịu được á)

Nhưng khi nhìn trong mắt Quý Vũ Nhu, nụ cười kia, lại càng làm cho nàng tan nát cõi lòng. Thì ra, không phải nàng không tốt, mà là hắn đã sớm có người thương! (không phải đầu tỷ, là Phong ca đỡ hơi cổ ý hiểu nhầm ý tỷ đấy)

“Là... Là như vậy a...” Thanh âm tan nát tiết lộ cảm xúc nội tâm.

“Quý cô nương.”

“Cô gái trọng yếu trong lòng Hách đại ca, nhất định... rất đẹp đi.” Lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, nàng tự nói với mình không nên hy vọng xa vời nữa. Hết thấy đáp án đã bày trước mặt nàng, mà nàng chỉ có một cách tiếp nhận.

Hắn hiểu được, nàng hiểu lầm. “Nàng...” Hách Thiên Phong mới muốn mở miệng, nhưng nhìn thấy người trước mắt chẳng biết lúc nào đã rơi lệ đầy mặt. Nước mắt trong suốt, giọt giọt từ cặp mắt dịu dàng kia rơi xuống. Một giọt, hai giọt, rơi vào ngón tay hắn, cũng rơi xuống trên khăn thêu, “Quý cô nương, người...”

“Ta... Ta thật giống như có hạt cát rơi vào mắt rồi.” Tay che miệng, Quý Vũ Nhu vội vàng nói, “Ta... Ta có chút không thoải mái, cho nên... Xin lỗi không tiếp được.” Xoay người lại, nàng chạy đi. Hết hy vọng, thì ra vận mệnh cùng nàng đùa cợt, để cho nàng gặp hắn, yêu hắn, lại nói cho nàng biết, nàng cuối cùng cũng không cách nào nhận được hồi báo đồng dạng từ hắn.

Hách Thiên Phong đứng thẳng tắp, một lúc lâu, cúi đầu, nhìn khăn thêu trong tay. Thêu trên khăn, một đôi uyên ương.

Phía đông mặt trời mọc phí tây mưa, nói vô tình nhưng hữu tình

~~~~~  
Duyên phận là gì?

Không ai nói cho ta đáp án.

Ta cho là ta có thể không bắt buộc, có thể không truy tìm,

Song, thì ra hết thấy cũng chạy không khỏi trái tim mình.

~~~~~  
11. Phần 9

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, mặc dù nàng cũng không coi là cái gì hổ.

Một đồng tiền bức tử anh hùng hảo hán, mà nàng thì là vì mấy lượng bạc, làm thị nữ. Giang hồ hiểm ác, lòng người lại càng hiểm ác, lời này quả nhiên không sai. Sau khi rất “ủy khuất” bị phong thị nữ xong, Hách Thiên Hương đi theo Vụ Tịch đi ngân hàng tư nhân lấy bạc. Nói đến lấy bạc, Vụ Tịch không cần dùng bất cứ thứ gì lấy ngân phiếu, chỉ trước mặt chương quỹ viết xuống mấy chữ, chương quỹ kia liền lấy ra rất nhiều bạc, cùng một tá ngân phiếu, thấy vậy nàng trợn mắt há mồm. Cầm chắc bạc, lại đi cửa hàng quần áo mua một ít y phục, hai người cuối cùng lại khỏi phục một thân nhẹ nhàng khoan khoái.

“Đúng rồi, lúc trước người ở ngân hàng tư nhân viết chữ gì?” Ra khỏi cửa hàng quần áo, Hách Thiên Hương không nhịn được hỏi.

Vụ Tịch dừng bước, quay đầu nhìn người bên cạnh, “Biết quá nhiều, đối với người cũng không có gì tốt.” Có ít người, cái gì cũng không biết, thường thường sống là hạnh phúc nhất.

Làm thành một bộ thần bí, xem ra hắn hẳn là có chút địa vị đi. Nàng trong lòng nói thầm, chân mày cũng đánh lên một kết, “Tiền cũng lấy, áo cũng mua, chúng ta không phải nên tìm khách điểm ăn một chút gì, nghỉ ngơi một chút?” Nàng oai cái đầu nói.

“Đói bụng sao?” Hắn dương dương tự đắc hỏi.

Đây còn phải nói, không phải là đói bụng, nàng làm sao nói ăn! “Rất đói bụng.” Hách Thiên Hương thành thật gật đầu, nhất là sau vài ngày ăn quả đại, thì càng có vẻ đói bụng.

“Vậy thì đi tìm khách điểm lịch sự tao nhã một chút đi.” Hắn nói xong, đi lên trước. (lộ ra là một soái ca sừng vọt. Hắc hắc)

Nàng gãi gãi cằm, hắn bây giờ, tựa hồ thật dễ nói chuyện. Không dị nghị đi theo phía sau Vụ Tịch, Hách Thiên Hương vừa đi vừa nhìn hoàn cảnh quanh mình.

Hà Nam coi như là đường phố rộng rãi, bên đường phố có không ít người bán hàng rong bán đủ loại kiểu đáng đồ vật, thét không ngừng bên tai. Bình thời ở Hách phủ, bởi vì được bảo hộ quá độ, Hách Thiên Hương cực ít xuất phủ, thật sự bắt đầu rời nhà xông xáo giang hồ, lại lo lắng xài hết bạc, vì vậy cũng chưa hảo hảo đi dạo qua, bây giờ khó được đã có sẵn tài chủ, không hảo hảo đi dạo chợ một phen, vẫn thể nào không làm mình ... thất vọng đâu!

“Dừng một cái!” Một phen giữu chặt Vụ Tịch ở phía trước, Hách Thiên Hương reo lên.

“Có việc gì?” Quay đầu lại, hần nhìn nàng hỏi.

“Người không cảm thấy hôm nay khí trời rất tốt sao?” Nàng nói uyển chuyển, hai tay không tự chủ xoa xoa lẫn nhau. (nhìn là đã biết là có ý định bắt hảo á)

“Là không tệ.” Hần liếc mắt nhìn mặt trời chói chang nhô lên cao, vuốt cằm nói.

“Khí trời tốt như vậy, chúng ta không phải nên đi lại một chút?” Nàng liếm liếm môi tiếp tục nói.

“Người đến tột cùng muốn nói cái gì?” Lòng mảy hần nhướng lên, hỏi thẳng. Nhìn nàng vẽ mặt nhăn nhó, rõ ràng nói ra suy nghĩ của mình.

Hách Thiên Hương sờ sờ mũi, vì tâm tư “nhỏ nhỏ” của mình bị người khác chọc phá mà lúng túng một chút, “Ý của ta là, chúng ta có thể hay không đi dạo chợ này một chút.”

Chợ? Hần nhìn những vật phẩm trong cửa hàng rong chung quanh một chút. Ý của nàng, nàng muốn mua những thứ đồ thấp kém thô ráp này? “Nhưng người không phải là đói bụng sao?”

“Có thể vừa tìm khách điểm, vừa đi dạo a!” Nàng hứng trí bưng bưng, con mắt sáng trong đã bắt đầu nhìn mọi nơi, “Người cũng không biết, ta thiếu vài thứ, như là trà hoa a, cây trà a, còn có hà bao...” Hách Thiên Hương bẻ ngón tay, giống như đang đếm những thứ đồ nàng thiếu. (Hương tỷ đáng yêu nhờ. Yêu thể. Ăn đậu hũ chút nào *chụt chụt*)

Vụ Tịch không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm gương mặt xem ra đồ bưng của đối phương. Sự hưng phấn của nàng dật vu ngôn biểu (vượt qua cả ngôn từ), mà hần, thế nhưng không đành lòng đánh nát niềm vui sướng của nàng. Không đành lòng? Mối mỏng mấp máy. Hần cũng sẽ... không đành lòng sao? Mới mấy ngày ngắn ngủn, hần thế nhưng lại đối với nàng không đành lòng. Vốn tưởng rằng, tim của mình đã đủ cứng rắn, thì ra, hần vẫn còn chút nhiệt độ đâu...

“Cũng tốt, vậy thì đi dạo một vòng đi.” Hần gật đầu đáp ứng. Muốn thỏa mãn nguyện vọng của nàng, thật sự là rất đơn giản. Mặc dù, đi dạo loại chợ này, đối với hần mà nói là một chuyện cực kỳ không thú vị.

“Thật?” Đôi mắt nàng sáng ngời.

“Nếu đã nói, cũng sẽ không là giả.” Hần có chút buồn cười nhìn nét mặt của nàng.

“Cảm ơn.” Nét mặt biểu lộ nụ cười ngọt ngào, Hách Thiên Hương nhảy lên xem những quán nhỏ xung quanh.

Trong lòng đột nhiên căng thẳng, giống như là có vật gì đó muốn bộc phát. Hần kinh ngạc nhìn thân ảnh của nàng. Nụ cười vừa rồi, nàng lần đầu tiên đối với hần giờ lên. Thì ra, nàng cười, có thể ngọt như vậy, đẹp như vậy. Buồn cười! Vụ Tịch chậm rãi lắc đầu, mỹ nhân hần thấy vô số kẻ, Hách Thiên Hương nhiều lắm là chỉ là con nhóc. Mà hần, thế nhưng lại muốn nhìn lại một lần nụ cười của nàng. “Vụ Tịch, người mê muội sao?” Hần lẩm bầm.

“Uy, người làm sao vậy? Mau tới đây a!” Cách đó không xa, bóng hình xinh đẹp hướng hần vẫy vẫy tay.

Giơ lên cước bộ, hần đi tới bên cạnh nàng.”Đang nhìn cái gì?” Vụ Tịch hỏi.

“Cây trà a.” Hách Thiên Hương chỉ chỉ mấy cây trà xếp hàng thật chỉnh tề. Mặc dù so ra kém mấy thứ đắt tiền nàng bình thường hay đeo trong Hách phủ, nhưng cũng đã biết khéo léo, cũng chọc cho nàng vui mắt.

“Những thứ này?” Trong mắt của hần hiện lên vẻ khinh thường. Toàn bộ những thứ này, không có cái gì đáng để mắt.

“A, đúng a.” Không chú ý vẻ mặt của hần, nàng chỉ cúi đầu chọn lựa kiểu dáng mình thích.

“Tiểu thư công tử từ từ chọn lựa a, giá tiền bảo đảm công đạo.” Người bán hàng rong một bên thấy bộ dạng Hách Thiên Hương có ý mua trâm, vội vàng bắt đầu chào hỏi.

Cây trâm đá mã não được khảm bạch ngọc, bạch ngọc mặc dù là giả, nhưng mã não là thật. Đá mã não hồng hồng trong suốt ở dưới ánh mặt trời chiếu xạ, chiếu xạ ra nhiều điểm hào quang.

“Đẹp không?” Nàng giơ cây trâm, hỏi ý kiến của hắn.

Mã não màu đỏ, đỏ đến đau nhói mắt hắn. Màu sắc quá mức tiên diễm, lại dễ dàng khiến hắn không khống chế được.

Tròng mắt đen thu vào, hắn từ trong tay nàng rút lại cây trâm mã não, tiện tay cầm lên một cây trâm trâm châu khác, “Ta cảm thấy cái này càng đẹp hơn đâu.”

“Cái này?” Nhưng nàng vẫn thích mã não hơn!

“Đúng, cái này.” Hắn nhột nhạt cười một tiếng, đem cây trâm mã não thả lại chỗ cũ, “Bởi vì màu đỏ... Là một loại màu sắc vô cùng mang điềm xấu.” Như ma mỵ thấp giọng lẩm bẩm, có áp lực quỷ dị nói không ra lời. Dưới ánh mặt trời, hắn đem cây trâm trâm châu cắm vào trong mái tóc đen nhánh của nàng.

Năm nhân ảnh ở trong góc cách đó không xa, nhìn hết thấy trước mắt.

“Ta... Có phải hoa mắt hay không?” Cổ Vệ há hốc mồm cứng lưỡi, hoài nghi mình nhìn qua hết thấy đều là giả. Làm sao có thể, chủ tử vô cùng tôn quý kia, thế nhưng sẽ vì một cô gái dân gian mua trâm, kinh khủng hơn chính là, chủ tử lại đích thân đem trâm cài vào tóc đối phương.

“Người hắn là không có hoa mắt, bởi vì... ta cũng nhìn thấy.” Một bên Phồn Vũ nuốt nuốt nước miếng tuôn ra quá nhiều, hít một hơi thật sâu. Chủ tử thường ngày chưa bao giờ phản ứng với nữ nhân, cứ nhiên cùng nữ nhân gọi là Thiên Hương kia sát lại gần như vậy. Sự thật chứng minh, chủ tử đối với nữ nhân vẫn là có “một chút điểm” hứng thú.

“Thật sự là rất ít nhìn thấy tình huống như thế.”

“Phải nói là lần đầu tiên đi.”

Ngay cả đám rất ít mở miệng Đường Phong, Tề Ngạo, cũng nhin không được nữa bàn tán một chút.

“Các người nói, chủ tử làm như vậy, có phải hay không có mục đích gì?” Phồn Vũ nói vấn đề xảy ra.

“Mục đích?”

Mấy người trầm mặc, nghĩ tới đáp án của riêng mình.

Chủ tử là một người tinh thông tính toán, làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ tính toán trước sau kết quả có bao nhiêu ích lợi. Lần này, hắn cũng không phải ngoại lệ đi. Dù sao chuyện không có chút ích lợi, chủ tử từ trước đến nay chưa từng lâm vào.

Chỉ chốc lát sau, Cổ Vệ reo lên: “Ta biết, chủ tử sẽ không phải là thích nữ tử này đi!” (há há, anh này thông minh thế)

Phanh! Phanh! Phanh!

Mấy quả đấm liên tục đập vào gáy hắn.

“Làm sao có thể, chủ tử làm sao có thể thích một nữ nhân chưa dứt sữa.” (*phụt* ha ha. Cười chết ta mất thôi)

“Huống chi thân phận cô gái kia còn chưa rõ ràng!”

“Chủ tử chẳng qua là đang làm chính sự!” (việc cả đời cũng được coi là chính sự đi, chính, rất chính ấy chứ)

“Người đừng suy đoán lung tung a!”

Mấy người pháo khẩu nhất trí, mãnh liệt nhắm ngay Cổ Vệ hét.

Này... hấn là vô tội có được hay không, Cố Vệ không khỏi ủy khuất trừng mắt nhìn. Hấn cũng chỉ là nhỏ suy đoán một chút mà thôi a.

“Tóm lại, chúng ta vẫn là trước hết điều tra rõ thân phận của cô gái kia đi.” Cầm đầu Lý Tư buông xuống kết luận. Trước mắt, khẩn yếu nhất, chính là chuyện này.

Tìm được một khách điểm kích thước khá lớn, Hách Thiên Hương cùng Vụ Tịch đi vào.

“Khách quan, là muốn ăn cơm hay là ở trọ?” Nhìn thấy có khách, tiểu nhị vội vàng nghênh đón. Sau đó thấy rõ diện mạo Vụ Tịch, không khỏi sửng sốt. Nghĩ hấn ở chỗ này đã từng gặp không ít quan lại quyền quý cùng nhà sĩ, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy công tử diện mạo thanh tú như vậy cả người lại lộ ra quý khí.

“Hai gian phòng hảo hạng, còn nữa, đem chút rượu và thức ăn tinh sảo lên.” Vụ Tịch thản nhiên nói, tìm một phòng trang nhã, ngồi xuống.

Chung quanh, sớm đã có không ít khách nhân nhìn về phía này, từ trong mắt những người đó, không khó nhìn ra kinh ngạc, hâm mộ, kinh diễm!

“Thật giống như người rất dễ dàng chọc người khác nhìn chăm chú.” Hách Thiên Hương theo đuôi ngồi xuống, nhìn chung quanh một chút nói.

“Có sao?” Hấn không lăm để ý nói.

“Dĩ nhiên có!” Nàng rất trịnh trọng gật gù đầu, “Người chẳng lẽ không có chú ý tới những con mắt chung quanh nhìn người sao? Bởi vì người diện mạo thật sự rất khó không chọc người khác nhìn chăm chú.” Hơn nữa một thân khí chất đặc biệt kia, lại càng làm người khác muốn bắt chước cũng bắt chước không được.

“Người thật sự cảm thấy diện mạo của ta rất tốt?” Tay phải trắng thuần tựa vào bàn, hấn nửa mở đôi mắt nhìn về nàng.

“Không tệ a.” Nàng đánh giá hấn một cái nói, nếu không phải nàng từ nhỏ nhìn quen mỹ nam Hách gia, chỉ sợ giờ phút này cũng bị hấn mê hoặc đầu óc choáng váng, “Nét thanh tú của người, ở trong nam tử là rất hiếm thấy.” Nàng bình luận như vậy.

Đôi mắt đen như mực tựa như che lên một tầng sa mỏng, lộ ra ý đồ gì đó nàng nhìn không, “Như vậy so với Phong ca của người thì thế nào?” Cái tên từng từ trong miệng nàng nghe được, thì ra muốn quên cũng thật khó khăn đâu.

“Phong ca?” Nàng kinh ngạc chớp mắt mấy cái, “Người nói Phong ca làm cái gì?”

“Hoặc là nói như thế.” Ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua mép bàn màu đỏ tím, hấn tựa tiểu phi tiểu hời, “Người thích ta, hay là thích Phong ca của người?”

Này còn phải hỏi, đương nhiên là —— “Phong ca a.” (Ha ha, *vỗ bàn* tiểu bạch hết chỗ nói á) Hách Thiên Hương đương nhiên hồi đáp, sau đó thấy được nụ cười âm lãnh ngoài cười nhưng trong không cười âm lãnh của hấn, vội vàng bổ sung, “Ách, dĩ nhiên, người cũng không tồi.” Loại hoàn cảnh này, cũng không thể đắc tội tài chủ là hấn. Người nghèo chí ngán, cần người miệng mềm, bắt người nương tay, quả nhiên nói không sai.

Vụ Tịch không nói gì, chẳng qua là ngón tay gõ mặt bàn không hạ xuống.

Trầm mặc thoáng chốc lan tràn giữa hai người.

“Đồ ăn tới đây.” Tiểu nhị kia tiếng kêu to rõ, đúng lúc phá vỡ trầm mặc. Mấy thức ăn tinh sảo, còn có một hồ rượu ngon ướp lạnh bưng lên bàn.

“Khách quan, mấy món ăn này là chiêu bài của bốn điểm, như rượu này, lại là dùng bí phương tổ truyền của chưởng quỹ bốn điểm tạo thành.”

“Rượu này tên gọi là gì?” Thanh âm tựa như đọng suối nhỏ giọt chậm rãi vang lên, Vụ Tịch hỏi.

“Túy ngọc mỹ nhân tât (trên đầu gối mỹ nhân say nằm).” Tiểu nhị đáp, đồng thời châm lên một chén.

Ngón tay thon dài cầm lấy thân chén lạnh như băng, hần cười nhạt, “Túy ngọa mỹ nhân tất sao... Coi như là một cái tên nhã trí.” Tiện tay ném một khối bạc vụn cho tiểu nhị, tiểu nhị mừng rỡ mặt mày hớn hờ. “Cám ơn vị công tử này, nếu có chuyện gì, xin cứ phân phó tiểu nhân.”

“Ừ, người đi xuống trước đi.” Vung tay lên, Vụ Tịch bình lui tiểu nhị.

“Ta... Ta bụng thật đói.” Thẳng đến lúc này, Hách Thiên Hương mới nhớ lại một câu. Cầm lấy chiếc đĩa kẹp lên một khối thịt gà, nàng liền hướng trong miệng dứt vào. Không biết tại sao, khi Vụ Tịch mặc niệm tên rượu, nàng cảm giác, cảm giác là lạ. Tim đập có chút không khống chế được tăng nhanh, mà cảm giác như vậy, nàng trước kia chưa từng có. Hần thậm chí... cần bản là không có nhìn nàng a!

“Ăn chậm một chút, không có người đoạt của người.” Tiếng nói nhàn nhạt, âm điệu thiếu hụt pháp phồng, nghe không ra quan tâm hay chán ghét.

“Ta... Ta chỉ thật đói.” Hách Thiên Hương ấp úng nói, mãnh liệt nhai lấy thịt gà trong miệng. Giống như là mượn việc này để che dấu cảm giác kỳ quái trong lòng mình. Cùng hần chung đụng càng lâu, nàng sẽ trở nên càng kỳ quái. Khi ánh mắt hần nặng nề, nàng rất dễ dàng có loại cảm giác không thể nắm bắt được. Thịt gà nuốt xuống cổ họng, nàng lại bối vài ngụm cơm vào trong miệng. Cùng hần đi Lạc Dương, đến tốt cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu? Có lẽ ngày sau, nàng sẽ hối hận quyết định hôm nay đi. Cúi đầu, nàng liền tiếp ăn, cho đến khi âm thanh trầm thấp yêu mị như thì thầm ở bên tai nàng vang lên ——

“Ta rất kinh khủng sao?”

“A!” Chột ngắc đầu, Hách Thiên Hương liền thấy hé ra khuôn mặt phóng đại trước mặt mình. Vụ Tịch chẳng biết lúc nào đứng lên, nửa người trên lướt qua mặt bàn, để sát đến trước mặt nàng, “Người...” Nàng há hốc mồm, trực giác đem đầu dời ra sau mấy phần.

“Bởi vì nét mặt của người tựa hồ khẩn cấp muốn chạy khỏi nơi này.” Hần có chút đùa cợt nói. Đồng thời ngón tay đưa về bên khóe miệng của nàng, đem hạt cơm nhẹ nhàng lau đi.

Mặt, có chút bắt đầu nóng lên. Trừ nam tử Hách gia, không ai đối với nàng làm cử chỉ thân mật như thế. Bình thường đụng phải tình huống như thế, nàng nên hung hăng một cước đem hần đá văng ra a. Nhưng ở dưới ánh mắt của hần, nàng thể nhưng tay chân như nhũn ra, chỉ biết ngơ ngác nhìn hần, “Làm sao người có thể...”

“So với ta, người càng giống tên tiểu quỷ đi.” Hần đem ngón tay dính hạt cơm đưa đến trước mặt nàng.

Tiểu quỷ! Nàng làm sao giống tiểu quỷ! Hách Thiên Hương trợn mắt nhìn Vụ Tịch một cái.

Mới vừa rồi ăn nóng nảy, một nửa là vì che dấu cảm giác kỳ quái trong tâm, một nửa khác thì thật sự đói bụng. Nghĩ nàng bình thời, cho dù không thể trở thành đại gia khuê tú điển phạm, tốt xấu gì cũng được khen ngợi có giáo dưỡng, “Ta mười sáu, không phải tiểu quỷ.” Đối với xưng hô này, nàng cự tuyệt tiếp nhận.

“Nhưng ta cũng đã mười chín.” Ngữ khí không sợ hù chết người, ít nhất Hách Thiên Hương cũng bị dọa đến trợn mắt há mồm. (ồ, vậy Tịch ca thật sự là còn trẻ con ấy chứ nhờ)

“Người... Người... Người mười chín rồi?” Cho xin đi, hần gương mặt như tiểu hài tử, nhìn thế nào cũng không giống người mười chín đi.

“Không giống sao?”

Này... Dung mạo của hần không giống, nhưng tính tình của hần, cũng cảm giác so với nàng thành thực hơn chút ít, “Giống!” Nàng bĩu môi, phun ra một chữ.

“A.” Môi mỏng đột nhiên cười một tiếng, hần vươn ra đầu lưỡi, đem ngón tay dính hạt cơm cuốn vào trong miệng, “Lãng phí không phải là một thói quen tốt đâu.” (*phun máu mũi* aaaa.... Nhanh nhanh, nhai viên sắt bổ sung máu a)

“Ai, đó là ta mới vừa rồi...” Má phẩn như bị lửa đốt, nàng lúng ta lúng túng nhìn hạt cơm bị hần nuốt vào bụng. Những hạt cơm này... Là nàng vừa mới chạm qua a! “Có cái gì không ổn sao?” Hần nhướn lông mày, biết rõ còn cố hỏi.

Đương nhiên là không ổn, hơn nữa còn là thiên đại không ổn! Bất quá, nàng một nữ tử gia như thế nào nói ra miệng a!” Người rất thích uống rượu sao?” Nàng loạn xạ giật đề tài, chuyện vừa rồi coi như chưa có phát sinh đi.

“Uống xoàng có thể vui vẻ tâm tình.” Vụ Tịch nói, lại lần nữa ngồi trở lại trên ghế.

Hách Thiên Hương chậm rãi thở dài, liếm liếm đôi môi hơi khô sấp, “Vị của rượu kia thế nào?”

“Trong đắng có ngọt, người muốn thử sao?” Hấn hỏi, trong mắt cười, đang chờ câu trả lời của nàng.

Thử? Lòng hiếu kỳ của Hách Thiên Hương bị câu khởi. Từ nhỏ đến lớn, nàng thật sự là chưa say rượu, bởi vì không ai cho phép nàng uống.

“Người để cho ta uống rượu?” Nàng hoài nghi hỏi.

“Vậy là người không muốn thử?”

“Không có a, không có!” Nàng vội vàng khoát khoát tay, cơ hội tốt như thế, thế nào có thể bỏ qua đâu!

Cầm qua một cái chén, nàng cầm lên bầu rượu tự rót cho mình một chén. Cồ! Học bộ dạng cha nàng, nàng rất dũng cảm uống một hơi cạn sạch. (chep chep *lắc lắc đầu* sao mà lại đại dột thế không biết)

“Thật lạnh!” Đây là cảm giác duy nhất sau khi nàng uống xong, cái gì đắng, cái gì ngọt, đều không có thường ra.

“Xem ra tửu lượng của người tựa hồ không tệ.” Hấn nhìn sắc mặt không thay đổi của nàng một chút rồi nói.

“Kia có thể là bởi vì ta lão... Ách, sự phụ tửu lượng tự thực không tệ đi.” Cha cái chữ cuối cùng này ở cửa miệng vội vàng phanh lại.

Cầm lấy bầu rượu, Hách Thiên Hương lại tự rót cho mình một chén.

“Thì ra là như vậy a.” Vụ Tịch vượt cầm, bưng lên chén rượu, uống nhẹ một ngụm rượu trong chén. Đúng là rất lạnh, bất quá rượu như vậy, tác dụng cũng chậm hơn. Trên đầu gối mỹ nhân say nằm... Là ám chỉ, cho dù là anh hùng cũng sẽ say đi.

Hách Thiên Hương uống một chén lại một chén, cho đến chén thứ mười, cuối cùng cũng lộ ra bộ dạng say rượu, “Ta thật giống như cuối cùng cũng nếm được mùi vị trong đắng có ngọt.” Chủ yếu là bởi vì... rượu này quá lạnh, cảm giác tựa như gặm khối băng giống nhau.

“Vậy thì tốt rồi.” Hấn nhìn nàng bắt đầu hiện lên hai gò má hồng hồng, “Bất quá rượu không nên uống nhiều, sẽ làm mình bị thương.” (chiều này của Tịch ca quá hiểm đi)

“Bị thương?” Nàng chớp mắt mấy cái, không giải thích được ý tứ của hấn.

“Bởi vì người rất nhanh sẽ say ngã.” Hấn mỉm cười giải thích.

Cắc rằng chỉ chốc lát sau, nàng... hấn là sẽ say.

Phanh!

Đầu đặt trên bàn, Hách Thiên Hương rốt cục ở thời điểm uống xong chén thứ mười sáu, rất đáng thất vọng say ngã. (rốt cục âm mưu của người nào đó đã thành hiện thực)

12. Phần 10

“Thật... Thật... Thật... Dễ uống...” Giống như tất cả những người say rượu, nàng bắt đầu vô ý thức lảm bảm.

“Rốt cục say.” Chỉ chỉ ngón tay, Vụ Tịch không ngoài ý muốn nhìn tình cảnh trước mắt.

Tửu lượng của nàng tốt vượt ra khỏi dự tính của hấn, vốn tưởng rằng mấy chén sẽ say, không nghĩ tới nàng lại uống ược chừng mười sáu chén. Bất quá về say rượu của nàng, cũng là hấn chưa từng thấy qua. Ứng đo hai gò má, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, còn có đôi mắt như thu thủy kia nửa mở nửa khép. Mà loại diện mạo này của nàng, cho đến nay, chỉ có một mình hấn mới nhìn qua. Nghĩ đến điều này, Vụ Tịch không

khỏi khẽ cười một tiếng. Nếu chỉ có hần nhìn qua, như vậy từ nay về sau, tự nhiên cũng chỉ có một mình hần mới có thể nhìn. Đứng lên, hần đi tới bên cạnh nàng, cúi người xuống đem người say đến rồi tỉnh rồi mù ôm lấy, “Tiểu nhị, dẫn đường, ta muốn trở về phòng.” Để mặt nàng chôn trong ngực hần, hần gọi tiểu nhị cách đó không xa.

“Được, công tử, mời đi theo ta.” Tiểu nhị cơ trí vội vàng chạy lên trước, dẫn đầu đi phía trước, đập lên cầu thang, cung kính dẫn Vụ Tịch tới căn phòng tốt nhất trong điểm.

“Chính là chỗ này, công tử, còn có một phòng hảo hạng ở cách vách.” Tiểu nhị khuôn mặt nở nụ cười nói, “Công tử nếu còn gì phân phó, *** việc gọi tiểu nhân là được.”

“Ừ, người đi xuống trước đi.” Vung tay lên, Vụ Tịch bình lui tiểu nhị. (tình huống rất chi là gian nan và cấp bách a)

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng được nhẹ nhàng đóng lại. Trong phòng, chỉ còn lại Vụ Tịch cùng Hách Thiên Hương. (đóng cửa, tắt đèn. Hắc hắc)

Đem người trong ngực đặt lên giường mềm, Vụ Tịch mới nghỉ ngơi thẳng lên, nhưng ngoài ý muốn bị một bàn tay mềm mại nắm ở cổ. Đôi mắt như thu thủy vốn nửa mở nửa khép lúc này xuất kỳ thanh tỉnh.

“Người ——” hần ngẩn ra, trong lòng không khỏi đập loạn một chút. Ở bên cạnh nàng, hần thật sơ suất lơ là đến không ngờ sao? Cư nhiên có thể dễ dàng để cho nàng nắm ở cổ của hần, nếu nàng muốn tính mạng của hần, như vậy hần còn có thể có cơ hội chạy thoát?

Hần ánh mắt phức tạp nhìn nàng, mà nàng thì thẳng tắp nhìn lại của hần.

Rốt cục, một chút ngây ngốc cười triển lộ trên mặt Hách Thiên Hương, “Rượu, thật dễ... Uống.” Nàng si ngốc cười một tiếng, đứt quãng nói.

Vụ Tịch chớp chớp đôi mắt. Nàng vẫn là say, chỉ có đôi mắt thanh tỉnh, mà không phải là thần chí.

“Người say.” Hần hòa nhã nói.

“Say... Ta có sao?” Lại là mấy tiếng cười khúc khích, một cái tay khác của nàng cũng nắm ở cổ của hần. Lực đạo lớn hơn, khiến cho cả người hần cơ hồ gục trên người nàng.

“Người thật sự say.” Lúc nàng thanh tỉnh, tuyệt đối sẽ không làm ra động tác như vậy.

“Thơm quá, trên người của người thơm quá...” Nàng loạn choạng đầu, mặt càng ngày càng để sát vào hần, như muốn ngửi được rõ ràng mùi trên người hần.

Thơm? Làm sao có thể! Vụ Tịch nhướng nhướng mày, hần mỗi ngày chỉ có trong vòng một canh giờ lúc sáng sớm, trong cơ thể mới có thể phát ra mùi thơm, mà bây giờ, căn bản là canh giờ không đúng.

“Người nhất định là ngửi lầm rồi.”

“Mới... Mới không có đâu, thật sự... thơm quá, cùng vừa rồi ta uống... thơm như nhau...” Hách Thiên Hương giọng nói không rõ nói.

Nàng chỉ kia chính là rượu sao? Bởi vì nàng cùng hần uống qua cùng loại rượu. Trong lòng hần thầm tự suy đoán.

“Ta còn muốn... còn muốn uống nữa, thơm quá thơm quá... Nắc, rượu...” Đầu nhỏ từ trong ngực hần dời đến bên cạnh gương mặt hần, nàng theo dõi phiếm môi sáng bóng xinh đẹp kia của hần, ha ha cười một tiếng. Nàng tìm được rồi, tìm được chỗ phát ra mùi thơm. Bàn tay trắng nõn nhỏ và dài dần dần đưa tới gần môi của hần, Hách Thiên Hương nheo lại đôi mắt, cố gắng muốn nhìn rõ đôi môi kia. Mà Vụ Tịch, thì cả người cứng đờ. Nàng đang làm cái gì vậy? Tư thái như vậy, động tác như vậy, nàng có biết làm như vậy hậu quả thế nào không? (thế nào hả Tịch ca? Hắc hắc *cười đến gian trá*)

“Buông tay.” Hần nhẹ lăm bắm, cố gắng bỏ qua ngón tay dao động trên môi hần. Thật ra, chỉ cần hần muốn, lấy năng lực của hần, có thể lập tức vọt đến cách nàng năm thước. Chẳng qua là... khí lực trên người có cảm giác từng điểm từng điểm bị rút đi. Hướng về phía nàng như vậy, hần thế nhưng có một loại cảm giác... vô lực.

“Ta muốn... uống rượu đầu...” Cười khúc khích xen lẫn rừ rì, môi đỏ mọng đụng lên môi của hắn, giống như là muốn thu lấy tất cả hơi rượu bán trên môi hắn, nàng giống như chó nhỏ vươn ra đầu lưỡi, chà liếm môi của hắn. Ôn nhu, mang theo nhiệt độ nóng rực, thổi quét tất cả băng lạnh.

Hắn lại bị... Vụ Tịch híp mắt, không nhúc nhích nhìn chăm chăm Hách Thiên Hương lộ ra khuôn mặt mê say. Không có bất kỳ kỹ xảo, càng chưa nói tới hấp dẫn câu dẫn, nhưng lại kỳ dị làm cho hắn phản kháng không được. Lãnh địa chưa bao giờ từng bị đụng chạm qua, mà nay, thế nhưng đơn giản đã bị nữ tử bình thường không có gì lạ này đụng chạm. Hương rượu súc tích, trong không khí nhàn nhạt tản ra. (Hắc hắc, tóm lại là Tịch ca bị cưỡng hôn. Há há)

Trên môi hắn, lây dính hương rượu của nàng, mà trên môi nàng, thì lây dính hương rượu của hắn. Túy ngọa mỹ nhất tất, say rồi cuộc là ai, lại là gổ đầu trên chân người nào?

~~~~~  
Bắt đầu để ý tâm tình không rõ của mình,

Bởi vì ta không cách nào biết mình đến tột cùng là muốn cái gì!

Tâm tình không khỏi rung động,

Hay cho tới nay vẫn là tín niệm kia?

### 13. Phần 11

Bóng tối, gần như yên tĩnh không tiếng động, ánh trăng màu bạc xuyên qua cửa sổ, chiếu vào phòng, tối cùng sáng lẫn lộn thay đổi, tạo thành đặc biệt hoa lệ. Vụ Tịch tà tà tựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn người đang nằm trên đầu gối hắn, ngủ nặng nề. Gò má ửng đỏ nhợt nhạt, mái tóc đen rối tung, còn có bộ ngực khê phập phồng... Hết thấy, hết thấy thế nhưng làm cho hắn khó có thể dời mắt.

“Ta nghĩ, ta thật sự đã gặp ma đi, Thiên Hương.” Ngón tay nhẹ nhàng đẩy mái tóc trùm trên trán nàng, hắn cúi đầu nói. Thanh âm trong gió đêm, mang theo một tia thương tiếc ngay cả chính hắn cũng không dễ dàng phát giác. Tiếng hít thở trầm trầm như tự cấp hắn trả lời.

Phút chốc, một bóng đen trước cửa sổ hiện lên. Vụ Tịch đảo đảo trông mắt đen, khẽ nâng cổ tay, một cây Thiên Tâm Ti từ ngón tay bắn ra, bắn trúng bức màn lụa. Sa mỏng màu trắng nhẹ lướt xuống, che tất cả quang cảnh trên giường.

“Chủ tử.” Một bóng người quỳ một gối xuống trước giường cách xa khoảng năm thước, cung kính thấp giọng nói.

“Lý Tư, trễ như vậy, có chuyện gì sao?” Xuyên thấu qua sa mỏng, Vụ Tịch ngó chừng thủ hạ quỳ trên mặt đất.

“Thuộc hạ vốn vô tình quấy rầy chủ tử an giấc, nhưng bởi vì chủ tử nói muốn điều tra thân phận của Hách cô nương, cho nên thuộc hạ...”

“Người tra ra thân phận của nàng?” Nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc người đang say ngủ, Vụ Tịch nhàn nhạt hỏi. (ôi ta chết đây, nhìn mỗi động tác của soái ca mà thêm thường \*lau nước miếng\*)

“Vâng, vốn không có nhanh như vậy, nhưng bởi vì thuộc hạ trong lúc vô tình ở Hà Nam Tri phủ phát hiện một tờ bố cáo cho thấy thân phận của Hách cô nương, cho nên đặc biệt tới giao cho chủ tử.” Từ trong lòng ngực móc ra bố cáo, Lý Tư hai tay trình lên.

Thiên Tâm Ti lướt qua sa mỏng, trong nháy mắt cuộn lấy bố cáo trong tay Lý Tư vừa trình lên, rồi lại trở lại trong tay Vụ Tịch.

Cuộn giấy viền vàng, vẽ dáng người hắn đã quen thuộc. Cười một tiếng, xinh đẹp nhanh nhẹn. Người trong bức tranh đích thực là nàng, nhưng mặc dù đẹp hơn mấy phần, lại không có đem ý vị của nàng vẽ ra — thường thường phàm phàm, bình thường ý vị. Mặc dù người trong bức tranh nhìn qua khí chất xuất trần,

nhưng hấn lại thích phần khí chất bình thường của nàng, không cần thiên tiên, chỉ cần là nữ tử phàm trần. Thì ra, nàng là nhân sĩ Tô Châu a. Trong chốn võ lâm Hách gia, một võ lâm gia tộc gần như không có tiếng tăm gì. Không cùng phe phái khác trong chốn võ lâm giao hảo, nhưng cũng không có cừu gia. Tổng thể mà nói, coi như là nhiều không nhiều lắm, ít không ít lắm.

~~~~~  
“Người vừa rồi ... đùa giỡn hay sao?” Nàng miệng mở rộng, lúng ta lúng túng hỏi.

“Dĩ nhiên không phải, nếu là người muốn, ta bây giờ có thể một tên cũng không để lại liên diệt khẩu.” Về mặt của hấn, như mị như ma, “Người có muốn không?”

“Dĩ nhiên không cần!” Nàng cũng không phải là cuồng sát nhân, làm sao có thể muốn tính mạng nhiều người như vậy, “Người... Người... Tóm lại cũng là người không tốt, nếu như không phải là người, ta làm sao có thể gặp phải loại chuyện này, tối hôm qua, người chẳng lẽ không nghĩ qua ra khỏi gian phòng này tránh tị hiềm sao?” Nàng bắt đầu đối hấn quyền đấm cước đá, phát tiết tức giận trong lòng. Cha a, nương a! Nàng thật sự thẹn đối với bọn họ thường ngày dạy bảo a!

Hấn không tránh quả đấm của nàng, tùy ý nàng phát tiết. So với khinh công của nàng, uy lực quyền cước của nàng, đúng là... nhỏ đến vô cùng.

Cứ như vậy, một cổ gắng đánh, một cổ gắng bị đánh. Thật lâu, nàng thở hồng hộc, mà hấn thì sắc mặt không thay đổi.

“Hô... Hô...” Nàng vừa thở hào hển, vừa tiếp tục cố gắng vươn ra quả đấm.

“Người không mệt sao?” Hấn nhìn nàng, không nhận được địa vuốt vuốt thái dương.

“Mệt a.” Hách Thiên Hương thành thật thừa nhận, “Bất quá vẫn phải đánh.” Nếu không không khỏi ủy khuất mình.

“Vậy người đến tốt cùng muốn thế nào?” Vừa không muốn dừng lại, vừa không muốn để cho hấn đi giết hết người trong khách điểm, trong đầu nàng, lại suy nghĩ cái gì đâu? (chỉ có ca mới nghĩ được cái cách giải quyết dã man như thế thôi. Xi!!!)

“Ta làm sao biết a!” Nàng tức giận kêu lên, “Bình thường loại chuyện này, là nam nhân nên nhận trách nhiệm mới đúng. Ta lại chưa bao giờ gặp phải loại chuyện này, ta làm sao biết nên làm cái gì bây giờ!”

Nhận trách nhiệm sao? Vụ Tịch nhượng nhượng mày, “Tốt lắm, ta lấy người.” Mây bay như ngao du, kể rõ những chữ mỹ lệ nhất. (thiệt là tối nghĩa đi, đại khái là lúc đấy Hương tỷ đỡ người nên suy nghĩ nó không được bình thường nữa. Thông cảm, cái này có thể thông cảm a. Soái ca như thế.... Cậu nói như thế...)

A? Nàng chớp mắt mấy cái, động tác tay chân nhất thời dừng lại, “Người nói gì?” Nàng hoài nghi mình nghe lầm.

“Ta lấy người.” Hấn nói lại.

Kia là một loại âm thanh—— rất mỹ diệu. (Chưa tính hồn được a)

~~~~~  
“Tiểu thư.” Nha hoàn Hỉ Nhi đi vào khuê các, trên mặt buồn rầu nhìn chủ tử của mình, “Tiểu thư thật tính muốn ném tú cầu chọn rể sao?” Nàng vẫn hầu hạ tiểu thư, thế nhưng làm ra quyết định như thế, thật sự là ngoài dự liệu của nàng.

“Nếu không còn có thể làm sao đây? Chẳng lẽ thật sự vào cung, đi hầu hạ Hoàng thượng sao?” Quý Vũ Nhu thê thảm cười một tiếng. Đường vào cửa cung sâu tựa biển, vận mệnh thế nào chẳng ai biết. Được sủng ái có được mấy người? Phần lớn là đối mặt với ưu tư nơi lãnh cung, vượt qua cả đời.

“Nhưng .. nói không chừng còn có biện pháp khác a.” Hỉ Nhi vội vàng nói, “Nói không chừng Hách công tử vẫn là sẽ...”

“Hỉ Nhi.” Quý Vũ Nhu ngắt lời nói, “Đừng nữa nói... Hách công tử...” Đã là chuyện vô vọng, nhắc lại có ý nghĩa gì.

“Tiểu thư, ném tú cầu chọn rể, ném đến...hạng người gì, chính là toàn bộ không phải mình làm chủ a.” Hỉ Nhi tiếp tục cố gắng thay đổi tâm ý của chủ tử mình.

Quý Vũ Nhu chậm rãi lắc đầu, “Hỉ Nhi, người biết ta, hiểu ta, vậy cũng nên hiểu lòng. Nếu vị hôn phu tương lai của ta không phải là Hách đại ca, kỳ thật gả cho ai cũng giống nhau. Mà không vào cung, thì là bởi vì không muốn ngày sau không được gặp phụ thân.”

Lòng của nàng đã chết, chết đến không hề có bất kỳ cảm giác nào nữa.

“Nhưng là...”

“Không có nhưng là, năm ngày sau, chính là lúc ta quyết định vị hôn phu của mình.” Nàng lộ ra kiên quyết khó có được, “Huống chi phụ thân cũng đã đồng ý, chỉ có mau chút thành hôn, mới có thể tránh được tiến cung.”

Hách đại ca đã có nữ tử yêu mến, mà nàng cũng đã hiểu kết cục của mình. Chẳng qua là... rõ ràng tự nói với mình, lòng của nàng đã chết, tại sao còn có thể đau như vậy đâu? Đau đến... thật lợi hại.

Thì ra, yêu một người, phải đau như vậy, mà nỗi đau này, có tên là khắc cốt ghi tâm.

~~~~~

Thân phận nhảy ba cấp, từ thị nữ thoáng cái thành thê tử xuất giá, mà thời gian, bất quá mới một ngày mà thôi.

Hắn cưới nàng? Nàng không nghe lầm chứ.

Được rồi, thật sự nàng không có nghe sai, hắn đúng là nói muốn lấy nàng.

Nhưng ... Nàng căn bản cũng không có nghĩ tới muốn thành hôn a!

Vậy thì... Có thể làm như hắn chưa nói qua hay không a. Nếu là chịu trách nhiệm như vậy, vậy thì nàng thà rằng hắn không phải chịu trách nhiệm.

Ra khỏi khách điểm, vẫn hướng tây thành mà đi.

“Người thật muốn lấy ta?” Hách Thiên Hương lại một lần không nhận được hỏi. Đây đã là lần thứ bảy mươi năm nàng nổi trong hôm nay.

Vụ Tịch hơi nhún vai, “Ta không phải đã nói rồi sao?” Nếu nói, vậy liền là sự thật.

“Nhưng người có thể nói ‘sai’ a.” Nàng đề cao âm lượng nói. Ai, hy vọng hắn có thể nghe hiểu được ám hiệu của nàng, thật ra nàng một chút cũng không ngần ngại hắn đổi ý một lần nữa.

“Người không phải hy vọng ta có thể chịu trách nhiệm sao? Lấy người, tự nhiên là đối với người chịu trách nhiệm.” Tuy nói cùng một đêm, nhưng nàng vẫn duy trì tấm thân trong sạch như cũ. Nữ tử bình thường muốn buộc hắn đón dâu, căn bản liền không có khả năng. Mà nay, nếu hắn nguyện ý cưới nàng, nàng tự nhiên nên cao hứng mới đúng.

Vấn đề là nàng tuyệt đối không muốn hắn cưới nàng a! Vừa nghĩ tới phải cùng hắn thành thân, da đầu của nàng liền một trận tê dại. Gãi gãi da đầu, Hách Thiên Hương cất một bước, chắn trước mặt Vụ Tịch, “Nhưng, người thấy rõ ràng a, diện mạo ta căn bản không phải quốc sắc thiên hương, lại càng không phải nghiêng nước nghiêng thành!” Thật là nghĩ không ra, lấy diện mạo của hắn còn có hàng tập ngân phiếu kia, muốn lấy nữ tử dạng gì mà chẳng có!

“Ta biết.” Hắn nhàn nhạt liếc nàng một cái, gật đầu nói.

“Biết người còn cưới?” Nàng oa oa kêu loạn, không có chút hình tượng khí chất.

“Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng hy vọng người có thể nghiêng nước nghiêng thành.” Vụ Tịch gõ gõ ngón tay. Nữ tử Nghiêng nước nghiêng thành hắn đã gặp quá nhiều, chẳng qua là chỉ là một túi da lông mà thôi, không cách nào nhắc lên bất kỳ rung động nào trong lòng hắn, “Dù sao ta sớm muộn cũng phải lấy vợ, nếu muốn kết hôn, như vậy tự nhiên nên cưới người ta thích.” Thân là hoàng tử, cho dù hắn không muốn lập gia đình, chỉ sợ phụ hoàng cũng sẽ không đồng ý.

Chỉ là một khi nghĩ đến lấy vợ, trong đầu hẳn hiện lên dĩ nhiên đều là dung nhan của nàng. Lấy nàng làm vợ, hẳn là một rất chuyện thú vị đi, ít nhất, hẳn muốn xem đủ loại vẻ mặt của nàng, mà những vẻ mặt bất đồng kia, hẳn chỉ có thể từ từ khám phá mà thôi.

A? Tình thiên phích lịch a (sét đánh giữa trời quang)! Cố gắng tiêu hóa tin tức mới nghe được, Hách Thiên Hương há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Vụ Tịch, “Người... Người yêu thích ta?” Đột nhiên nghe nói như thế, thực tại làm cho nàng ngây ngẩn cả người. Hẳn thích nàng? Có thể sao? Bọn họ mới biết mấy ngày a, hẳn liền sẽ thích nàng?

Nếu như nàng đẹp không gì sánh được, báo đáp ân tình kia còn có thể, nhưng nàng cố tình không phải vậy.

Hơn nữa mấy ngày cùng hẳn ở trong núi, bộ dạng xấu nhất của nàng cũng đã cho hẳn thấy. Hẳn làm sao còn có thể ái mộ nàng? “Ánh mắt người có vấn đề?” Đây là kết luận duy nhất của nàng. (ha ha. Chết mất thôi, sau một hồi suy nghĩ, ra được cái kết luận đến là hay)

Hắn cười cười không bình luận, giơ cổ tay lên, nhẹ nhàng vén lên một lọn tóc tán trên gò má nàng, “Ta nghĩ, ta hẳn là thích người đi.” Bởi vì thích, là một loại cảm giác hẳn hoàn toàn xa lạ.

Đây là một loại cảm giác như thế nào đâu? Mẫu phi hẳn là cũng từng có cảm thụ như vậy đi. Mặc dù không tin bất luận kẻ nào, nhưng lại vẫn có thể thích một người.

“Người ——” khuôn mặt đỏ lên, nàng có chút chân tay luống cuống. Hẳn là bởi vì thích nàng, cho nên mới muốn lấy nàng làm vợ sao?

“Cho nên người chỉ cần bảo trì như vậy là được rồi.” Ngón tay lướt qua khóe miệng của nàng, hẳn thưởng thức vẻ mặt đỏ ửng của nàng.

“Nhưng... Nhưng... Nhưng...” Xin đi, nàng vốn là muốn bảo hẳn thu hồi lời nói cưới nàng a.

Nàng mới mười sáu tuổi, căn bản là còn chưa muốn thành hôn a, hơn nữa —— nàng căn bản là không muốn gả cho hẳn a! Mặc dù hẳn diện mạo không tệ, nhưng căn bản không phải loại nàng thích. (rốt cuộc chị có yêu cầu gì, nói ra thử xem nào, cứ thích được voi đòi hai bà Trưng cơ)

Vị hôn phu nàng muốn gả, trần đầy khí khái nam nhi, thân thể cao ngất cường tráng, mà không phải loại gương mặt hài tử mảnh mai như hẳn. (đúng là ghét của nào trời trao của ấy mà, không thích thì cho muối, muối nhạt nào cũng nhảy a. Hì hì)

“Được rồi, đến đây.” Không để ý tới thanh âm áp úng của nàng, hẳn một phen kéo tay nàng, đi tới một trước một cửa hàng bán ngựa.

“Đến? Đến đâu?” Hách Thiên Hương không hiểu hỏi, sau đó thấy trước mặt mấy con ngựa mãnh liệt hướng nàng phun nước miếng, bất giác sợ hãi kêu, “Người muốn mua ngựa?” Là ngựa! Chứ không phải là loa tử hay con gì! (loa tử mình nghĩ đây là con lừa hay con la gì đấy, nhưng tra mãi không ra)

“Đúng a.” Vụ Tịch gạt đầu, ánh mắt quan sát mấy con ngựa định tốt xấu, “Nếu không người muốn đi bộ tới Lạc Dương sao?”

Này... Nàng vốn thực sự tính toán như vậy. Hách Thiên Hương nho nhỏ xấu hổ một chút, rất thức thời không đem lời này nói ra khỏi miệng.

“Công tử muốn mua ngựa?” Bán ngựa một bên vừa thấy làm ăn tới cửa, vội vàng chào hỏi.

“Ừ, ngựa phải thích hợp đi đường dài, trừ mấy con ngoài này, còn ngựa tốt nào khác chứ?” Hẳn hỏi. Những con ngựa này, màu lông không sáng, tạp mao cũng nhiều, cùng ngựa mã trong cung quả nhiên chênh lệch quá nhiều. (ca so thế thì có khác gì so quạ với phượng hoàng? Nhắm nhí quá đi)

“Đều ở nơi này.” Buôn ngựa thấy thế, ngượng ngùng xoa xoa đôi bàn tay.

Bất kể tốt xấu, ngựa vẫn phải mua. Vụ Tịch vừa muốn mở miệng, tay áo lại bị một cái tay nhỏ bắt được, “Thật ra trừ cỡi ngựa, chúng ta còn có thể mượn xe ngựa đi Lạc Dương.” Hách Thiên Hương rất “hảo tâm” đề nghị.

“Đúng là có thể, nhưng thời gian đã trì hoãn không ít.” Bây giờ cách đại hội võ lâm ở Lạc Dương chỉ còn chừng mười ngày, tự nhiên là phải đi nhanh một chút.

Mặc dù lộ trình không xa lắm, nhưng khó bảo đảm trên đường sẽ không lại có chuyện gì trì hoãn.

“Nhưng... Ta không biết cưới ngựa a.” Thanh âm cả nàng nhỏ đến cùng con muỗi kêu không có khác biệt.

“Người không biết cưới ngựa?” Vụ Tịch ngẩn ra. Nàng thế nào cũng là xuất thân võ lâm thế gia, thế nhưng lại không biết cưới ngựa sao?

Nàng cau cái mũi, “Đừng nói lớn tiếng như vậy, người cho rằng không biết cưới ngựa rất vinh quang sao?” Nàng cùng con ngựa duyên phận thật sự rất mỏng, mỗi lần lên ngựa, không đến nửa khắc, bảo đảm bị ngựa bỏ rơi.

Từ nhỏ đến lớn, vì chuyện học cỡi ngựa này, không biết để cho bao nhiêu thúc bá huynh đệ thử dài. Cho nên đến mười hai tuổi, nàng rốt cục tiếp nhận một chuyện đời này sẽ không cưới ngựa được.

“Không phải.” Hấn cúi đầu cười một tiếng, “Chỉ là ta chưa từng nghĩ qua người thế nhưng không biết cưới ngựa.”

Xông xáo giang hồ, không biết cưới ngựa hình như là bất lợi chút điểm. Hách Thiên Hương trong lòng âm thầm nói: “Vậy chúng ta vẫn là mượn xe ngựa đi.”

“Dĩ nhiên không.” Vụ Tịch quơ quơ ngón tay, “Người không biết cưới ngựa, chúng ta lại càng phải cưới ngựa.”

Hấn chỉnh nàng, hấn tuyệt đối là chỉnh nàng!

Một con ngựa, một loa tử cùng song song mà đi.

Ngồi trên lưng ngựa, đương nhiên là Vụ Tịch; mà cưỡi trên loa tử, còn lại là Hách Thiên Hương.

Dĩ nhiên, Vụ Tịch từng đề nghị qua hai người cùng cưỡi một con ngựa, bất quá bị Hách Thiên Hương rất “quyết đoán” cự tuyệt. Nói giỡn, bây giờ chuyện lấy vợ này vẫn chưa xong đâu, nếu hai người cùng cưỡi một con ngựa, chẳng phải sẽ càng đưa tới nhiều đầu đề câu chuyện?

Nếu cưới ngựa không được, xe ngựa lại không có ngồi, phương pháp xử lý duy nhất cũng chỉ có cưỡi loa tử.

Đáng thương, là nói. Nàng cho dù không phải nữ hiệp một đời, nhưng dấu gị cũng là nhi nữ giang hồ. Hôm nay, lại phải cỡi một loa tử đi Lạc Dương?!

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy... Buồn bực.

“Ta nóng quá a!” Khí trời đã dần dần nóng lên, gục trên lưng loa tử, Hách Thiên Hương hữu khí vô lực nói.

“Theo tốc độ bây giờ, qua hai canh giờ nữa có thể tới huyện An Dương.” Vụ Tịch nhìn sắc trời một chút nói.

“Trời ạ! Còn những hai canh giờ.” Hách Thiên Hương kêu lên. Nàng cả người đều giống như tan ra. Mặc dù cưỡi trên lưng loa tử, bất quá cùng cảm giác xóc nảy khi cưỡi trên lưng ngựa cũng không sai biệt lắm, “Vụ Tịch, người là người ở nơi nào a?” Nàng nói nhăng nói cuội đề tài, dời đi chú ý của mình.

“Người kinh thành.” Hấn cũng thành thật trả lời nàng.

“Vậy nhà người làm cái gì?” Nàng tiếp tục hỏi.

Đầu hơi chuyển, hấn nhìn về nàng, “Người muốn tìm hiểu nhà ta sao?”

“Nếu không tiện nói coi như xong.” Nàng nhún nhún vai, trong chốn giang hồ người cổ quái rất nhiều, trong đó rất nhiều người không muốn tiết lộ lai lịch của mình, “Vô công của người, là cô công gia truyền sao?”

“Không phải.” Hấn lắc lắc đầu, “Chẳng qua là trong lúc vô tình học được.”

“Là như vậy a.” Nàng vừa lấy tay làm quạt, quạt nhiệt khí trên đỉnh đầu, vừa nói, “Thật ra thì vô công của người rất tốt a, nếu nội lực có thể tăng thêm một chút, không chừng còn có thể tạo ra một phen danh tiếng đâu.”

Nội lực?! Vụ Tịch cười nhạt một tiếng. Nàng có biết nội lực của hắc hổ dĩ nhiên như không thâm sâu là bởi vì một tháng trước, hắc luyện công tẩu hỏa nhập ma, thể nội lực đại tổn, hiện tại... Xác nhận khôi phục được bảy tám phần đi.

Chỉ cần qua mười ngày nữa, nội lực của hắc hổ đã hoàn toàn khôi phục. Mà khi đó, Lạc Dương đại hội võ lâm...

“Tại sao không nói chuyện?” Nàng nhìn hắc hổ mặt hơi trầm tư, không khỏi hỏi.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy ngươi nói rất đúng, thật sự ta nên tăng cường nội lực một chút.”

Hắc hổ... Đúng là vẫn còn quá nóng lòng, nóng lòng suy nghĩ muốn xây thể lực của chính mình, nóng lòng suy nghĩ muốn đem võ công luyện đến vô địch thiên hạ, nóng lòng suy nghĩ nếu có thể đủ tuyệt đối bảo vệ mình.

Thiên hạ, thiên hạ này, tương lai là của ai đâu?

Có quá nhiều người thêm khát thiên hạ này.

“Người muốn giết ta, thật không ít đâu, mà người ta muốn giết, cũng rất nhiều.” Gần như không tiếng động lẩm bẩm, nhẹ nhàng tràn ra đôi môi, mà mắt hắc hổ, thì nhìn bóng hình xinh đẹp bên cạnh.

Trừ mình ra, hắc hổ —— vẫn có người muốn bảo vệ.

Máu của hắc hổ... thay đổi nhiệt độ sao?

~~~~~
Thời gian cho ra kiêu ngạo, hay lắng đọng?

Nhìn vào mắt ngươi, lại không cách nào nói rõ tình cảm,

Thanh Thanh Sở Sở, rất rõ ràng,

Trong lòng ta cái bóng kia đến tột cùng là người nào.

14. Phần 12

An Dương mặc dù là một huyện, nhưng trình độ náo nhiệt lại không thể so với phủ Hà Nam.

Vừa vào huyện An Dương, Hách Thiên Hương liền cảm giác được bốn phương tám hướng vọt tới nhân khí. Người An Dương nhiệt tình, vô luận ngươi là người địa phương hay người bên ngoài, cũng sẽ nhiệt tình tiếp đón.

Bất quá, có một hiện tượng kỳ quái, đó chính là thật nhiều nam tử trẻ tuổi cùng hướng một hướng chạy.

“Đại thẩm, đây là chuyện gì xảy ra a? Tại sao những người này đều hướng cùng một hướng chạy?” Tay nắm loa tử, Hách Thiên Hương hỏi một phụ nhân mặc áo vải thô trước mặt.

“Ai, vị cô nương này nhất định là mới tới An Dương đi.” Phụ nhân hỏi, thuận tiện đánh giá Hách Thiên Hương cùng Vụ Tịch đứng một bên không lên tiếng.

“Đúng a.” Nàng gật đầu.

“Ngày hôm nay a, là ngày nữ nhi của huyện luyện đại nhân huyện An Dương chúng ta Quý Vũ Nhu cử hành ném tú cầu chọn rể. Bất kể người bản huyện hay huyện khác, chỉ cần gia thế trong sạch, chưa lấy vợ, đều có thể đi tham gia.” Phụ nhân mở ra mấy hắt, “Quý cô nương này a, cũng không phải là ta nói ngoa, nhưng là mỹ nhân nổi danh của bản huyện, từ sau khi trưởng thành, trong nhà cánh cửa nào cũng đều nhanh bị bà mai đập phá. Bây giờ lại nói muốn công khai chọn rể, tiểu hỏa trẻ tuổi làm thế nào còn có thể ngồi không, sáng sớm đã đi chờ dưới lầu.”

“Ném tú cầu chọn rể a...” Hách Thiên Hương lẩm bẩm, vẻ mặt vốn mỗi một boongc chốc trở thành hư không, chuyển thành khuôn mặt hưng phấn. Hành tẩu giang hồ, khó được gặp chuyện này, không tới xem làm sao không làm mình ... thất vọng a.

“Đại thẩm, chỗ cầu thân ở nơi nào đâu a?” Nàng hăng trí bừng bừng hỏi.

“Cô nương cũng tính đi?” Phụ nhân ánh mắt kỳ quái nhìn nhìn Hách Thiên Hương, sau đó lại đưa ánh mắt đặt trên người Vụ Tịch, nhưng ngay sau đó lộ ra một bộ thần sắc hiểu rõ, “Vị công tử này tướng mạo thật sự tuấn tú, nếu công tử tham gia, khó bảo toàn sẽ không bị Quý tiểu thư chọn trúng.”

Đôi mắt màu đen lạnh lùng đảo qua, vẻ mặt Vụ Tịch không chút thay đổi.

Ngay dưới ánh mắt như thế, phụ nhân đột nhiên cảm thấy cả người phát run. Xương sống cùng lông tơ rồi rít dựng lên. Chuyện gì xảy ra? Công tử trước mắt, chẳng qua là một người trẻ tuổi a, huống chi nàng mới vừa rồi cũng không nói gì không thể nói... Không được, nếu tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ nàng sẽ...

Lấy ra khăn tay, phụ nhân lau lau mồ hôi lạnh toát ra trong lòng bàn tay, vội vàng muốn rời khỏi nơi này.

“Đại thẩm, người còn chưa nói địa điểm đâu!” Hách Thiên Hương một phen kéo ống tay áo phụ nhân nói.

“Vọng tinh lâu thành... thành đông, từ nơi này, chỉ cần một khắc đồng hồ có thể đi tới.” Nói xong, phụ nhân giật ống tay áo trở về, cũng không quay đầu lại vội vàng rời đi.

“Sao lại đi nhanh như vậy chứ? Cũng không có bầy sói đuổi theo nàng.” Nhìn bóng lưng phụ nhân rời đi, Hách Thiên Hương không nhịn được thì thầm.

“Có lẽ bởi vì nàng cảm thấy nàng nói cái gì không nên nói đi.” Vụ Tịch thần nhiên nói, sợi tóc đen nhánh dưới ánh mặt trời như hiện ra từng tia sáng.

Hách Thiên Hương cau mày suy nghĩ một chút, “Có sao?” Đại thẩm nói rất bình thường a.

“Có lẽ có đâu.” Chọn trúng? Chỉ là một Huyện lệnh chi nữ, cũng có tư cách tới chọn hần?

“Quên đi, không nghĩ nữa.” Nàng nhún nhún vai, đem vấn đề vứt sau gáy, “Đi thôi, chúng ta mau chút tới Vọng Tinh lâu, chậm chạp có thể bị cản không vào nổi chỗ náo nhiệt này.” Nàng bây giờ trong đầu chỉ muốn nhìn một chút ném tú cầu chọn rể là như thế nào rầm rộ.

“Người thật tính đi?” Hần hơi nhúu mày. Đối với chuyện này, hần không có chút hăng hái.

“Đó là đương nhiên.” Có náo nhiệt khởi cũng không nhìn, “Hơn nữa không chừng người thật đúng là sẽ bị... Ách, Quý tiểu thư chọn trúng đâu, nghe đại thẩm kia nói, Quý tiểu thư hần là rất đẹp đi, như vậy, người cũng không thiệt thòi, nàng tốt xấu gì cũng là Huyện lệnh chi nữ đâu.” Nàng hướng hần nháy mắt nói. Nếu Vụ Tịch thật sự có thể bị Quý tiểu thư chọn trúng, vậy có phải hay không đại biểu cho lời cưới nàng hần nói lúc trước, có thể tự động trở thành bỏ đi rồi?

“Đừng nói những lời ta không thích nghe.” Ngón tay của hần nhẹ nhàng gõ trên môi nàng. Những lời này của nàng, không phải hần vui lòng nghe, lại càng không phải là lời hần muốn nghe. Nàng có biết, hần nếu hứa hẹn sẽ lấy nàng, vậy sẽ không lấy những nữ tử khác.

Nàng kinh ngạc nhìn hần, cảm thụ được cái lạnh nhẹ nhàng trên ngón tay hần.

“Bởi vì tính nhẩn nại của ta, có đôi lúc cũng sẽ không quá tốt.” Hần vừa nói, lộ ra nụ cười ôn nhu, nhưng trong ánh mắt phản chiếu vẻ mặt có chút kinh ngạc của nàng.

Hỉ nộ vô thường, âm tình bất định. Đây là đánh giá của Hách Thiên Hương về Vụ Tịch.

Hần luôn rất dễ dàng thấy rõ tâm tư người khác, nhưng người khác lại không cách nào nhìn thấu tâm tư của hần. Dùng một tầng màu đen nghiêm mật bao trùm mình, hần như vậy, thường xuyên làm cho nàng không biết làm sao.

Nhất là khi gương mặt hần vẽ lên loại nụ cười theo thói quen này, nàng lại không biết làm cách nào tránh đi nụ cười của hần.

Bất quá bất kể như thế nào, một khắc đồng hồ sau, Hách Thiên Hương cùng Vụ Tịch vẫn đi tới bên dưới Vọng Tinh lâu.

Kết cấu ba tầng lầu. Một lầu nổi tiếng nhất huyện An Dương, bất quá hôm nay, hiển nhiên đã bị Quý gia bao trọn. Trong lầu, trừ Quý huyện lệnh, Quý Vũ Nhu, tất cả đều là hạ nhân Quý phủ.

Quý mẫu mất sớm, vì vậy Quý Vũ Nhu từ nhỏ do phụ thân nuôi lớn, tình cảm cha con tự nhiên rất sâu sắc.

“Nhu Nhi, thật ra chỉ cần người thay đổi tâm ý, phụ thân có thể lập tức liền bãi bỏ chuyện này.” Quý lão gia nhìn đám người chật ních dưới ban công một chút, lại một lần nữa nói.

Loại chọn rể này, không giống bình thường, có chọn đến con rể thế nào, hẳn cũng hoàn toàn không biết. Nhu Nhi là nữ nhi duy nhất của hẳn, hẳn đương nhiên không hy vọng nàng nát bét cuộc đời mình như thế.

“Phụ thân, nữ nhi tâm ý đã quyết, hết thảy chỉ bằng dựa vào ý tứ trời cao, nếu là trời cao thương tiếc nữ nhi, tự sẽ cho nữ nhi một vị hôn phu tốt; nếu trời cao không thương, như vậy nữ nhi cũng nhận.” Quý Vũ Nhu vẻ mặt kiên quyết. Bi thương đến chết tâm. Nếu không phải là người mình yêu, như vậy gả cho người nào, có gì khác nhau chứ?

“Hoang đường!” Quý lão gia quát lên, “Lấy danh tiếng Quý phủ ở An Dương, người muốn tìm vị hôn phu tốt còn sợ tìm không được sao? Chỉ cần người gật đầu một cái, phụ thân lập tức tìm cho người một phu quân thượng hạng. Muốn đầy bụng kinh luân, hay muốn võ công trác tuyệt đều tùy người chọn.”

“Nhưng ... Những người này cũng không phải là Hách đại ca.” Nàng cười khổ một tiếng, “Phụ thân, ta biết người đau lòng nữ nhi, nhưng người đã dấn ra bố cáo, nói nữ nhi sẽ trước mặt mọi người chọn phu quân, vậy hôm nay, sao có thể lật lọng. Như vậy, chẳng phải sẽ bị người cả huyện An Dương chê cười?”

“Đứa nhỏ này, Hách Thiên Phong hẳn... Ai...” Quý lão gia bất đắc dĩ lắc đầu. Đứa nhỏ Hách gia này trong mắt hẳn Thiên Phong đối với Nhu Nhi vẫn quy củ, lễ nghĩa. Cho tới bây giờ chưa từng đáp lại Nhu Nhi, đương nhiên, cũng không thể nói là phụ bạc nàng.

Chỉ có thể nói tạo hóa trêu ngươi, trách Nhu Nhi nhà mình quá hết hy vọng.

“Nếu tâm ý của người như thế, vậy phụ thân... Sẽ không nói gì nữa.” Quý lão gia chỉ nha hoàn ở một bên. “Hỉ Nhi, canh giờ sắp đến, hầu hạ tiểu thư cẩn thận.” “Dạ, lão gia!” Hỉ Nhi lĩnh mệnh.

Quý lão gia lắc đầu, đi tới một bên, buồn bực uống trà. Hỉ Nhi đứng ở bên cạnh Quý Vũ Nhu, cầm lên gương đồng nói: “Tiểu thư, có cần trang điểm lại hay không?” “Không cần.” Quý Vũ Nhu phất tay nói, “Bộ dạng hơi hợt này, cần gì phải giả vờ đâu.”

“Dạ.” Hỉ Nhi nghe lời buông gương đồng xuống.

“Hỉ Nhi.” Quý Vũ Nhu cắn cắn môi dưới.

“Có nô tỳ.”

“Hách công tử... Hôm nay không đến sao?”

“Nghe Tiểu Lý hầu hạ Hách công tử nói, Hách công tử hôm nay sáng sớm đã đi ra ngoài.” Từ trước đến giờ hẳn là cố ý muốn tránh đi.

“Vậy sao?” Quý Vũ Nhu lẩm bẩm. Ngay cả một khắc cuối cùng này, hẳn cũng cố ý muốn tránh đi. Một hàng lệ, chậm rãi từ trên gương mặt chảy xuống.

“Tiểu thư, mau lau một chút, hôm nay không phải là ngày rơi lệ.” Hỉ Nhi cuống quýt móc ra khăn tay, lau nước mắt trên gương mặt chủ tử mình.

Đông!

Một tiếng chiêng đồng vang lên, tuyên cáo canh giờ đã đến.

“Tiểu thư!” Hỉ Nhi trên mặt có chút bối rối, giống như thứ gì đó sẽ phải mất đi.

“Không có gì, cuối cùng cũng phải bắt đầu.” Nụ cười mỹ lệ nở ra trên mặt Quý Vũ Nhu, nàng —— sẽ được giải thoát sao?

...

Bắt đầu, cuối cùng cũng bắt đầu.

Hách Thiên Hương kéo dài cổ, dùng sức nhìn về phía bóng hình xinh đẹp trên ban công kia.

Bởi vì bọn họ tới chậm, vị trí thuận lợi dưới ban công sớm bị mọi người chiếm cứ, thêm nữa Vụ Tịch lại không chịu nhập vào đám đông, cho nên bọn họ chỉ có thể ở hơi xa một chút mà nhìn.

Quý tiểu thư vừa lộ mặt, chung quanh liên tục tuôn ra tiếng ủng hộ.

Khuôn mặt ôn nhu, da thịt như tuyết, đôi mắt đen nhánh, hai đầu lông mày lộ ra một cổ nhân nhạ sầu bi, lại càng khiến người khác thương tiếc, chắc rằng cho dù là tuyệt sắc giai nhân, cũng không hơn gì.

“Thật là đẹp a!” Hách Thiên Hương há hốc miệng, kìm lòng không được lẩm bẩm. Nói đến nhân lực, nàng tự nhận không kém, cho nên mặc dù đứng xa chút ít, nhưng vẫn thấy rõ ràng dung nhan Quý Vũ Nhu.

“Đúng là rất đẹp.” Vụ Tịch một bên dậm ngữ nói, “Bất quá cũng không làm cho người ta có bất kỳ cảm giác động tâm.” Ít nhất không làm cho hắn sinh ra bất kỳ cảm giác động tâm.

“Cái đó mới không!” Hách Thiên Hương lè lưỡi phủ nhận, “Nếu như ta là nam tử, nhất định sẽ muốn cưới nàng làm vợ.” Không hiểu sao, nàng đối với Quý Vũ Nhu cảm giác đầu tiên vô cùng tốt. Có lẽ là vì bi sầu nhân nhân trên hai đầu lông mày của nàng đi, làm cho nàng không nhịn được muốn vuốt lên, muốn thấy thấy nàng nở nụ cười.

Hắn liếc nàng một cái, không hề để ý tới lời cảm thán của nàng.

Lúc này, Quý Vũ Nhu đứng trên đài, bất quá kỳ quái chính là, trong tay của nàng không cầm bất kỳ tú cầu nào, mà một người thị vệ đứng sau lưng nàng, trong tay cầm một khối cầu đồng vàng óng, nhìn qua hơi có chút nặng, đỉnh cầu còn gim mấy dải băng màu đỏ. (chơi hiểm thật, bà ném tú cầu mà ném cầu đồng thể thì có mà lủng đầu con nhà người ta à?)

“Sẽ không phải là tính ném quả cầu này đi.” Hách Thiên Hương mở trừng hai mắt, thì thào lẩm bẩm. Loại cầu này từ ba tầng lầu khán đài nện xuống, sợ rằng có thể tiếp được không có mấy người.

Những người ở dưới ban công, hiển nhiên cũng chú ý tới “tú cầu” này, thanh âm kêu gọi càng vang lên.

“Vậy cũng là ném tú cầu sao?”

“Rốt cuộc còn để cho người ta đón hay không a!”

“Sớm biết phải đi luyện võ mấy năm.”

“Nơi này có người nào biết võ công a!”

Tiếng động lớn xôn xao liên tiếp, người bắt mắt hành động này rất nhiều. Dù sao đại đa số mọi người là dân chúng bình thường, khí lực không có mấy, luyện qua võ thì càng ít. Tú cầu nện xuống, có thể có mấy người muốn.

Xung quanh ban công, có quan binh Quý lão gia đặc biệt từ trong nha môn điều tới duy trì trật tự hiện trường, một người đứng ra, cất cao giọng nói: “Xin chư vị công tử lượng sức mà đi, nếu bất hạnh bị tú cầu đập trúng mà thương vong, đừng trách chúng ta không nói trước.”

Giọng nói vừa buông xuống, lập tức liền có mấy người vọt ra bên ngoài. Sau đó, lại lục tục có mấy người đi ra.

Mặc dù có một bộ phận người đi ra, nhưng sóng người vây phía dưới vẫn không ít. Xem ra người muốn lấy Quý Vũ Nhu vẫn rất nhiều, dù sao nếu may mắn đón được tú cầu, không chỉ nhận được mỹ nhân, còn có thể trở thành rể hiền của Huyện lệnh.

Đông! Lại một tiếng chiêng vang lên.

Quý Vũ Nhu ngẩng nhìn đám người dưới đài, hướng về phía thị vệ bên cạnh đang giơ cầu đồng nói: “Ném đi.”

“Tiểu thư xin chỉ thị phương hướng.” Thị vệ nói.

Ngón tay dài nhỏ và trắng nõn chỉ một cái phương hướng, thị vệ liền quát to một tiếng, cầu đồng rơi xuống.

Trong đám người, bộc phát ra từng trận tiếng vang, vốn đang háy mười phần, lúc này không ngừng tránh né cầu đồng giáng xuống. Mà có mấy người rõ ràng có võ công, thì người một quyền, ta một cước lẫn nhau tranh đoạt tú cầu.

Cầu không rơi xuống đất, thanh âm tranh chấp lại một lớp một lớp cao hơn.

Hách Thiên Hương chắc lưỡi hít hà, nhìn tình cảnh trước mắt, “Thiên a! Tình cảnh như thế, thật là đồ sộ, thật là dữ dội...”

“Nhầm chán!” Hai chữ ngắn ngủn, cắt đứt cảm thán nàng đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt.

“Người ——” hần tốt xấu gì cũng phải đợi nàng đem cảm thán phát biểu xong rồi hãy nói a, “Người chẳng lẽ không ngạc nhiên sao? Nhiều người như vậy, cướp một viên cầu, hơn nữa trong đó còn có mấy người cao thủ võ lâm.” Chỉ nhìn bọn họ vừa đoạt cầu, vừa đánh nhau, lại có một loại hưởng thụ a. (Trời, thì ra hai anh chị này đều BT như nhau)

“Chiêu thức thô thiển, chuyển động không thực.” Vụ Tịch nhàn nhạt dưới đất bình luận.

“...” Hách Thiên Hương không nói gì nữa mặt lên trời nhìn nhiều đóa mây trắng đang bay, so với công phu hần đã thi triển qua, những người đó thật sự là kém hơn một chút. Bất quá... Hần lại không muốn đoạt, “Thật ra thì nếu người bây giờ đoạt lấy trái cầu kia, tỷ lệ chiến thắng là rất lớn.” Nàng hảo tâm đề nghị. Cũng không tin hần nhìn thấy diện mạo Quý Vũ Nhu đẹp như vậy, còn có thể không động tâm.

“Loại này cầu, còn chưa đủ tư cách để ta đoạt.” Vụ Tịch ngữ khí mang đùa cợt nói.

“Sẽ không phải người sợ đoạt không được đi.” Hách Thiên Hương tự động đem đùa cợt trong giọng nói của đối phương cho quên.

“A...” Khóe miệng xinh đẹp gợi lên độ cong tựa tiểu phi tiểu, thấy vậy nàng không khỏi đánh rùng mình. Hần giả cười loại này, nàng nhất không ưa.

“Người có thể hay không...”

“A!” Trong sóng người dội lên một trận kinh hô, cắt đứt lời nói của Hách Thiên Hương. Ánh mắt mọi người, toàn bộ đều hướng nàng bắn tới.

Chuyện gì xảy ra? Nàng chớp mắt mấy cái, sau đó lại ngẩng đầu, cầu đồng màu vàng, đang hướng nàng đập tới.

Không phải chứ, nàng rõ ràng cách khán đài thật xa a. Đầu óc cảm giác trống rỗng, nàng thậm chí đã quên, lúc này việc nàng nên làm nhất là bỏ chạy.

Làm sao bây giờ? Nếu nện vào đầu nàng, nàng nhất định sẽ chết, cho dù may mắn đập trúng thân thể nàng, đoán chừng không phải là tay tàn, thì cũng là chân phế đi.

Há miệng, mới muốn thả ra một tiếng thét chói tai, rồi lại bị một đợt sóng kinh hô dừng lại.

Một cây Tầm Ti, mảnh như kim bắn về phía quả cầu bằng đồng, quả cầu dày, như ở trong một trận dao động, bị thẳng tắp định tại một bên vách tường.

Miệng, há lại mở, mở lại há. Hách Thiên Hương lẳng lẳng nhìn Vụ Tịch vẻ mặt mỉm cười, tay cầm Tầm Ti. Tầm Ti mềm mại như vậy, ở trong tay của hần lại có vẻ vô cùng cứng rắn.

Hần... Hần cứu nàng sao? Lần thứ hai cứu nàng. Mồ hôi lạnh, trong lúc vô tình đã trải rộng toàn thân, rốt cục lại có cảm giác sống lại.

Chỉ là võ công của hần cao như vậy sao? Nếu muốn đem Tầm Ti vận dụng đến cảnh giới như thế, cần nội lực cực kỳ thâm hậu.

Không riêng Hách Thiên Hương ngu ngơ, quanh mình một đám người cũng ngu ngơ.

Ngón tay thon dài nắm sợi tơ, sau đó trong nháy mắt, ngón trở gầy nhẹ, một trận rung động trên sợi tơ truyền tới cầu đồng. Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, cầu đồng màu vàng bể thành từng mảnh, rơi trên mặt đất.

Vụ Tịch giơ tay lên, thu hồi Tầm Ti, đi tới trước mặt Hách Thiên Hương, “Người không sao chứ?” Vươn tay, hần vuốt vuốt mái tóc có chút rối loạn của nàng.

“Ta...” Nàng ngẩn người, nhưng ngay sau đó mãnh liệt lắc đầu, “Người... công lực của người...”

“Chẳng qua là không sai biệt lắm mau khôi phục mà thôi.” Đối với việc này, hần vô tình giấu diếm.

“Tú cầu kia...”

“Chỉ cần là vật sẽ làm người bị thương, ta cũng sẽ khiến nó không còn toàn vẹn.” Hần nói vân đạm phong khinh. (A~~~~~*mơ màng*)

Cô Lỗ!

Nàng mãnh liệt nuốt nước miếng trong cổ họng. Tâm, thế nhưng trong nháy mắt mãnh liệt nhúc nhích, kịch liệt như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng không được tự nhiên cắn cắn môi môi, muốn tránh tầm mắt vô cùng trực tiếp kia.

“Lão... Lão gia...” Trong Vọng Tinh lâu, tiểu bộc bên cạnh không nhịn được mở miệng gọi Quý lão gia còn bị vây trong trạng thái ngu ngơ. Ai cũng không nghĩ tới, trong quá trình chọn rể, sẽ xuất hiện tình cảnh như thế.

“A!” Quý lão gia đột nhiên phục hồi tinh thần.

“Cái này, Làm... Làm sao bây giờ a?” Tiểu bộc cẩn thận hỏi.

“Quấy rối hiện trường, đương nhiên là bắt lại, nếu không còn có thể như thế nào!” Quý lão gia trừng mắt nói. Bất quá, tạ ơn trời đất ban tặng loạn vừa rồi, chọn rể lần này cũng là không giải quyết được gì. Không biết chuyện này có tính là chuyện tốt hay không?

“Dạ, dạ, đem hai người bọn họ bắt lại.” Tiểu bộc lĩnh mệnh, ngay sau đó chạy đến bên cạnh đầu mục bắt người nhả nhủ mệnh lệnh của lão gia.

Chưa đến một lát sau, một đám người trong nha môn liền đem Hách Thiên Hương cùng Vụ Tịch bao vây.

Cầm đầu đầu mục bắt người hét lớn một tiếng: “Người đâu, đem hai người này mang về nha môn cho ta.”

“Dạ!”

“Làm sao bây giờ?” Lần đầu tiên thấy loại ý thế này, Hách Thiên Hương liếm liếm môi, không nhịn được kéo kéo tay áo Vụ Tịch.

“Không có chuyện gì.” Hần nhìn nàng một cái, chấp tay mà cười.

15. Phần 13

Nha môn, thú vị!

“Nói! Người đến tột cùng là người phương nào, vì sao phải quấy rối hiện trường chọn rể?” Trong địa lao nha môn, Quý lão gia —— Quý Đức tỏ ra uy quyền, một mình thẩm vấn Vụ Tịch. Mà bên cạnh hần, lại càng có nhiều quan quân vây xung quanh, bảo vệ an toàn cho vị Huyện lệnh của huyện An Dương này.

“Quý Đức, Huyện lệnh huyện An Dương, tiền nhiệm đã bảy năm rồi, mặc dù không có công lớn, nhưng lại cũng chưa từng có lỗi nặng, đúng không?” Đứng trong phòng giam, Vụ Tịch đứng chấp tay, gương mặt thanh tú theo thói quen nở nụ cười.

“Ồ nháo, nhìn thấy bốn quan, chẳng những không quỳ, lại còn gọi thẳng tọc danh bốn quan, phải bị tội gì.” Quý Đức quát to một tiếng, trong huyện An Dương, đây là lần đầu tiên có người ở trước mặt hần bày ra tư thái như thế, huống chi, người này nhìn qua bất quá là thiếu niên chưa dứt sữa.

“A, thú vị!” Vụ Tịch cười nhẹ một tiếng, tiếng cười nhẹ nhàng, trong địa lao yên lặng, có vẻ càng vang dội, “Quý Đức, người thật muốn biết ta là ai không?” Hắn nâng mắt nhìn đối phương, nhàn nhạt hỏi.

“Người ——” Quý Đức ghen hợm. Không biết tại sao, hắn đột nhiên có loại cảm giác hoảng hốt. Mà bọn quan binh bên cạnh hắn thì vẻ mặt đề phòng, bất quá không có phản phó của Huyện lệnh đại nhân, bọn họ cũng không dám tùy tiện tiến lên đối thiếu niên trước mắt này động thủ.

Huống chi, mới vừa rồi thiếu niên này trong nháy mắt đem một quả cầu đồng lớn như thế bóp nát thành nhiều mảnh nhỏ, bọn họ lại không phải sống đủ rồi, tự nhiên là có thể không động thủ, liền không động thủ.

“Thanh nhược thần lộ, nùng nhược Tịch Vụ.” (Câu này nghĩa là ‘trong như sương buổi sáng, đặc như sương mù ban đêm’. Nhân đây, tên Tịch Vụ ca nghĩa là ‘sương mù buổi chiều tà’... thảo nào ca thật là lạnh quá đi) Thanh ngâm thanh thúy, chậm rãi, Vụ Tịch ngó chừng Quý Đức nói, “Bảy năm trước, Quý Huyện lệnh tiền nhiệm không bao lâu, ta đã từng tới nơi này, người quên ta sao?”

Bảy năm trước... Quý Đức sửng sốt. Bảy năm trước, đã từng tới nơi này, mà hắn vừa nhớ lại, lúc ấy chỉ có Hoàng Thượng vi phục xuất tuần, thập tam Hoàng tử cùng theo bên cạnh Hoàng Thượng.

Thanh nhược thần lộ, nùng nhược Tịch Vụ... Đây là lời đề từ lúc ấy Hoàng thượng viết cho thập tam hoàng tử.

“Người... Người là...” Mồ hôi lạnh chợt toát ra, Quý Đức không dám tin nhìn thiếu niên trước mắt, đồng thời cố gắng nhớ lại diện mạo bảy năm trước của thập tam hoàng tử.

Năm đó thập tam hoàng tử mới có mười hai tuổi mà thôi, mặc dù còn nhỏ, nhưng đã mơ hồ có thể thấy được ngày sau sẽ tuần mỹ. Mà bây giờ, gương mặt thiếu niên này thì...

“Hay là ta nên nói cặn kẽ hơn chút, huyết như ý của người (Ngọc như ý đỏ như máu)... còn đầy đủ chứ?” Vụ Tịch tiếp tục nói.

Mồ hôi lạnh trên trán Quý Đức càng thêm lợi hại. Huyết như ý này, là bảo bối năm đó hắn thật vất vả mới tìm được, nhưng bởi vì làm gai mắt thập tam hoàng tử, cho nên bị buộc đánh nát, mà chuyện này, không có mấy người biết. (Các nàng có nhớ là Tịch ca ghét màu đỏ không? Vì nó giống màu máu í mà. Nhắc đến chuyện này thiệt thương ca quá cơ)

“Hạ quan tội đáng chết vạn lần, mong thập tam hoàng tử tha thứ!”

Thân thể nhỏ bé, Quý Đức quỳ xuống, mà bọn quan sai bên cạnh hắn vừa thấy loại tình cảnh này, cũng vội vàng quỳ xuống.

Đương triều thập tam hoàng tử a, cũng không phải là người bọn họ có thể chọc vào.

“Chuyện lần này, ta không muốn làm lớn chuyện, cho nên về thân phận của ta, cần nghiêm mật giữ kín.” Vụ Tịch liếc người quỳ gối trước mặt nói.

“Dạ!” Quý Đức trả lời.

“Còn nữa mau mau thả nữ tử bị đưa đi cùng ta ra.”

“Cái này đương nhiên... Đương nhiên!”

“Còn nữa...” Hắn suy nghĩ một chút, “Không được tiết lộ thân phận của ta, nhớ kỹ, ta chỉ là một nhân sĩ giang hồ bình thường, tên là —— Vụ Tịch. Nếu có người nào tiết lộ, chính là tội mất đầu.”

“Hạ quan hiểu!” Quý Đức ý vị gật đầu, xem ra lần này cũng không chọc thập tam hoàng tử tức giận gì.

“Còn có chính là, Quý Huyện lệnh, phiền người dẫn đường trở về Quý phủ của người.” Cuối cùng, Vụ Tịch phải phủi ống tay áo.

“A?” Tất cả mọi người quỳ trên mặt đất đều sửng sốt, trong đó ngu ngơ lâu nhất, chính là Quý Đức.

Vụ Tịch vẻ mặt vân đạm phong khinh, “Bởi vì ta muốn tại người trong phủ, ở mấy ngày.” Khoảng cách với đại hội võ lâm ở Lạc Dương còn dài, chẳng bằng để cho Thiên Hương tạm thời ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày.

“Vụ Tịch, người không sao chứ!” Đại đường Quý phủ, giọng nữ kêu la không có chút tiết chế nào, đồng thời một đôi tay từ trên xuống dưới, tới tới lui lui vuốt thiếu niên.

Cầm rụng. Quý đức vẻ mặt trợn mắt há mồm nhìn Hách Thiên Hương, trực giác nghĩ muốn té xỉu.

Đây cũng là... Đường triều thập tam hoàng tử, hoàng tử Hoàng thượng sủng ái nhất a, một cô gái bình dân, lại dám dùng tay bừa bãi... chạm tới?! Nếu có hình quan ở chỗ này, nữ nhân như vậy, mười phần mười phải bị chém rơi đầu. (tỷ có phải người như ông đầu mà trợn mắt há mồm)

“Ta không sao.” Không đẩy hai tay mang theo một tia lo âu kia ra, Vụ Tịch thần nhiên nói. Mặc dù hẳn không thích người khác tùy ý đụng chạm, nhưng đối với nàng... lại là một ngoại lệ. (đấy, nghe Tịch ca giải thích chưa?)

“Bọn họ thật sự thả chúng ta?” Hách Thiên Hương vẫn hoài nghi. Đột nhiên bị bắt, lại đột nhiên được thả, trước sau chênh lệch quá lớn, khiến cho nàng thiếu chút nữa hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không.

“Đúng a.” Hắn cười nhạt, “Ta đã hướng Quý Huyện lệnh giải thích hết thấy, chỉ là một cái hiểu lầm thôi, có phải hay không, Quý Huyện lệnh.” Vừa nói, hắn vừa nhướn lông mày dương dương tự đắc, nhìn Quý Đức.

“A, vâng a! Đây hết thấy chỉ là một hiểu lầm mà thôi.” Quý Đức gật đầu như gà con mổ thóc, “Vụ... Vụ công tử cùng Hách cô nương nếu đã tới An Dương, không bằng ở lại trong quý phủ ở tạm mấy ngày, cũng tốt để cho bốn quan thể hiện tư thế chủ nhà.” Bất quá cái tên Hách Thiên Hương này... Thật rất quen thuộc a!

“Nhưng là...” Hách Thiên Hương còn do dự. Trực giác nói cho nàng biết, sự tình có gì đó không thích hợp.

“Thiên Hương!” Ngay lúc Hách Thiên Hương đang cúi đầu tự suy nghĩ, một đạo thanh âm hơi run run ở trong phòng khách vang lên.

Hách Thiên Hương cơ hồ không thể tin được nhìn người trước mắt. Vốn chỉ là trong lúc vô tình đi qua phòng khách, lại không nghĩ rằng nhìn thấy tiểu đường muội Hách gia hao hết tâm tư muốn tìm hơn hai tháng qua.

“Phong... Ca?!” Hách Thiên Hương ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy người hướng nàng xông thẳng đến, trực giác kêu lên.

“Người đến tột cùng chạy đi nơi nào? Người có biết hay không, Hách gia trên dưới vì tìm người, xài hết bao nhiêu khí lực!” Hai tay thật chặt lôi bả vai Hách Thiên Hương, Hách Thiên Phong nhìn tiểu đường muội từ trên xuống dưới, xem có gì khác thường hay không.

“Phong ca, đau... Đau... Đau nữa!” Nàng không nhịn được nhíu mày nói, mới vừa thấy mặt, đã dùng sức nắm nàng như vậy.

“Người có biết hay không ta đã lo lắng nhiều rất a!” Hách Thiên Phong tức giận nhìn đối phương nói, “Nếu như không phải lần này đúng dịp thấy người, còn không biết phải tìm người tới khi nào.”

“Ta... Ta...” Nàng cúi đầu, không dám đối mặt với cặp mắt nồng đậm ân cần kia. Nàng tự tiện trốn đi, khiến cho quá nhiều người cưng chiều nàng lo âu cùng kinh hãi.

“Hách hiền chất, vị Hách cô nương này là của người...” Một bên, Quý Đức không nhịn được hỏi.

“Thế bá chê cười.” Hách Thiên Phong buông Hách Thiên Hương ra, xoay người hướng về phía Quý Đức nói, “Đây là tiểu đường muội Hách Thiên Hương của tại hạ, bởi vì trước đó vài ngày đột nhiên rời nhà trốn đi, cho nên tại hạ nhất thời gặp nàng, không nhịn được đã quên quy củ.”

“Nguyên lai là đường muội của hiền chất a.” Quý đức lại một phen toát mồ hôi lạnh, ngày hôm nay, mồ hôi lạnh của hắn đặc biệt nhiều. Trời ạ, quan hệ này làm sao càng ngày càng phức tạp rồi?

Mà để cho hắn lo lắng chính là, Hách Thiên Hương này cùng thập tam hoàng tử đến tột cùng là quan hệ gì a!

“Đường muội sao?” Cúi đầu cười, nhập vào trong đoạn đối thoại. Vụ Tịch nhìn chăm chăm Hách Thiên Hương, gõ gõ ngón tay nói: “Thì ra Phong ca trong miệng của ngươi, là đường ca của ngươi a.”

“Ai!” Hách Thiên Hương cả kinh, chợt có loại cảm giác nói dối bị vạch trần. Nàng còn nhớ rõ lúc ấy nàng bị đặt thân thể dấu điểm lửa gạt hấn.

“Thiên Hương, hấn là ai vậy?” Hách Thiên Phong cuối cùng cũng chú ý tới Vụ Tịch đứng một bên, mở miệng hỏi.

“Hấn là Vụ Tịch, ta cùng hấn ở trên đường quen biết.”

“Nguyên lai là Vụ công tử a.” Hách Thiên Phong bước tới một bước, chắn giữa Hách Thiên Hương cùng Vụ Tịch, “Lúc trước đường muội này của ta, làm phiền ngươi chiếu cố.”

Không để ý tới Hách Thiên Phong, ánh mắt Vụ Tịch mắt chỉ thẳng tập nhìn chăm chăm cái đầu lấp ló phía sau, “Ngươi lừa ta.” Về mặt của hấn, nhìn qua có chút sâu không lường được.

“Ta... Ta đó là...” Ngón tay nắm vạt áo, nàng ngừ khí run sợ. Lúc ấy lừa gạt hấn, chỉ là bởi vì nàng không muốn để cho người ta biết nàng có giá trị một ngàn lượng hoàng kim mà thôi. Mà bây giờ...

Hoảng hốt! Nghe cái thanh âm gần như bình tĩnh kia, nàng thế nhưng lại cảm thấy có chút hoảng hốt.

Tim bất khả tư nghị gia tốc mà đập, giống như người đắc tội đang đợi thẩm lí và phán quyết.

Khóe miệng của hấn có ý cười thật sâu, nhưng trong đôi mắt nhìn nàng chăm chăm, cũng chỉ có tự cân nhắc. (lại định giở trò gì nữa đây)

Một lúc lâu sau, Vụ Tịch mấp máy môi, “Gạt ta, chỉ có thể có một lần, sau này ngươi —— không được gạt ta nữa.” Nếu là người khác, ngay cả cơ hội lần này cũng sẽ không có!

Bởi vì nàng... cùng người khác phải không giống!

“Ta, ta sẽ không!” Hách Thiên Hương vội vàng lắc đầu. Tốc độ cực nhanh, ngay cả chính nàng cũng kinh ngạc. Gặp quỷ! Nàng làm sao phải kinh hoảng như vậy a! (Dấu hiệu của chứng nghe lời lão công trong tương lai) Cho dù nàng từng lừa gạt Vụ Tịch thì thế nào. Đối với nàng mà nói, hấn chỉ là một người ngẫu nhiên cùng nàng đồng hành mà thôi a!

Hấn hài lòng gật gật đầu, “Nếu ngươi lừa ...” Âm còn lại, hấn không nói hết.

Nếu lừa, như vậy hấn sẽ vạn kiếp bất phục, lôi kéo nàng cùng nhau vạn kiếp bất phục! (muôn đời không trở lại, muôn đời không quay đầu. Thế thì tốt quá còn gì. Hắc hắc)

Không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, nhưng hấn lại muốn tin tưởng cam đoan của nàng.

Thiên Hương, Hách Thiên Hương... Đối mặt với nàng, hấn thế nhưng lại thật giống như mẫu phi.

Cả phòng khách, trong lúc vô tình trầm mặc lại.

Hách Thiên Phong ngó chừng Vụ Tịch, trên mặt hiện lên vẻ như có điều suy nghĩ.

Mà bên ngoài phòng, thì thân ảnh xinh đẹp đứng xa xa. Đôi mắt dịu dàng như nước, nhìn Hách Thiên Hương, đây là... cô gái Hách đại ca coi trọng nhất sao?

~~~~~  
Tự cân nhắc, lại tự cân nhắc.

Ta đến tốt cùng là muốn cái gì?

Thứ ngươi mang đến là cái gì?

Muốn ôn nhu của ngươi, muốn thân thể của ngươi, tâm của ngươi, càng muốn làm cho đôi mắt của ngươi chỉ chiếu rọi thân ảnh một mình ta.

## 16. Phần 14

Ngủ một đêm, tinh thần tốt hơn nhiều. (Lại cái câu này. Một là tác giả quá lười, không muốn suy nghĩ nhiều, 2 là Hương tỷ giống ta, là sâu ngủ)

Vuốt vuốt ngọc bội trong tay, Hách Thiên Hương lững thững đi trên đường mòn trong vườn hoa thưởng thức cảnh đẹp.

Mặc dù trước kia nàng từng nghe nói Hách gia cùng Quý gia thế giao, bắt quá bởi vì đối với loại chuyện này, nàng từ trước đến giờ chưa từng lưu ý qua, cũng vì vậy, cho đến sau khi đại đường ca xuất hiện, nàng mới biết thì ra Quý thế bá trong miệng phụ thân chính là huyện lệnh An Dương Quý Đức.

Ai, nếu đại đường ca cũng muốn tham gia đại hội võ lâm, vậy có phải đại biểu nàng lúc đó có thể thoát khỏi Vụ Tịch, cùng đại đường ca lên đường hay không?

Nhưng là... Vừa nghĩ tới phải cùng Vụ Tịch chia lìa, nàng thế nhưng lại có một loại cảm giác không nỡ.

Không nỡ?! Cái gánh hát này là cái trò gì a. Nàng làm sao không nỡ cái người âm tình bất định kia a?

“Hách cô nương.” Thanh âm ôn nhu ở sau lưng nàng vang lên.

“A!” Hách Thiên Hương cả kinh, vội vàng quay lại. Mới vừa rồi nghĩ quá mức chuyên tâm, cũng không lưu ý có người đến gần, “Người... Người là Quý Vũ Nhu?” Sau khi thấy rõ người trước mắt, nàng không nhận được cả kinh kêu lên.

“Đúng vậy.” Quý Vũ Nhu gật đầu, “Hách cô nương thật hăng hái, sáng sớm đã tới ngắm hoa.”

“Đừng gọi ta Hách cô nương, không tự nhiên, người gọi ta Thiên Hương là được.” Hách Thiên Hương gãi gãi đầu nói.

“Vậy người cũng gọi ta Vũ Nhu tỷ đi.” Quý Vũ Nhu nói. Trong lòng rõ ràng là ghen tỵ với đối phương, nhưng lại không có cách sinh ra chán ghét.

“Được, Vũ Nhu tỷ.” Hách Thiên Hương sáng khoái đáp lời, “Ngày hôm qua không cẩn thận phá hư buổi chọn rể của người, thật là rất xin lỗi.” Nhìn gần Quý Vũ Nhu, quả nhiên đẹp hơn, nhất là hai đầu lông mày sâu bi kia, làm cho người ta không nhận được muốn vuốt lên.

“Vô phương.” Quý Vũ Nhu miễn cưỡng cười một tiếng, “Cùng lắm thì qua ít ngày lại làm một lần nữa là được.”

Là thế thật phải không? Hách Thiên Hương mặt nhăn cau mày, cẩn thận đánh giá Quý Vũ Nhu. Nhìn bộ dáng của nàng, làm thế nào cũng không giống không ai thêm lấy a, huống chi tuổi của nàng cũng không lớn a? “Người rất vội thành thân sao?” Nàng bắt giắc hỏi.

“Nếu ba tháng sau ta còn chưa có hôn phối, cũng sẽ bị chọn vào cung, trở thành tú nữ.” Tú nữ, đồng thời cũng đại biểu phải hầu hạ Hoàng thượng.

“Tú nữ?” Hách Thiên Hương cả kinh kêu lên, “Nhưng người mới...” Là người thì ai cũng biết, tuổi tác đương kim hoàng thượng, đã đến năm mươi.

“Cho nên mới phải cần đến chiêu cầu thân này.” Quý Vũ Nhu tiếp lời nói.

“Nhưng vậy cũng không cần ném tú cầu a, tại sao người không để cho Quý thế bá giúp người chọn một hôn sự tốt?”

Quý Vũ Nhu chậm rãi lắc đầu, “Tốt hay không tốt, lấy tiêu chuẩn gì để nói đâu? Nếu không phải là người trong lòng ta muốn kia, vậy chọn người nào cũng chẳng sao cả.”

“Người đã có người yêu rồi?” Mỹ nhân như thế, không biết người trong lòng nàng là ai?

Nàng không đáp, chỉ thật sâu nhìn Hách Thiên Hương một cái, “Thiên Hương muội muội phúc khí tốt, có thể được Hách đại ca coi trọng như vậy.” Nếu như có thể nói, nàng rất hi vọng người Hách đại ca coi trọng chính là nàng.

“Đúng vậy a, Phong ca rất thương ta.” Hách Thiên Hương gật đầu, đồng ý nói, nhưng vô tình phát hiện sắc mặt âm đạm của Quý Vũ Nhu.

Ngón tay bấm vào khăn thêu, Quý Vũ Nhu mím môi. Thì ra Phong ca ưa thích là nữ tử có đầy sức sống, mà không phải cô nương giống như nàng, chỉ biết tuân thủ lễ giáo nghiêm ngặt, nhu nhược như nước, “Ta hơi mệt chút, muốn về phòng trước.” Đứng lên, nàng lung tung tìm lý do muốn rời đi.

“Đợi một chút!” Càng nghĩ càng khả nghi, mặc dù Hách Thiên Hương bình thường ngây ngô, bắt quá tâm tư nhạy cảm của nữ nhi gia, nàng vẫn có chút điểm.

“Ừ? Thiên Hương muội muội còn có việc gì?”

“Vũ Nhu tỷ, người sẽ không phải là thích Phong ca đi.” Có thể, hơn nữa còn là rất có thể!

Cách cách!

Người ngày thường đoan trang trầm ổn như Quý Vũ Nhu, cũng không chịu được đối phương nói thẳng thắn như thế. Thân thể mềm mại ngã trên đường đá cuội nhỏ, nàng lúng ta lúng túng nhìn đầu sỏ hại nàng ngã nhào, “Người... Người biết?” Nàng biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

“Người thật thích Phong ca?” Trời ạ, thích đại đường ca, hẳn cũng không giống những huynh trưởng cùng đường huynh đệ khác của nàng. Phải biết rằng, đại đường ca mặc dù đẹp thì có đẹp, nhưng bởi vì mặt như khối băng, có rất ít nữ nhi gia có thể “kiên trì không ngừng”.

“Ta...”

“Vũ Nhu tỷ, ta ủng hộ người!” Hách Thiên Hương rất có nghĩa khí cầm tay của đối phương.

“Người... Ủng hộ ta?” Đầu óc cơ hồ phản ứng không kịp, Quý Vũ Nhu lảng lảng nhìn tay mình bị bắt chặt.

“Đúng vậy a, khó có được nữ tử tốt như người thích đại đường ca, ta dĩ nhiên phải ủng hộ.” Nếu chính nàng không thể cùng đại đường ca thành thân, ít nhất cũng hy vọng nữ nhân nàng thích thành đại đường tẩu của nàng, “Vũ Nhu tỷ, người nhất định phải kiên trì a, mặc dù Phong ca lạnh một chút, gương mặt cả ngày cùng khối băng không có gì khác biệt, bắt quá thật ra tâm của hắn rất tốt, không nhìn được nhất nữ nhân rơi nước mắt. Nếu thích Phong ca, vậy so với ném tú cầu chọn rể, không bằng quên đi, trực tiếp gả cho Phong ca.”

“Người...”

“Tóm lại, người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người, để trở thành đại đường tẩu của ta.” Hách Thiên Hương thực dùng sức vỗ vỗ bả vai Quý Vũ Nhu, bày ra quyết tâm giúp người của mình.

“...” Bả vai... Thật giống như có chút đau, đây là trong lòng nàng tự nói với chính mình... Ách, không hoàn toàn giống nhau, “Người...”

“Sao vậy?” Nàng chớp chớp đôi mắt rạng rỡ tỏa sáng.

“... Cảm ơn.” Trừ những từ này, Quý Vũ Nhu không biết còn nên nói cái gì.

Nếu phải giúp, như vậy tự nhiên là phải nghĩ biện pháp tốt.

Hách Thiên Hương vừa về tới gian phòng tạm thời của mình ở Quý phủ, liền nhìn thấy Vụ Tịch một mình ngồi trên ghế, trong tay đang cầm một chén trà nhẹ uống.

“Đi đâu vậy?” Nàng chưa mở miệng, hắn đã mở miệng trước.

“Đi hậu hoa viên đi dạo. Gặp được Vũ Nhu tỷ, liền thuận tiện hàn huyên mấy câu.” Hách Thiên Hương đáp. Nhưng ngay sau đó lại không nhận được câu nhào, “Người biết không? Đương kim hoàng thượng cũng đã năm mươi tuổi, cư nhiên lại muốn chọn tú nữ vào cung.” Chỉ vì một người nam tử, lại muốn hao hết thanh xuân của nhiều nữ nhân như thế.

“Từ xưa tới nay, đế vương đều là như thế.” Vụ Tịch buông cái chén trong tay xuống, thản nhiên nói.

“Nữ nhân kia không phải là quá đáng thương sao?” Vì một người đàn ông, lại phải cùng vô số nữ nhân khác tranh thủ tình cảm.

“Có sao?” Hấn phì cười một tiếng, “Ta chỉ biết là, rất nhiều nữ nhân đều liều mạng muốn vào cung, muốn độc chiếm tâm Vua.” Nữ nhân trong hậu cung, vì các loại mục đích mà tranh đấu gay gắt, hấn nhìn thấy rất nhiều.

“Nhưng như thế cũng không có nghĩa tất cả nữ nhân đều muốn vào cung a.” Nàng không phục hét lên.

“Làm sao, chẳng lẽ Quý Vũ Nhu phải vào cung sao?” Ngón tay bắn ra, hấn hỏi.

“Làm sao người biết?” Nàng kinh ngạc mở to mắt, nàng lại chưa nói gì a?

“Rất dễ đoán. Quý Vũ Nhu là Huyện lệnh chi nữ, rồi lại ở trước mặt mọi người chọn rể ngay trước khi hoàng cung chọn tú nữ, tám chín phần là vì không muốn vào cung.”

Thật sự đều đúng! Nàng nín hơi nhìn hấn, “Người... Thật là lợi hại!” Đây là ca ngợi thật lòng.

Hấn nhột nhột cười một tiếng, “Muốn uống trà không?”

“Muốn.” Đầu nhỏ điểm một cái, sau đó thấy ngón tay thon dài của hấn từ trong mâm trà lấy ra một cái chén màu tím, rót vào một chén trà xanh.

Hương trà sâu kín, theo không khí lưu động mà tản ra.

“Cầm.” Vụ Tịch mỉm cười đem cái chén đưa cho Hách Thiên Hương. Thiên Hương a, nàng phải hiểu, trừ phụ hoàng cùng mẫu phi, nàng là người thứ ba tiếp nhận trà hấn châm.

“Trà thơm quá!” Uống xong một ngụm, vị giác trở lại nàng nói.

“Trà Tây hồ Long Tĩnh, đương nhiên là thơm.” Đối với khen ngợi của nàng, hấn cũng không có gì ngoài ý muốn.

“Bất quá vẫn là mùi thơm mỗi sáng sớm từ người người phát ra vẫn thơm hơn.” Nàng như nhớ tới cái gì lại nói.

Mùi thơm, mùi thơm trên người hấn?

Vụ Tịch buông tay xuống, một tia cười khê tràn ra đôi môi, nhưng ngay sau đó, cười khê biến thành cười to.

Hách Thiên Hương lẳng lẳng nhìn người khó có thể cười lớn tiếng. Nàng có nói đặc biệt gì tức cười sao? “Người không sao chứ.” Nàng hoài nghi hấn có phải choáng váng rồi hay không.

“Thiên Hương, người yêu thích hương của ta?” Tiếng cười dừng lại, hấn đứng lên, đi tới trước mawth nàng, nhìn nàng chăm chăm hỏi.

“... Thích.” Rõ ràng chỉ là lời nói thật, nhưng ở dưới ánh mắt của hấn, mặt của nàng vẫn bắt giắc đỏ hồng.

“Như vậy... Người cũng có một chút yêu thích thân thể của ta?” Ngón tay phủ lên chiếm hữu gò má phồng đỏ ửng của nàng, hấn hỏi. (\*rót hàm\*, một câu hỏi thật sự là rất rất rất rất x n lần... BT đấy Tịch ca)

Cổ tay chấn động, cái chén tím đang cầm trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, “Người... Ta...” Nàng há hốc mồm cứng lưỡi, lời nói không chút mạch lạc.

“Ta thích người, vậy còn người? Đối với ta là cảm giác như thế nào?” Cúi người, môi hấn để sát vào tai nàng hỏi.

Nóng quá! Cả người tựa hồ đều như gặp phải lửa. Hách Thiên Hương không nhịn được muốn lui về sau, nhưng phát hiện thất lưng của mình không biết từ khi nào đã bị đối phương nắm trụ, “Vụ Tịch, làm sao người...”

“Gọi ta Vụ, ta muốn nghe người gọi ta Vụ.” Hấn cắt đứt lời của nàng.

Nàng làm sao có thể gọi ra được đi! Mặt càng đỏ hơn, cả người như nhũn ra.

“Thiên Hương, nếu ta nói muốn lấy người làm vợ, một đời một thế của người, là của ta.” Uyển nhược như thanh âm nước suối, róc rách ở bên tai đổ xuống.

Một đời một thể... Nàng đột nhiên kinh ngạc, nàng chưa từng nghĩ tới, một đời một thể của nàng, lại phải thuộc về một ai đó, “Vậy còn người? Một đời một thể của người thì sao? Cũng thuộc về ta?”

“Nếu như người nói muốn, có thể.”

Có thể, là chỉ một đời một thể của hần, cũng thuộc về nàng sao?! Cảm giác hít thở không thông từng đợt đánh tới, miệng không ngừng co rút lại như muốn nói cái gì đó.

“Nói người yêu thích ta.” Hần cố ý muốn nhận được đáp án trong miệng nàng.

“Ta...” Tâm hoảng ý loạn, còn chưa đủ để hình dung tâm tình lúc này của nàng. Hần là thật tâm thích nàng sao? Thích đến muốn một đời một thể. Vốn cho là hần nói cười nàng chẳng qua là tùy ý nói một chút mà thôi, không nghĩ tới thể nhưng là thật tình như vậy... Thật tình đến mức làm cho nàng hoảng hốt.

Hần không nói, chờ phần cuối trong câu nói của nàng.

“Ta... Ta bây giờ chỉ lo lắng Vũ Nhu tỷ, hy vọng nàng có thể không cần vào cung, hy vọng nàng có thể cùng Phong ca kết tóc se duyên.” Nàng cố gắng thay đổi chủ đề. Thích, hay là không thích? Nàng bây giờ căn bản không trả lời được.

Con người màu đen chớp chớp. Chậm rãi, tay hần rời đi gò má của nàng, “Người không sợ Phong ca của người bị cướp đi?” Một lúc lâu, hần mới mở miệng hỏi, thân thể cao to một lần nữa ngồi trở lại trên ghế.

“Ta tại sao phải sợ? Nếu là Phong ca có thể cùng Vũ Nhu tỷ bên nhau, ta vui vẻ còn không còn kịp nữa.” Nàng kỳ quái nhìn hần một cái, đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng may, hần không kiên trì hỏi tiếp nữa.

Những lời vừa rồi như chưa từng nhắc qua. Trừ màu đỏ trên mặt nàng, hết thấy đều như bình thường.

“Nếu ta đáp ứng yêu cầu của người thì sao bây giờ?” Tay hần nhẹ nhàng đưa cái nắp chén trà màu tím.

“Đáp ứng?”

“Đúng, nếu ta có thể làm cho Quý Vũ Nhu không cần tiến cung, người làm sao báo đáp ta?” Vụ Tịch phẩm trà, nhẹ nhàng hỏi. (Sao cứ có cảm giác Hương tỷ bị đưa vào tròng nhỉ?)

Làm sao có thể? Có vào cung hay không, như thế nào một thường dân có thể nói? “Người hù dọa ta?” Nàng nghiêng nghiêng quai hàm.

“Ta cũng không dọa người.” Lời hần nói ra khỏi miệng, liền không phải nói đùa.

“Vậy... Người muốn ta báo đáp người cái gì?” Hách Thiên Hương nửa tin nửa ngờ nhìn Vụ Tịch. Chẳng lẽ hần và người trong quan trường có giao tình, cho nên mới có thể phát ngôn bừa bãi như thế.

“Chỉ cần người nhớ kỹ lời của người hôm nay, Phong ca của người cùng Quý Vũ Nhu ở chung một chỗ, người sẽ vui vẻ.” Mắt hần chỉ nhìn chăm chăm trà trong chén.

Hách Thiên Hương nhíu nhíu mày, “Yêu cầu của người thật kỳ quái.”

“Người chỉ cần có thể làm được là tốt rồi, mà ta —— thì có thể để cho mình tin tưởng người.”

Tin tưởng, bởi vì cảm giác chỉ tin mình... rất cô đơn.

~~~~~

“Lý Tư.” Từ trong phòng đi ra, tới một chỗ yên lặng, Vụ Tịch khẽ gọi thuộc hạ.

“Có.” Thân ảnh nhanh chóng xuất hiện trước mặt hần.

“Vừa rồi ta cùng Thiên Hương nói, người đều nghe thấy đi.” Tùy ý liếc thuộc hạ đang đầu gối chạm đất một cái, Vụ Tịch dời đi tầm mắt, nhìn về cảnh sắc nhâ trí nơi xa.

“Nghe thấy được.” Lý Tư gật đầu

“Vậy đi làm chuyện này đi.” Hấn vẫn đậm phong khinh nói. Muốn xóa đi một tên tú nữ, chuyện này quá đơn giản.

“Dạ.”

“Còn có ——” môi mỏng bấu một cái, Vụ Tịch tiếp tục nói, “Đám người hành thích lần trước, người phía sau đã tìm ra?”

“Đã điều tra rõ, Bát hoàng tử phái người ra.” Lý Tư cung kính đáp. Mấy ngày nay, bọn họ một mực truy tung hành tung của đám người lần trước, mặc dù không tra thêm được gì hơn, nhưng tin rằng thích khách đã mai phục trong chỗ tối.

Rắc rắc!

Ngón tay nắm chặt, khớp xương khẽ rung động.

“Chủ tử!” Lý Tư một bên kêu.

“Không có gì.” Vụ Tịch hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn bàn tay của mình, càng là thân nhân, thường thường khi biết bị đâm là càng đau, “Bát ca sao? Ha ha...” Thì ra là, Bát ca cũng muốn tính mạng của hấn a!

“Xin chủ tử tùy thời bảo trọng chính mình, người Bát hoàng tử phái ra còn tiềm phục tại chỗ tối, tin rằng sẽ tìm cơ hội ra tay với chủ tử.” Lý Tư lo lắng nói.

“Ừ.” Phất phất ống tay áo, Vụ Tịch xoay người.

~~~~~

Tâm, vẫn thật đau, thì ra, hấn vẫn như trước không cách nào hoàn toàn chấp nhận người khác quay lưng phản bội, thì ra... hấn vẫn như trước thật...ngây thơ.

Mưa lớn đầy trời, nam hài nhìn vách đá cao vút, kinh ngạc nhìn trùng trùng.

Nơi này là mộ của hấn sao? Hấn... bị thi nữ Tiểu Đào hấn tín nhiệm nhất đẩy xuống vách đá này.

Thì ra mẫu phi nói đúng, thì ra thật sự không thể tín nhiệm người khác. Bởi vì một khi tín nhiệm thì sẽ cái ghênh đón tiếp theo sẽ là phản bội.

Tại sao! Tại sao Tiểu Đào phải phản bội hấn! Tại sao?!

Chẳng lẽ —— hấn thật sự không thể tín nhiệm bất kỳ kẻ nào sao?

Trong cung, thiếu hấn, biểu tình phụ hoàng sẽ như thế nào, những phi tử hoàng hậu của phụ hoàng lại sẽ là biểu tình như thế nào? Mà cái đám hấn gọi là huynh đệ kia, lại phải biểu tình như thế nào?

Hấn phải chết phải không? Hấn phải chết ở chỗ này sao? Không được, hấn muốn sống, hấn thật sự muốn sống a!

Dùng sức ôm lấy thân thể của mình, nam hài dúm đầu vào hai đầu gối của mình.

...

Từng đợt mưa to, như rửa sạch tất cả hồi ức. Mà bí mật trong sơn động kia, cất dấu tuyệt thế võ công.

Sau đó, qua một năm sau, như kỳ tích nam hài không chết, trở lại trong cung. Tiểu Đào từng hù dọa hấn trở thành người tâm phúc trước mặt hoàng hậu.

“Thập Tam gia! Tha mạng a! Tha mạng!” Kia là tiếng kêu của ai? Đúng rồi, là tiếng kêu của Tiểu Đào.

“Thập Tam gia? Tiểu Đào, ta nhớ ngươi trước kia kêu ta là chủ tử.”

“Kia... Đó là...”

“Hoàng hậu cho ngươi bao nhiêu chỗ tốt đâu? Để tới lấy mạng ta?” Thì ra trong cung hết thấy cũng khó thoát khỏi chữ lợi.

“Thập Tam gia... Không, không... Chủ tử, nô tỳ chỉ là một lúc gặp hoàng hậu hoa ngôn xảo ngữ, nô tỳ... Nô tỳ...” Dung nhan đầy nước mắt trước mặt, nhìn qua thật là điềm đạm đáng yêu như thế.

“Tiểu Đào, ngươi biết không?” Nam hài cúi người xuống, duỗi ra ngón tay nhẹ nâng cằm thị nữ lên, “Trước kia, ta đối đãi với ngươi như tỷ tỷ của ta, ta thấy trong mọi người, chỉ có ngươi đối với ta trung thành nhất, bất quá đáng tiếc, thì ra, ta là không cần tỷ tỷ.”

“Chủ... Chủ tử...” Giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, dần dần không còn âm thanh.

Nam hài cúi thấp đầu, nhìn chũy thủ dính máu trong tay. Nước mắt, một giọt, hai giọt... Giống như chuỗi trân châu đứt đoạn, từng hạt từng hạt rơi xuống.

Màu đỏ của máu, dính đầy chũy thủ trong tay hắn, cũng dính đầy tay hắn.

Mẫu phi, ngươi một lần dùng hết sự khờ của cả cuộc đời, như vậy, hắn một lần cuối cùng của hắn, có phải cũng dùng hết rồi hay không?

Thì ra, sau khi giết người, dĩ nhiên là cảm giác như vậy, thì ra cho dù báo thù, hắn vẫn sẽ khổ sở như vậy.

Khổ sở như tâm bị vò nát.

Sau đó, trong một năm, nam hài bảo vệ Hoàng thượng, trong tay mười bảy thích khách, bảo vệ Hoàng thượng.

Mười bảy thích khách, từng người đều chết không toàn thây. Máu tươi đầy đất, ánh lên màu đỏ.

Tay nam hài không ngừng khua lên. Mà trên mặt hắn, thì giương ý cười không thể nhận ra. Mẫu phi, ngươi nhìn thấy không? Từ nay về sau, ta sẽ không lại để cho người ta có cơ hội hại ta.

Tiểu Đào, ngươi nhìn thấy không? Từ nay về sau, ta sẽ không lại tin tưởng bất kỳ kẻ nào.

Nhưng ... Tại sao ánh mắt lại nóng rất đau, nóng tới mức hắn muốn rơi nước mắt.

Hắn rõ ràng là... cười a!

“A!” Hai tròng mắt nhắm nghiền bỗng nhiên mở ra, cả người Vụ Tịch đột nhiên bật dậy. Mộng! Cho dù qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn còn có thể mơ thấy chuyện năm đó sao?

Rõ ràng đã nói với mình phải quên, rõ ràng đã nói không còn nhớ lại nữa. Nhưng ...

Đôi mắt màu đen, nhìn hai tay của mình. Tay trắng nõn như tuyết, nhưng dính đầy không biết bao nhiêu máu tươi.

Đây cũng là cái giá phải để sống sót sao? Là cái giá phải trả để một mình sống sót trong hoàng cung ?

Hất mái tóc dài dính mồ hôi lạnh, Vụ Tịch đứng lên, hướng ra ngoài phòng.

Gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái, không có cái nóng bức của ban ngày. Hồ nước trong suốt, ở dưới ánh trăng lấp lánh phiếm ánh sáng.

Phảng phất như gặp mê, hắn đi tới bên hồ, chậm rãi đem hai tay của mình ngâm trong nước hồ lạnh như băng. Có thể tẩy không? Có thể tẩy những máu tươi kia không? Những thứ dính đầy hai tay hắn ... máu tươi.

~~~~~  
Lạnh quá! Trong lạnh mang ẩm ướt!

Hách Thiên Hương nhắm mắt, co cổ lại, tựa như không muốn từ trong mộng đẹp tỉnh lại.

Chậm rãi, lạnh như băng kia tiếp tục hướng về phía nàng.

Không vui nhúu mày, nàng lại muốn né phần lạnh như băng kia.

Chỉ lại, lại không thể như mong muốn, lạnh như băng kia quả thực như bóng với hình.

“Wow, đến tột cùng là làm sao...” Đôi mắt bỗng nhiên mở ra, Hách Thiên Hương mới tính cầu nhàu thật lớn, sau khi thấy rõ người trước mắt, bất giác kiềm lại.

Khuôn mặt thanh tú hơi mang theo một tia ngây thơ, đôi mắt xinh đẹp phiếm nước sáng rọi, sợi tóc thất thần xõa xuống, mà mái tóc tay áo choàng kia thì ẩm ướt còn tích thủy.

Hắn là... Vụ Tịch. Nhưng hắn lúc này, lại làm cho người ta cảm giác thật yếu ớt, yếu ớt đến mức giống như tùy thời sẽ biến mất.

“Người làm sao vậy?” Nàng nhìn hai tay đầy nước của hắn, không nhịn được hỏi.

“Rửa không sạch, làm sao cũng rửa không sạch.” Vụ Tịch giống như hài tử ngây thơ la hét. Hắn bây giờ, hoàn toàn không giống bộ dạng bình thường\_ưu nhã, không màng danh lợi, hết thấy sự tình đều ở trong lòng bàn tay.

“Rửa không sạch?” Hách Thiên Hương sửng sốt, “Cái gì rửa không sạch?”

“Máu!” Cả người hắn hướng trong ngực của nàng chui vào, giống như muốn tìm kiếm an ủi.

Nếu như bình thường, nàng nhất định sẽ cố gắng mà đẩy hắn ra. Nhưng ... Ngón tay giật giật, Hách Thiên Hương không có đẩy người trong ngực ra, ngược lại nắm trên lưng hắn. Không hiểu, nàng muốn trấn an tâm tình của hắn. Mặc dù nàng không rõ hắn tại sao đột nhiên như vậy, nhưng... nhất định có nguyên nhân gì đó nàng không biết đi.

“Trên tay người không có máu a.” Nàng cẩn thận nhìn hai tay bóng loáng kia nói. Sẽ không phải là hắn gặp ác mộng đi, cho nên mới như vậy.” Có, rất nhiều máu, thật bẩn.” Ngữ khí hắn mang chán ghét nói.

Bẩn? “Người cảm thấy máu rất bẩn sao?”

“Ừ, rất bẩn.” Hơn nữa làm thế nào cũng rửa không đi, “Tại sao ta không có người có thể tin tưởng đâu? Tại sao cứ có người muốn hại ta đâu?” Đường như muốn bảo vệ mình, sẽ phải không ngừng giết người.

Thân thể lui thành một đoàn, hắn chỉ muốn sự ấm áp của nàng.

“Có người muốn hại người?” Nàng kinh ngạc cho lời của hắn.

“Nếu như có thể thay đổi, ta cũng muốn có người có thể tin tưởng được a!” Giống như phát tiết, hắn hướng về phía nàng nói.

Mẫu phi... Tiểu Đào... Bát ca... Tại sao mọi người, đều không ngừng dạy hắn không nên tin tưởng bất kỳ kẻ nào. Nếu như có thể... Nếu như hắn có thể có một người...

“Người có thể tin tưởng ta a!” Thanh âm trong trẻo bùng nổ vang lên, Hách Thiên Hương bừng lấy gương mặt Vụ Tịch, thực dùng sức nói.

Không tự chủ được, nàng muốn an ủi hắn, muốn nâng đỡ sự yếu ớt của hắn.

“Người?” Tầm mắt tán loạn tập trung đến trên mặt nàng.

“Ta.” Nàng vừa nói, vừa gạt đầu.

“Nhưng ... người đã gạt ta.” Hắn chậm rãi nói, lông mi thật dài, cơ hồ trùm lên đôi mắt.

“Nhưng ta cũng đã đáp ứng, sau này sẽ không lừa người nữa không phải sao?” Nàng đã đáp ứng, cho nên sẽ không lại lừa gạt hắn. Vậy hắn có phải cũng có thể không cần lại lộ ra vẻ mặt ... bi thương này hay không?

Nàng có thể quen bất kỳ vẻ mặt nào của hắn, nhưng không cách nào tiếp nhận vẻ mặt bi thương của hắn.

Bởi vì nhìn hắn như vậy, nàng sẽ có loại cảm giác đau lòng. Đau đến cơ hồ sắp... không thể hô hấp.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng, “Ta tại sao phải tin người đâu?” Lý do, hắn cần nàng cho hắn một lý do có thể tin tưởng.

“Bởi vì...” Bởi vì sao đâu? Bởi vì nàng... Bởi vì nàng đã... “Ta thích người.” Miệng mở rất lớn, nhưng thanh âm phát ra miệng, lại gần như thì thầm.

Ban ngày, hần hỏi nàng vấn đề này, nàng không cách nào trả lời. Nhưng bây giờ, cả tâm trí nàng lại dĩ thường rõ ràng nói cho chính nàng một sự thật.

Dần dần, một câu nói, lại làm cho Vụ Tịch như kỳ tích bình tĩnh lại, “Ta không có ai có thể tin tưởng.” Thanh âm của hần, giống như nhớ lại, giống như kể, “Từ nhỏ, mẫu thân của ta nói cho ta biết không nên tin tưởng bất luận kẻ nào, nhưng, nàng vì bảo vệ phụ thân, mà dâng lên cái mạng của mình. Sau đó, thị nữ Tiểu Đào ta vẫn coi là tỷ tỷ, vì nhận được nhiều chỗ tốt, lại đem ta đẩy xuống vách đá. Cho nên, bắt đầu từ ngày đó, ta tự nói với mình, không thể lại tin tưởng bất luận kẻ nào.”

Hách Thiên Hương lẳng lặng nghe lời của Vụ Tịch. Chưa bao giờ nghĩ tới, phí dưới gương mặt ngây thơ kia lại cất dấu quá khứ như vậy.

“Cho nên ta không ngừng luyện võ, không ngừng ở nhà bồi dưỡng thể lực của mình, không ngừng tự nói với mình, trong thiên hạ, người có thể dựa vào chỉ có mình mà thôi. Nhưng khi ta biết, Bát ca của ta thể nhưng muốn giết ta, ta phát hiện, thì ra ta vẫn có cảm giác đau lòng.” Rõ ràng là máu lạnh, tại sao phải có độ ấm đâu?

“Người Bát ca người phái tới là nhóm người áo đen ta thấy lần trước sao?” Nàng bắt giác hỏi. Thì ra hần tới nay khác thường, bởi vì chuyện này sao?

“Có phải rất buồn cười hay không, người rất muốn mạng của ta, cư nhiên là huynh đệ của ta.” Khóe miệng của hần như đang cười, nhưng vẻ mặt lại giống như đang khóc.

Đó là bởi vì, hần còn quý trọng một phần tình nghĩa huynh đệ này đi. Nàng vuốt vuốt mái tóc rối bời của hần, “Nếu người muốn khóc, có thể khóc lên.”

“Ta sẽ không rơi nước mắt nữa.” Chút ít nước mắt vì mẫu phi, vì Tiểu Đào, là nước mắt cuối cùng của hần, “Thiên Hương, ta có thể tin tưởng người sao?” Đầu của hần, chôn trong mái tóc của nàng, gần như không tiếng động hỏi.

“Có thể.” Nàng nghe được thanh âm của mình vừa nói như thế. Sau đó, nàng cảm thấy, tóc nàng... Có ẩm ẩm ướt ướt.

~~~~~  
Muốn ôm người vào lòng,  
Lẳng lặng nghe tiếng tim người đập,  
Dùng thanh âm kiên định nhất,  
Nói cho người biết ta thật lòng.  
~~~~~

17. Phần 15

Nàng thích hần, nàng Hách Thiên Hương, thích cái Vụ Tịch ngay cả lai lịch cũng không rõ này.

Lời nói tới hôm qua, không phải là nhất thời xúc động, càng không phải là an ủi thuần túy. Chính là, phần thích này của nàng, có sâu đến mức có thể gả cho hần sao?

Nàng không biết, hơn nữa đầu óc thật loạn, tựa hồ làm thế nào đều không thể làm rõ suy nghĩ của mình.

Bên trong chòi nghỉ mát, sương khói lượn lờ. Vốn là vẻ bình thản, nhưng bởi vì nữ nhân ngồi bên trong đình khiến cho không còn bình thản nữa.

“A!” Chịu không được! Hách Thiên Hương hét lớn một tiếng, sau đó giống như không có khí lực gục xuống bàn, kéo dài hơi tàn.

“Hách tiểu thư, người không sao chứ.” Nha hoàn Hỉ Nhi bị tiếng hô này làm sợ hết hồn, run rẩy hỏi.

“Không có chuyện gì.” Nàng hữu khí vô lực trả lời.

“Thiên Hương muội muội chính là có tâm sự?” Đang thêu khăn, Quý Vũ Nhu buông khăn thêu trong tay xuống, quan tâm hỏi.

“Ta...” Nàng ngẩn ra, nhưng ngay sau đó cười ha ha nói, “Không phải, bắt quá Vũ Nhu tỷ, hôm nay người thật vui vẻ, không cần lo lắng chuyện tiến cung.”

Chỉ mới có một ngày, đã nghe đến Quý thể bá lớn tiếng ồn ào, nói là Vũ Nhu tỷ có thể không cần tiến cung tham gia chọn tú nữ.

Vụ Tịch đến tột cùng là ai? Thế nhưng có thể nói được là làm được.

A, không được. Nghĩ một điểm, đầu của nàng càng lớn.

“Đúng vậy a, ta đều nói tiểu thư nhà chúng ta phúc khí tốt.” Một bên Hỉ Nhi cười tiếp lời.

“Ai, các người...” Quý Vũ Nhu mặt lộ vẻ ngượng ngùng, nhưng cũng cười. Không cần tiến cung, tự nhiên bớt đi một khối tâm bệnh của nàng.

“Tiểu thư a, vậy người cũng không cần vội vã lập gia đình, có thể lại tiếp tục cùng Hách công tử...” Hỉ Nhi vui mừng nói.

Nhắc tới Hách Thiên Phong, khoe miệng vốn đang nhắc lên, Quý Vũ Nhu bất giác hạ đôi mắt xuống, “Nhưng Hách đại ca hần... Hần đối với ta căn bản vô tình.” Nếu là có ý, như thế nào lại không tới tham gia chọn rể lần đó?

“Đừng như vậy, Vũ Nhu tỷ.” Hách Thiên Hương an ủi, “Ta không phải đã nói ta sẽ giúp người sao!”

“Hách tiểu thư thật tính giúp tiểu thư nhà ta?” Tiếp lời không phải là Quý Vũ Nhu, mà là Hỉ Nhi.

“Đó là dĩ nhiên.” Nói giúp, đương nhiên sẽ giúp, “Bắt quá theo ta biết, Phong ca từ trước đến giờ tương đối thích nữ tử kiên cường.” Hách Thiên Hương suy nghĩ một chút nói. Trong ấn tượng của nàng, đại đường ca đối với những hiệp nữ giang hồ tính cách cương liệt kia tương đối tán thưởng.

“Kiên cường...” Quý Vũ Nhu lẩm bẩm, cái này tựa hồ chính là khiến khuyết của nàng.

“Không cần nản chí nhanh như vậy, dù sao bây giờ nếu không phải gấp gáp lập gia đình, tự nhiên có thể có thời gian thay đổi.”

“Thay đổi?” Là chỉ nàng sao?

Quý Vũ Nhu rũ đôi mắt xuống, ngó chừng khăn thêu trên bàn đá. Nàng có thể vì Hách đại ca mà thay đổi sao? Nàng làm được sao?

“Tiểu thư, Hách tiểu thư, uống chút trà hạ nhiệt đi.” Hỉ Nhi đánh vỡ trầm mặc, tay chân lạnh lẽo bưng lên hai chén trà xanh.

Hách Thiên Hương không dị nghị nhận lấy, nhấp một ngụm nhỏ, “Đúng rồi, Vũ Nhu tỷ, ta có chuyện muốn hỏi người.” Một lát sau, từ ngữ nàng nói có chút quanh co, tựa hồ có chút ngượng ngùng.

“Người muốn hỏi cái gì?” Quý Vũ Nhu ngẩng đầu, có chút kinh ngạc.

Nói còn chưa nói, Hách Thiên Hương mặt đã đỏ lên.

“Sao vậy?”

“Là... Thì thích một người, thích đến muốn gả, kia là loại tâm tình gì?” Đỏ mặt, Hách Thiên Hương rất nhỏ giọng hỏi.

“A?!” Câu này vừa hỏi, không riêng mặt Quý Vũ Nhu cũng đỏ, ngay cả mặt Hỉ Nhi, cũng sát hồng đến mức như muốn rỉ máu. (Haizz~~~ Đúng là mấy tiểu thư khuê các mà)

“Thiên Hương muội muội, người đây là...”

“Nói đi!” Nàng như làm nũng kéo kéo cánh tay của đối phương. Bởi vì nàng muốn biết mình đối với Vụ Tịch, đến tột cùng là loại tình cảm gì?

“Tiểu thư, ta coi Hách tiểu thư là thật muốn biết, không bằng tiểu thư... nói đi.” Hỉ Nhi nói.

Quý Vũ Nhu nhẹ nhàng gật đầu, qua thật lâu, mới như con kiến kêu lại nói: “Thật ra thì thích một người, thích nhiều lắm, dĩ nhiên là rất muốn cùng người đó ở chung một chỗ, muốn thời thời khắc khắc có thể nhìn người đó, một lòng, mà cũng sẽ thời thời khắc khắc nhớ thương đối phương.”

Là như thế phải không? Tâm tình thích đến muốn gả, chính là loại này? Hách Thiên Hương sờ sờ ngực bội trong ngực, nàng đối với Vụ Tịch, cũng có tình cảm như vậy sao? Là thích, nhưng có thích đến muốn ở chung một chỗ cả đời sao? “Vậy người đối với Phong ca chính là cảm giác như vậy?” Nàng hướng nàng nháy mắt.

“Wow, người giàu có ta!” Quý Vũ Nhu mặt càng đỏ hơn.

“Ta... Ta nào có a, ta chỉ muốn..”

“Thiên Hương!”

Một giọng nói nam xen vào, khiến cho hai nữ đang đùa giỡn dừng tay lại.

“Phong ca!” Vừa nhìn thấy mặt, Hách Thiên Hương nhảy dựng lên chạy tới trước mặt Hách Thiên Phong, “Người cũng tới nơi này hóng mát?”

“Ta là cố ý tới tìm người.” Hắn theo thói quen vuốt vuốt cái trán của nàng, “Người hiện tại đã không có chuyện gì, ta đã mau mau an bài người trở về Tô Châu, người trong nhà đều thực lo lắng cho người, trước khi đi, ta đã tu thư về nhà.”

Trở về Tô Châu? “Ta không cần!” Không hề nghĩ ngợi, nàng trực tiếp cự tuyệt.

“Không thể tùy hứng như vậy! Người biết người trốn đi để cho bao nhiêu người lo lắng không?” Hách Thiên Phong tức giận nói.

“Chính là ta mới không cần thừa kế gia nghiệp a!” Nàng rời nhà trốn đi, chính là có lý do a!

“Khụ!” Hách Thiên Phong không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, “Chuyện này, lão gia tử có nói sẽ suy nghĩ một chút.” Lý do thứ nhất là chính Thiên Hương không muốn, mà lý do thứ hai, là lấy võ công của Thiên Hương, thật muốn kế thừa, chỉ sợ sẽ đập phá chiêu bài Hách gia.

“Thật?” Hách Thiên Hương kinh ngạc nín thở. Sẽ có chuyện tốt như vậy?

“Đúng vậy a, thật sự.” Hắn có chút không thể làm gì nhìn tiểu đường muối bị mọi người cưng chiều lên trời, “Cho nên người mau chút trở về Tô Châu, đối với lão gia tử nói mấy lời hay, không ai sẽ phạt được người. Ta còn có việc phải đi Lạc Dương tham gia đại hội võ lâm, không thể cùng người trở về, bất quá ta có phái thân tín cùng người lên đường.”

“A?” Nói đến đại hội võ lâm, trong đầu Hách Thiên Hương mới nhớ tới nguyên nhân mình tới huyện An Dương, “Ta cũng đi tham gia đại hội võ lâm.” Đây chính là đại sự hạng nhất năm nay a!

“Người cũng muốn?” Hách Thiên Phong sửng sốt.

“Đúng vậy.” Gật đầu như bằm tỏi.

“Ồ nháo!” Nếu để cho trên dưới Hách gia biết hắn để cho Thiên Hương đi tham gia đại hội võ lâm, chỉ sợ hắn có mấy tầng da cũng không đủ tróc.

“Có cái gì hồ nháo, lại cũng không ai quy định không thể tham gia đại hội võ lâm, huống chi, ta chỉ xem một chút, cũng không phải lên đài tỷ võ.” Hơn nữa lấy võ công của nàng, cho dù lên đài, cũng chỉ có bị đánh xuống đài như sao sệt, “Các người không phải nói, muốn tăng nhiều kinh nghiệm một chút sao? Ta bây giờ vẫn là đang học hỏi kinh nghiệm a.”

“Đó là...” Hách Thiên Phong ngắc ngứ, nhưng ngay sau đó lại nói, “Tóm lại không thể, người biết điều một chút trở về Tô Châu.”

“Mới không!” Hàm răng dùng sức khê cắn, nàng cố gắng khiến cho trong mắt mình bức ra vài giọt nước mắt, “Phong ca, ta... ta...” Nước mắt cá sấu, đây là cảnh giới tối cao.

Hách Thiên Phong da đầu một trận tê dại. Hắn biết, tiểu đường muối này rất hiểm chọc ngay tử huyết của hắn, “Thiên Hương, người...” Mới tính hảo hảo giáo dục tiểu đường muối của mình một phen, lại bị một đạo thanh âm khác cắt đứt.

“Hách đại ca!” Quý Vũ Nhu vẫn trầm mặc ở bên, đột ngột đứng lên.

“Quý cô nương?” Quay đầu nhìn Quý Vũ Nhu, Hách Thiên Phong có chút kinh ngạc vẻ mặt lúc này của đối phương.

“Ta... Ta cũng muốn.” Ngón tay thật chặt nắm theo khăn, nàng giống như khua lên dừng khí cả đời nói, “Đúng, ta cũng muốn cùng các người tham gia đại hội võ lâm.” Nếu trời cao lại cho nàng một lần cơ hội, như vậy lần này, nàng vô luận thế nào sẽ không giống lúc trước chỉ biết tiếp nhận mà thôi. Nàng cũng muốn... cũng muốn dùng cố gắng của mình đi tranh thủ, tranh thủ một phần tình yêu nàng khát vọng.

Cái gì?! “Người cũng muốn?” Ngữ khí không sợ người chết không đủ, Hách Thiên Phong cùng Hách Thiên Hương trầm miệng một lời hỏi.

“Ừ, ta muốn đi.” Khuôn mặt ôn nhu lóng lánh ánh sáng kiên định. Quý Vũ Nhu thẳng tắp nhìn người trong lòng của mình.

Cho dù là nữ nhân nhu nhược, cũng có thể vì... tình yêu kiên trì này, mà trở nên kiên cường.

Vũ Nhu tỷ cũng nói muốn đi tham gia đại hội võ lâm. Điểm này, thực ngoài lường trước của Hách Thiên Hương. Bất quá, như vậy cũng tốt, thừa dịp Phong ca cùng Vũ Nhu tỷ trùng to đôi mắt nhỏ nhìn lẫn nhau, nàng thoát thân.

Xem ra, hôm nay Vũ Nhu tỷ trở nên không giống với lúc trước, mà phần thay đổi này, là bởi vì Phong ca đi.

Từ trong ngực móc ra ngọc bội vẫn mang trên người, Hách Thiên Hương lần đầu tiên tỉ mỉ nhìn nó.

Ngọc bội xanh ngọc bích, trong sáng thanh minh. Ngọc bội hình tròn, một vòng phía ngoài khắc hoa văn tinh xảo, mà bên trong thì có khắc một con rồng bốn chân, một cái chân trước của nó tựa như nắm một quả châu, trên châu có khắc hai chữ “Thần Vụ”.

Thần Vụ... Như nói ngược lại, trong tên Vụ Tịch vốn có chữ Vụ, vậy Thần? (Tên ca vốn là Thần Vụ nghĩa là sương ban mai, nhưng ca thường dùng tên Tịch Vụ nghĩa là sương ban đêm)

Suy nghĩ hướng vào ngọc bội trong tay, nàng bất giác nhíu mày. Nếu lúc đầu nàng không cầm khối ngọc bội này, hai người bọn họ có phải ra khỏi núi xong, sẽ mỗi người đi một ngã hay không?

Ngọc ở trong người, có một tia ấm áp.

Hắn muốn nàng bảo vệ khối ngọc này thật tốt, đem thành đồ vật quý giá hơn cả tính mạng của nàng. Nhưng khối ngọc này...

Không được, nàng phải đi hỏi rõ, hắn đến tột cùng là thân phận gì, tại sao hắn hôm qua mới nói có thể không để cho Vũ Nhu tỷ tiến cung, hôm nay Quý thể bá liền thật sự nói Vũ Nhu tỷ không cần tiến cung.

Có lẽ thân phận của hắn, so với suy nghĩ của nàng càng thêm...

Mới muốn nhắc chân đi tới hương các Vụ Tịch ở tạm, phía sau liền nổi lên một trận thanh âm gió động, ngay một khắc sau đó, một cỗ mùi vị gay mũi trào vào cái mũi của nàng.

Hách Thiên Hương tay mềm nhũn, ngọc bội không tiếng động rơi mạnh vào một bên cây.

Bên cạnh, có thanh âm xa lạ nói: “Không có bắt lầm người đi.”

“Hắn là không có.”

Bắt người? Bọn họ là ai? Nàng xê dịch môi, cố gắng mở miệng muốn hỏi, nhưng ánh mắt lại càng ngày càng mệt mỏi, mệt mỏi cơ hồ không mở ra được, cuối cùng đập vào mi mắt, một mảnh đen nhánh.

~~~~~
Thật buồn ngủ, muốn ngủ quá, muốn như vậy thì nằm ngủ đi...

Bất quá, chung quanh thật giống như có người nói chuyện, mà nàng... nàng hẳn đang vội vã đi tìm Vụ Tịch, vội vã muốn hỏi rõ hẳn, hẳn đến tột cùng là ai a? Nàng làm sao có thể ngủ thiếp đi đâu?

Nàng chỉ nhớ rõ, có một cỗ mùi vị của thuốc, sau đó...

“A!” Đột nhiên mở mắt ra, Hách Thiên Hương nhìn hoàn cảnh lạ lẫm chung quanh.

Túp lều nhỏ ảm thấp, một ngọn lửa mơ hồ chiếu sáng tình cảnh trong túp lều. Hai người, một mập một gầy, ngồi vây quanh bên cạnh đồng lửa. Mập mập nghe động tĩnh, hướng Hách Thiên Hương nhìn lại, “Người cuối cùng tỉnh.” Mà người gầy, thì như cũ chỉ cho thêm củ vào đồng lửa.

“Các người bắt ta... Ách, có mục đích gì?” Trấn định một chút tâm tình của mình, Hách Thiên Hương mở miệng hỏi.

“Nói nhảm nhiều như vậy, bắt người tự nhiên là có mục đích.” Mập mập vừa nói, đứng dậy, đi tới trước mặt nàng.

Mục đích? Hai con mắt quay tròn lưu chuyển, Hách Thiên Hương trong lòng âm thầm nói, mục đích, bắt người như nàng có mục đích gì? Vì sắc đẹp? Rất không có khả năng đi, nếu bọn họ là hái hoa tặc, làm thế nào cũng nên chọn Vũ Nhu tỷ hạ thủ a; nếu là vì tiền, có vẻ hẳn không cần phải bắt người, mà là vàng bạc châu báu trong Quý phủ đi.

Vân vân, nếu là vì tiền tài, nàng nhớ lúc trước nàng từng giá trị một ngàn lượng hoàng kim, “Hai vị đại gia.” Hách Thiên Hương liếm liếm khóe môi hơi khô nói, “Nếu như hai vị là vì một ngàn lượng hoàng kim tiền thưởng, vậy đã mượn một bước rồi, đại đường ca của ta đã tìm được ta.” Ai, chỉ hy vọng bọn họ có thể hòa bình tiếp nhận sự thật, thả nàng.

“Một ngàn lượng hoàng kim? Hừ!” trong mũi mập mập tuôn ra một tiếng hừ lạnh, “Chỉ là một ngàn lượng hoàng kim, trong mắt chủ tử chúng ta, có là cái gì.”

Chủ tử? Lẽ nào bọn cướp không chỉ có hai người bọn họ? “Vậy các người muốn làm gì?” Co đầu lại, nàng rất thức thời giả bộ nhất gan.

“Chúng ta đương nhiên là...”

“Tiểu Tam, cùng nàng nói nhảm nhiều như vậy làm gì?” Người gầy thủy chung không lên tiếng rốt cục lên tiếng nói.

Mập mập sờ sờ cái mũi, “Dù sao chúng ta cũng đã đem nữ nhân này thu vào tay, chỉ cần giao cho chủ tử, ngày sau còn sợ không hưởng được vinh hoa phú quý sao?”

“Vậy cũng phải xem người ta có coi trọng nữ nhân này thật hay không.” Một đôi mắt lạnh của người gầy lướt qua Hách Thiên Hương, thản nhiên nói.

Đây là một cuộc đánh cược, mà quy tắc của cuộc đánh cược này là tầm quan trọng của nữ tử này trong lòng Thập tam hoàng tử.

Hai người thản nhiên nói chuyện, Hách Thiên Hương nghe được cũng không hiểu ra sao, “Các người... không có bắt lầm người đi?” Nàng hoài nghi.

“Ta nghĩ —— bọn họ hẳn là không bắt lầm người.” Thanh âm réo rắt, giống như sợi tơ lạng lẽ vang lên trong túp lều sập xệ.

Một chút thân ảnh chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cánh cửa nhà tranh, ánh lửa tỏa ra, mượn bóng đêm, đem bóng dáng của hắn kéo ra thật dài thật dài.

“Vụ Tịch!” Hách Thiên Hương kêu lên. Cả người vừa mừng vừa sợ, muốn đứng lên chạy đến trước mặt hắn, nhưng mới nhích người lại cảm thấy cả người bủn rủn, tứ chi vô lực, “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Hắn là thuốc mê bọn chúng sử dụng vẫn còn chưa hết hiệu lực đi.” Nhìn Hách Thiên Hương, Vụ Tịch nhẹ ngữ nói.

“Người... Làm sao người tìm được tới nơi này?” Mập mập lúc này đang cầm trong tay hai cây đại đao, trong sắc mặt mang theo một tia hoảng sợ nhìn Vụ Tịch. Bọn họ rõ ràng thiên y vô phùng bắt người a, căn bản

không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện, không có lý nào hẳn có thể một đường truy tung tới đây?! (Thiên y vô phùng: chỉ những tấm xiêm y tiên nữ không một vết kim chỉ, không một vết chấp nối. Ở đây chỉ những việc hoàn mỹ không lộ chút dấu vết)

“Người không cần biết quá nhiều, bởi vì nếu người chết, biết được nhiều hơn nữa cũng vô dụng.” Khóe miệng tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười), thanh âm kia như thực như ảo làm cho người ta cảm thấy có chút không rõ.

“Tiểu Tam!” Người gầy trầm giọng nói, “Nhớ kỹ sứ mạng của chúng ta.” Nếu Thập tam hoàng tử đuổi theo đến nơi này, vậy tự nhiên đại biểu địa vị của nữ tử này ở trong lòng hẳn không bình thường.

Giọng nói người gầy như có tác dụng bình ổn, mập mập từ từ trấn định lại, “Người đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không, nữ nhân này nhất định phải chết.” Cây đao gác trên cổ Hách Thiên Hương, mập mập oán hận nói.

Không cần... không có như vậy thật đi. Hách Thiên Hương không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, “Đại gia, có gì... từ từ nói a!” Nàng mới mười sáu, còn chưa muốn chết a!

“Tiểu Tam, mang nàng đi phục mệnh, nơi này để ta chống đỡ.” Người gầy ra lệnh.

“Lão Đại!” Nếu hẳn đi, một mình lão đại, làm sao có thể ngăn được Thập tam hoàng tử trong kinh thành người người e ngại, “Ta lưu lại, người mang cô gái này đi.”

“Nói cái gì, nếu lần này không thể hoàn thành nhiệm vụ, ta và người đều không tránh được cái chết.” Có thể sống một liên là một.

“Nhưng...”

Hai người, như có tranh luận. Hách Thiên Hương bị đao gác trên cổ, chỉ có thể mãnh liệt nuốt nước miếng, mà Vụ Tịch thì giống như nhàn nhã đi chơi vuốt vuốt ngọc bội trong tay.

Ngọc bội trong suốt, chính là lúc nàng bị hôn mê rơi xuống.

Ô ô~~~, hẳn không phải là nói thích nàng sao? Phải cứu nàng, tốt xấu gì cũng phải xuất ra chút thành ý a! Tức giận quăng cho Vụ Tịch một cái liếc mắt, Hách Thiên Hương âm thầm ở trong lòng lăm lăm. Giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Vụ Tịch rất cục miễn cưỡng ngừng đầu, “Ta khuyên các người, tốt nhất người nào cũng không nên đi, bởi vì một khi động, liên rất có thể hài cốt cũng không còn.”

Mười ngón tay đột nhiên chuyển động, sợi tơ mảnh bắn ra, rồi rít quần lấy cổ, cổ tay, cổ chân cả những chỗ yếu hại của mập gầy hai người. Dưới ánh lửa, sợi tơ phát ra nhiều tia ánh sáng lạnh. (aaaaa. Không được, không được, mau mau thanh tẩy cái đầu óc đen tối của ta, nhìn thấy mấy chữ “những chỗ yếu hại” kia là ta lại không nhận được..... mà cười đau bụng. Rốt cuộc là những chỗ nào ta? Hắc hắc. Tội lỗi, tội lỗi quá. Amen!!!)

“Người ——” mập gầy hai người cả kinh! Sợi tơ này từ khi nào bò lên người mà bọn họ thế nhưng không hề có cảm giác.

Hách Thiên Hương cả người ngu ngơ, nhìn từng một sợi tơ, cùng với vẻ mặt âm u lần lượt thay đổi của Vụ Tịch. Hẳn... Hẳn là làm thế nào mà làm được như vậy?

Trong lúc vô tình, chỉ trong khoảng cách gần như vậy, ở dưới ba đôi mắt, đưa ra vũ khí trí mạng nhất.

Thân thể mềm nhũn, nàng lại co quắp trở lại trên mặt đất.

“Các người nói xem, ta làm như thế nào xử phạt các người đâu?” Mười ngón tay nắm Thiên Tầm Ti, Vụ Tịch vung lên nồng đậm ý cười, “Là đem thịt các người xẻ thành từng mảnh, hay cứ như thế này đem các người cắt rời? Hoặc là, các người có đề nghị tốt hơn?” Ngữ điệu ôn nhu, nói ra những lời đáng sợ, chỉ có những người hiểu hẳn mới biết lúc này hẳn thật sự giận dữ.

Không ai có thể sau khi thương tổn người hẳn yêu, còn có thể toàn thân trở lui.

Bọn họ không thể, hẳn cũng không cho phép.

Mập gầy hai người thân thể cứng ngắc, không dám động dẩy chút nào. Những sợi tơ này, nhìn như mỏng manh, thật ra so với dây thép càng chắc hơn. Chỉ cần cố gắng động dẩy, sau một khắc thân thể sẽ bị cửa đứt.

“Thập tam hoàng tử, ngươi muốn giết cứ giết, không cần hành hạ huynh đệ hai người chúng ta.” Người gầy mập máy môi, nói thẳng. Chỉ có thể trách hấn quá mức khinh địch.

Chưa từng nghĩ quá, nguy cơ tùy thời sẽ xuất hiện.

“Giết, ta sẽ giết, bất quá sẽ không rất nhanh như vậy.” Mềm nhẹ cười nói, mười ngón tay thon dài trong ngọn lửa mông lung vũ động thật đẹp mắt. Thiên Tầm Ti càng ngày càng siết chặt, ghì chặt vào da thịt hai người, máu đã nhiều tia rỉ ra.

Thập tam hoàng tử, nàng không nghe lầm chứ. Hách Thiên Hương cố gắng tiêu hóa tin tức nàng mới nghe được. Bình thường, chỉ có một loại người được gọi là hoàng tử, đó chính là con của hoàng thượng. Hai người kia gọi Vụ Tịch là Thập tam hoàng tử, là chỉ... Vụ Tịch là con thứ mười ba của đương kim hoàng thượng sao? (Không cần truy từ gốc rễ thế đâu tở, cứ hiểu theo nghĩa đen của từ đi)

Thập tam hoàng tử Thiệu Thần Vụ. Đúng rồi, trên mảnh ngọc bội hấn cho nàng, không phải là có hai chữ Thần Vụ sao? Đó chính là tên hấn a!

“Ngô... Oa ..” Âm thanh kêu rên xen lẫn thống khổ nỉ non cắt đứt sự xuất thần của Hách Thiên Hương.

Lúc này, trên người mập gầy hai người đã máu tươi đầm đìa. Thiên Tầm Ti vốn là màu trắng đã nhuộm thành sắc đỏ.

“Màu sắc thật bẩn đầu... Thật rất bẩn.” Thanh âm lạnh như băng, giống như châm luôn vào trong tai.

“Van xin... van xin Thập tam hoàng tử cho... cho thống khoái.” Thanh âm như vỡ nát vang lên.

“Ta cũng vậy nghĩ a, chỉ tiếc, người các ngươi muốn thương tổn, là người ta thích nhất.” Nụ cười chẳng biết biến mất từ lúc nào, trong đôi mắt của hấn có tia sáng lạnh lạnh dọa người.

Cái loại ánh mắt này... Cái loại ánh mắt này... Đó là cha từng nói với nàng, ánh mắt mà chỉ có người động sát ý mới có! “Đừng... Đừng như vậy!” Giây dựa bờ dẫy, Hách Thiên Hương đứng đưa hướng phía Vụ Tịch đi tới.

Không kịp tiêu hóa sự thật là hấn yêu nàng, trước mắt, nàng chỉ muốn ngăn cản hấn giết người. Cha từng nói, một khi một người có sát ý, thì người khác tốt nhất tránh thật xa. Bởi vì người có sát ý, là người khó đoán nhất.

Nhưng hấn... hấn là Vụ Tịch a... là Vụ Tịch nàng yêu thích a...

“Đừng... Đừng giết.” Lão đảo đi tới bên cạnh hấn, nàng kéo ống tay áo của hấn nói.

“Ngươi muốn ta thả hai người kia?” Hấn quay đầu nhìn nàng, thần sắc không hiểu.

“Ừ.” Nàng gật đầu, cảm thấy hai chân như nhũn ra, “Bọn họ... Thật ra cũng chưa làm gì đả thương ta, cho nên... để bọn họ đi.”

“Đã vào tay ta, không thể thả người.” Một khi hấn muốn giết, thì người đó sẽ không thể còn sống. Huống chi, bọn họ vốn đáng chết.

“Nhưng giết bọn họ xong, ngươi nhất định sẽ thương tâm.”

“Thương tâm? Ngươi nói ta sẽ thương tâm?” Hấn phì cười một tiếng, “Ngươi có biết trong tay ta đã giết bao nhiêu người không? Thiên Hương, tay của ta đã dính rất nhiều rất nhiều máu, nhiều đến căn bản không cách nào rửa sạch, cho nên, nhiều hơn hai cái mạng cũng không vấn đề gì.”

Hấn và nàng, có quá nhiều điểm khác biệt, bị nàng hấp dẫn, có lẽ là bởi vì nàng quá trong sạch... Có cái trong sạch mà hấn không có!

“Không phải, ngươi có, có quan tâm!” Nàng dùng hết khí lực hô, nhưng thanh âm vọng lại, lại nhỏ đến tội nghiệp, “Ta biết, ngươi nhất định sẽ quan tâm.”

Nếu không quan tâm, đêm đó hẳn tại sao lại tới phòng của nàng, yếu ớt uyển nhược giống như đứa trẻ, tìm kiếm một người có thể tin tưởng.

Bởi vì hắn vẫn quan tâm, quan tâm quá khứ của hắn, quan tâm vết thương của hắn, cùng với... những người đã mất mạng trong tay hắn.

Rõ ràng là một câu hắn không muốn nghe, nhưng từ trong miệng của nàng hô lên, lại làm cho hắn không cách nào bác bỏ, “Ta... Quan tâm sao?” Lẩm bẩm nói nhỏ, càng giống tự nói với chính mình.

“Đúng, ngươi có quan tâm.” Đầu của nàng nặng nề điểm một cái, “Bởi vì ta biết, thật ra ngươi căn bản không thích giết người, thật ra ngươi căn bản sợ nhìn thấy màu máu, thật ra ngươi căn bản... ngươi căn bản rất thiện lương!”

Thiện lương! Nếu không bởi vì có người rời đi, có người phản bội, có lẽ hắn bây giờ sẽ là một thiếu niên ngây thơ.

Nước mắt nhẹ nhàng, như chuỗi trân châu bị chặt đứt lặn xuống từ vành mắt nàng.

“Thiên Hương...” Nước mắt kia, vì hắn mà rơi sao? Thật nhiều người đã ở trước mặt hắn rơi nước mắt, có khăn cầu, có thống khổ, có ai điều, nhưng ... Nước mắt của nàng, lại làm cho hắn đau lòng.

Trong đau lòng, lại cảm thấy thật thoải mái. Phảng phất như đất đai khô hạn, rốt cục được nước mưa làm dịu.

“Bỏ qua cho bọn họ được không?” Thay vì nói thương hại mập gầy hai người, không bằng nói bởi vì nàng không muốn lại nhìn thấy vẻ mặt yếu ớt của hắn.

“Ta...” Thanh âm của hắn, lần đầu xuất hiện do dự.

“Vụ!” Nàng lần đầu tiên gọi tên hắn. Mà mắt, thì thẳng tắp nhìn hắn, như muốn nhìn sâu vào trong tâm hồn hắn.

Lông mi thật dài bao trùm ở mi mắt, vẻ mặt của hắn giống như đang không ngừng suy nghĩ.

Thiên Tầm Ti ngưng lại co rút, cũng khiến cho mập gầy hai người tạm thời có thể thở dốc.

“Không nên tiếp tục làm chuyện sẽ làm cho mình hối hận.” Thanh âm kia nhẹ nhàng mà ôn nhu ở bên tai hắn.

Hắn sẽ hối hận sao? Có sao? Cúi đầu, hắn nhìn sợi tơ quần đầy hai tay mình. Nếu như giết người không hối hận, vậy tại sao khi Tiểu Đào chết, hắn như trước sẽ rơi lệ đầy mặt đâu?

Khóc như vậy, giống như là hắn dùng hết tất cả nước mắt của mình để khóc. Hắn vì Tiểu Đào mà rơi nước mắt, mà nàng... thì vì hắn mà rơi nước mắt.

Vì hắn rơi nước mắt a... Dĩ nhiên là rõ ràng như vậy.

Nhẹ buông tay, Thiên Tầm Ti vốn quán quanh trên người mập gầy hai người toàn bộ thu hồi, “Trở về nói cho Bát ca, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu hắn còn chưa từ bỏ ý định, thì đừng trách ta không niệm tình huynh đệ.” Nhìn chằm chằm ánh sáng từ đồng lửa, Vụ Tịch lạnh lùng nói.

“Khụ! Khụ!” Mập gầy hai người giờ phút này ngã ngồi dưới đất, không ngừng ho nhẹ. Trên mặt vẫn tràn đầy vẻ không dám tin, tựa hồ không tin mình có thể thoát được một mạng, “Ngươi thật muốn thả chúng ta?” Mập mập trước tiên mở miệng hỏi.

“Hay là các ngươi không muốn đi?” Hơi khiêu mi, Vụ Tịch hỏi ngược lại.

“Không có, không có.” Mập mập kinh hồn chưa định lắc đầu, “Chúng ta đi.” Chẳng qua là cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, sau khi xúc phạm đến Thập tam hoàng tử còn có thể lưu lại một cái mạng.

Trong truyền thuyết, phạm là người Thập tam hoàng tử muốn giết, cho tới bây giờ cũng chưa từng có ngoại lệ sống sót.

“Đại ca, chúng ta đi!” Mập mập khó khăn đứng lên nói.

Người gầy gât đầu, đồng thời liếc Hách Thiên Hương một cái. Hắn biết, bọn họ có thể sống bởi vì nữ nhân này.

Thì ra Thập tam hoàng tử lãnh tình như vậy, cũng sẽ có lúc chân chính động tình. Nếu như... Nếu như có thể đem năng giao cho Bát hoàng tử, như vậy liền tương đương với việc có thể hoàn toàn khống chế được Thập tam hoàng tử.

Đáng tiếc... Thật sự là... Đáng tiếc...

“Chúng ta đi thôi.” Than nhẹ một mạch, người gầy nói. Thật ra cho dù ở chỗ này có thể bảo toàn tánh mạng, nhưng kỳ thật trở lại chỗ Bát hoàng tử, cũng không biết có thể giữ được tính mạng hay không.

Đây là mạng làm nô tài a! Chính là Tiểu Tam tựa hồ còn chưa rõ lắm.

Mập gầy hai người mang theo thương tổn, nhanh chóng rời đi nhà tranh.

“Không sao chứ.” Vụ Tịch đem Hách Thiên Hương ngồi một bên ôm lấy, cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

Nếu không phải hắn vẫn phái người âm thầm quan sát Thiên Hương, chỉ sợ không thể nhanh như vậy phát hiện năng bị bắt đi, lại càng không thể tìm tới.

“Ta không sao.” Năng lắc đầu. Năng bây giờ nhiều lắm chỉ là cả người bủn rủn, bị chút kinh sợ mà thôi, “Người... Người là Thập tam hoàng tử?” Sợ hãi, ánh mắt của năng nhìn hắn.

Trong truyền thuyết Thập tam hoàng tử Thiệu Thần Vụ, giết người thành cuồng, máu lạnh lại vô tình, phạm là người đối với hắn nói nặng lỗ mắng, cho tới bây giờ đều không có kết quả tốt, nếu không phải hắn bảo vệ Hoàng thượng cho tới nay, công lao không thể bỏ qua, chỉ sợ sớm đã bị người khác can thiệp.

“Đúng.” Hắn trả lời.

“Như vậy... Trong dân gian nói, người gian dân Tiểu Đào không thành, cho nên giết người diệt khẩu, chính là Tiểu Đào người đêm hôm đó nói với ta phản bội người, mà đem người đẩy xuống sườn núi?” Bây giờ năng cuối cùng cũng biết tin đồn không lý nào có thể tin. Người truyền người, càng truyền càng khoa trương. (*vỗ bàn* *ôm bụng* Ôi Zời ơi, tôi chết đây, gian dân không thành, cái tin đồn này đúng là có 1 0 2. Há há há)

“Thì ra còn có loại tin đồn này a!” Hắn cười lạnh một tiếng. Bất quá, hắn trong dân gian, cũng luôn luôn không có loại bình luận tốt đẹp gì. Bởi vì hắn căn bản chẳng muốn đi làm đáng.

“Người ——” năng muốn nói lại thôi.

“Không cần lộ ra thương hại của người, cái ta cần không phải thương hại!” Hắn mấp máy khóe môi nói. Hắn muốn, lòng của năng. Cho dù năng từng nói thích hắn, nhưng ... Tại sao hắn vẫn là có cảm giác không cách nào bắt được tâm của năng?

“Không phải là thương hại!” Năng vội vàng lắc đầu nói, “Là thương tiếc.”

“Thương... Tiếc.” Hắn kinh ngạc. Chưa từng có người đối với hắn dùng hai chữ này.

“Bởi vì yêu, cho nên mới phải thương tiếc.” Đúng vậy, bởi vì yêu hắn, bởi vì đau lòng hắn, cho nên mới có cảm giác thương tiếc này.

“Người yêu ta?” Nếu lời nói vừa rồi chỉ làm cho hắn giật mình, thì lời nói của năng bây giờ, lại làm cho hắn kinh ngạc. Có thể sao? Không chỉ là thích, mà là yêu.

Tâm tình mừng như điên, thoáng chốc tuôn ra vòng quanh cả người. Hắn ôm năng, run giọng hỏi : “Người... Yêu ta?”

“Đúng, yêu người.” Tâm tính của hắn, năng cảm thụ nhận được. Nam nhân như vậy, năng muốn ở bên cả đời, “Cho nên từ nay về sau, người có thể tin tưởng ta.” Mà năng, cũng sẽ tin hắn.

Sau đó, năng thấy nụ cười trên mặt hắn, kia là lần đầu tiên, năng phát hiện nụ cười đích thực của hắn, cười... thật vui vẻ.

~~~~~

Sâu trong tình,
Duy có một người,
Nhớ người, mong người,
Cho nên yêu người, muốn người!

~~~~~

18. Phần 16

Trên quan đạo rộng rãi vững vàng, hai con ngựa, một chiếc xe ngựa, chậm rãi đi.

Người cưỡi ngựa, một người là Hách Thiên Phong, người còn lại là Vụ Tịch.

Trên đường đi, ai cũng không lên tiếng trước, chỉ như đang thưởng thức cảnh trí có chút hoang vu ven đường. Hách Thiên Phong nhìn về phía rèm trường xe ngựa đằng sau, bởi vì Thiên Hương cùng Quý Vũ Nhu cũng cố ý muốn tham gia đại hội võ lâm, hơn nữa còn muốn mang theo nha hoàn Hỉ Nhi của Quý phủ, cho nên phải dừng đến xe ngựa.

“Khụ!” Ho nhẹ một tiếng, Hách Thiên Phong ánh mắt từ xe ngựa dời đến trên người Vụ Tịch.

“Người nói ra suy nghĩ của mình?” Không ngoài ý muốn nhường lông mày, Vụ Tịch hỏi. Hắn vốn tưởng rằng còn phải chờ lâu Hách Thiên Phong mới mở miệng.

Hách Thiên Phong có chút không được tự nhiên mấp máy môi, “Nghe Thiên Hương nói, người là đương triều Thập tam hoàng tử.” Nghe chuyện như vậy, thật sự là ngoài dự tính của hắn. Thập tam hoàng tử trong dân bình phẩm không tốt, thậm chí có thể nói là rất xấu.

Nhưng ... Hắn lại có thể nhìn ra được, Vụ Tịch tựa hồ cực kỳ coi trọng tiểu đường muội này của hắn.

“Nàng đã nói sao?” Vụ Tịch trong tay cầm dây cương, nhàn nhạt hỏi ngược lại. Khóe miệng có nụ cười nhợt nhạt như sớm đã biết sẽ như thế.

“Ừ, bất quá nàng tạm thời cũng chỉ nói với một mình ta mà thôi.” Tính tình Thiên Hương, rất khó dấu diếm chuyện gì. Bất quá chuyện này là chuyện lớn, cho nên chỉ nói cho một mình hắn mà thôi. Thiên Hương cũng hiểu, thân phận Vụ Tịch tốt nhất là không nên tùy ý công khai, “Hơn nữa, nghe nói người muốn lấy Thiên Hương?” Nói tới đây, cuối cùng cũng nói đến trọng điểm.

“Đúng là muốn lấy.” Vụ Tịch rất sáng khoái thừa nhận.

“Nhưng người là hoàng tử, nhất định sẽ không chỉ cưới một.” Từ trước, cửa cung sâu tựa như biển. Nhất là nhà đế vương, lấy vợ cưới thiếp, lại càng nhiều vô số kể.

“Người muốn nói cái gì?” Tròng mắt đen nhú lại, trên khuôn mặt thanh tú giương lên vẻ tìm tòi.

“Nếu người thật sự muốn cưới tiểu đường muội nhà ta, thì chung thân chỉ được cưới một mình nàng.” Hách Thiên Phong nói. Thiên Hương là Hách gia chí bảo, nếu Vụ Tịch không thể một đời một thể chỉ yêu một mình Thiên Hương, như vậy, liền không xứng với Thiên Hương.

“A...” Tiếng cười réo rắt tràn ra đôi môi, Vụ Tịch giương mắt, “Người lúc này coi như là uy hiếp ta?” Cho tới bây giờ, chưa từng có người dám uy hiếp hắn cái gì. Bởi vì người dám nói ra lời uy hiếp hắn, toàn bộ đã chết sạch.

“Người nói chính là vậy đi.” Hách Thiên Phong hiển nhiên không có tính toán thu hồi lời nói ra khỏi miệng nói, “Ta chỉ muốn một lời hứa của người.” Một lời hứa để hắn có thể yên tâm giao ra Thiên Hương của hắn.

Ánh mắt kiên định, yên lặng nhìn cặp mắt kia mang theo một tia lười biếng. Hách Thiên Phong cố ý chờ một câu trả lời.

Mà Vụ Tịch, thì lời dây cương như có điều suy nghĩ. Hắn là đương triều Thập tam hoàng tử, nếu hắn thật muốn lấy Thiên Hương, thì cho dù Hách gia phản đối cũng không thể ngăn cản cái gì. Nhưng ... Đối mặt với Hách Thiên Phong như vậy, hắn...

“Ta cả đời này, chỉ cưới một mình Thiên Hương làm vợ.” Môi mỏng khẽ mở, hắn phun ra đáp án của hắn.

“Tốt lắm, nhớ kỹ lời nói hôm nay của ngươi!” Hách Thiên Phong hiển nhiên có chút hài lòng, sắc mặt chậm lại, “Ta tin tưởng, lấy năng lực của ngươi, lấy thân phận Thập tam hoàng tử cùng cung chủ Vô Tuyệt cung, nhất định có thể bảo vệ Thiên Hương cả đời.”

Trong không khí, đột nhiên căng thẳng lên. Đôi mắt vốn lười biếng trong nháy mắt trở nên bén nhọn, Vụ Tịch nhìn chằm chằm Hách Thiên Phong, “Làm sao ngươi biết?” Hắn biết thân phận Thập tam hoàng tử, hắn không kỳ quái, nhưng ... Hắn còn biết thân phận cung chủ Vô Tuyệt cung của hắn! Biết hai thân phận này của hắn, chỉ có năm thị vệ kia của hắn mà thôi.

“Hiển nhiên ngươi giấu diếm cũng không hoàn mỹ.” Sắc mặt không thay đổi, Hách Thiên Phong thản nhiên nói.

Trong tay áo Thiên Tầm Ti khẽ trượt ra, “Nói một chút xem.”

“Bởi vì ở trong ấn tượng của ta, chỉ có vũ khí của cung chủ Vô Tuyệt cung, tựa hồ chính là Thiên Tầm Ti, mà ta nghe người An Dương nói, thời điểm Quý cô nương chọn rể, Thập tam hoàng tử từng dùng một sợi tơ rất nhỏ, đem một khối cầu đồng lớn như thế đánh vỡ.”

“Cho nên ngươi liền đoán ta là cung chủ Vô Tuyệt cung?” Đôi môi duyên dáng khẽ nhấc lên một đường cung, mơ hồ cân nhắc.

“Chẳng lẽ ta đã đoán sai?” Lời tuy là nói như thế, nhưng trong lòng Hách Thiên Phong hiểu, khả năng đoán sai gần như bằng không. Bởi vì hắn biết, trong chốn võ lâm biết sử dụng Thiên Tầm Ti, duy chỉ có cung chủ Vô Tuyệt cung mà thôi.

“Ngươi làm sao biết vũ khí của cung chủ Vô Tuyệt cung là Thiên Tầm Ti?” Vụ Tịch liếc con ngươi hỏi. Cho dù thân phận của hắn là cung chủ Vô Tuyệt cung, vũ khí hắn dùng cũng sẽ là đao, kiếm, chủy thủ... Đối với Thiên Tầm Ti, hắn cực ít dùng, mà một khi dùng, đối phương hẳn phải chết không thể nghi ngờ... Chỉ trừ tối hôm qua hắn bỏ qua cho hai người kia.

“Bởi vì có người nhìn thấy.”

“Không thể nào!”

“Nhưng quả thật có người nhìn thấy.” Hách Thiên Phong rất khẳng định nói. Mà người nhìn thấy, chính là đệ đệ của hắn Hách Thiên Việt. Bởi vì chỉ nhìn thấy từ rất xa, sau đó bằng vết thương trên người chết, cho nên mới đoán ra vũ khí cung chủ Vô Tuyệt cung sử dụng, có thể là Thiên Tầm Ti thất truyền đã lâu. (Thế là sao mà biết đây là Vô Tuyệt cung a? Biết đâu đây là Hữu Tuyệt cung hay cái gì đây Tuyệt cung thì sao? Chẳng nhẽ Tịch ca vừa ụng nhau vừa hét âm ỉ “ta là cung chủ Vô Tuyệt cung” à? Nhảm, nhảm quá đi.)

Mà sau đó, Thiên Việt ước chừng bị bệnh ba ngày. Đối với Thiên Việt từ trước đến giờ hay mềm lòng, tình cảnh tử thi khắp nơi đối với hắn kích thích quá lớn.

Là thế phải không? Vụ Tịch gõ gõ ngón tay. Hắn cho là sẽ không có người phát hiện, nhưng không nghĩ tới, chung quy vẫn có sơ hở, “Xem ra, ta tựa hồ đã xem thường Hách gia.” Trong chốn võ lâm Hách gia luôn danh khí không lớn, võ công cũng thường thường, cũng không có chỗ nào đặc biệt làm cho người ta chú ý. Bất quá, từ giờ trở đi, hắn nên đổi cái nhìn.

“Tính giết ta diệt khẩu sao?” Hách Thiên Phong nhìn Vụ Tịch một cái.

“Không.” Hắn chậm rãi lắc đầu, nếu lúc trước, thật sự hắn sẽ diệt khẩu, nhưng bây giờ...

“Nguyên nhân?”

“Bởi vì ngươi là Phong ca của Thiên Hương, như thế thôi.” Vụ Tịch vừa nói, quay đầu lại đi, nhìn xe ngựa truyền đến tiếng cười đùa. Bởi vì là thứ Thiên Hương ưa thích, hắn sẽ không đi phá hư.

“Vậy đại hội võ lâm lần này, người muốn chiếm đầu bảng sao?”

“Ta tại sao phải làm như vậy?” Quay đầu lại nhìn Hách Thiên Phong, hắn khẽ cười nói.

“Chẳng lẽ người tham gia đại hội võ lâm, không phải vì có thể thống nhất giang hồ?” Người trong giang hồ, mặc dù chưa từng cùng triều đình đối kháng, nhưng nếu thống nhất, cũng là một lực lượng thật lớn.

“Nhưng nếu ta đã muốn thống nhất giang hồ, lại vì sao nhất định phải chính mình chiếm đầu bảng đâu?” Muốn đi Lạc Dương, chỉ là muốn xem một chút, mấy năm nay trong chốn võ lâm đến tột cùng xuất hiện bao nhiêu người mới.

“Người ——” Hách Thiên Phong sững sốt, “Chẳng lẽ Dương Vạn Bư là người của triều đình?” Dương kim Minh Chủ võ lâm, đã liên tục hai năm đoạt được đầu bảng.

“Không phải là người của triều đình.” Vụ Tịch chậm rãi lắc đầu, “Dương Vạn Bư chỉ là người của Vô Tuyệt cung mà thôi.”

Hắn cư nhiên đã tính được bước này sao? Hách Thiên Phong thực tại lấy làm kinh hãi, như vậy hắn là —— “Người muốn thiên hạ?” Hách Thiên Phong bất giác hỏi. Đã muốn thống nhất giang hồ, có thể nói Thập tam hoàng tử đã tâm không nhỏ.

Thiên hạ sao? Vụ Tịch mỉm cười không nói. Thiên hạ này có quá nhiều người rình rập.

~~~~~
Đại hội võ lâm đúng hạn cử hành.

Hách Thiên Phong cũng đại diện cho Hách thị nhất tộc tham gia đại hội tỷ võ. Mà Hách Thiên Hương, nghĩ cũng biết, luận đến võ công, tự nhiên chỉ có ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Bất quá, làm cho nàng kỳ quái chính là, Vụ Tịch thế nhưng không có quan tâm đến kết quả tỷ võ.

“Người thật không báo tên dự thi sao?” Trong miệng nhai bánh đậu đỏ, Hách Thiên Hương lại một lần nữa hỏi.

“Nếu không đi ghi danh, như vậy dĩ nhiên là không muốn dự thi.” Ngón tay nhẹ nắm một quyển sách, Vụ Tịch ngồi trên ghế, tay phải chống cằm, thanh thần xem sách.

“Nhưng ... Ngô, người không phải đã nói người đối với vị trí Minh Chủ võ lâm này tình thế bắt buộc sao?” Nuốt xuống miếng bánh trong miệng, nàng tươi hớp trà nói. Kể từ khi chân chính được chứng kiến võ công của hắn, nàng nghĩ, nếu hắn muốn làm Minh Chủ võ lâm, cũng không phải là chuyện không thể.

Vụ Tịch ngẩng đầu, dương dương lông mảy, “Vốn là thật sự có ý định này, bất quá... vẫn là ý định thôi.” Vốn là hắn nghĩ lấy thân phận cung chủ Vô Tuyệt cung tới trở thành Minh Chủ võ lâm, chân chính thống nhất giang hồ, sau đó dùng võ lâm làm điểm chống đỡ, thống nhất thiên hạ.

Nhưng ... Hôm nay hắn đã có nàng, còn cần thống nhất thiên hạ nữa sao?

Thiên hạ, thật tốt như vậy sao? Tốt đến mức cần dùng hết mọi thủ đoạn, hao hết tất cả tâm cơ đoạt lấy?

“Vậy thật đúng là đáng tiếc.” Hách Thiên Hương không khỏi tiếc nuối nói. Vốn nàng còn muốn xem Vụ Tịch cùng Minh Chủ võ lâm Dương Vạn Bư đánh nhau sẽ ra cái gì dạng, nhất định đặc sắc tuyệt luân.

Đáng tiếc? Hắn chớp chớp con ngươi, “Vậy người cảm thấy, nếu vứt bỏ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, có đáng tiếc không?”

A?

Một ngụm bánh đậu đỏ nện ở trong cổ họng, nàng vội vàng uống nước vỗ ngực, “Người... Người muốn làm hoàng đế sao?” Lão Thiên, nàng lại thiếu chút nữa đã quên rồi, hắn là đương triều Thập tam hoàng tử a! “Người hy vọng ta trả lời người như thế nào?” Hắn nhìn nàng, hỏi ngược lại.

Này... Hách Thiên Hương trầm mặc, sau đó ngẩng đầu, “Nếu như có thể, ta hy vọng người chỉ là Vụ Tịch.” Đúng vậy, trong lòng nàng, nàng chỉ coi hắn là Vụ Tịch mà thôi. Là Vụ Tịch mà nàng ở trong núi vô tình

gặp gỡ, là Vụ Tịch sẽ bảo vệ nàng, cũng sẽ tìm kiếm an ủi của nàng, mà không phải cao cao tại thượng Thập tam hoàng tử.

Ngôi vị hoàng đế, đó là những chữ chưa bao giờ từng xuất hiện trong đầu nàng, mà hai chữ Hoàng thượng, lại càng xa xôi.

Nàng chưa từng nghĩ qua mười mà nàng muốn gả là Hoàng thượng tương lai, càng chưa nghĩ qua, chính nàng sẽ là một trong số những nữ nhân nơi hậu cung, tịch mịch tư buồn, chỉ vì một cái liếc mắt của Hoàng thượng.

“Vụ, nếu như người thật sự yêu ta, vậy ta hy vọng người cả đời, chỉ yêu một mình ta.” Ngắc đầu, nàng thẳng tắp nhìn về hắn, trong ánh mắt, có kiên định chưa từng có.

Nàng ích kỷ đi, không hy vọng hắn là hoàng đế, không hy vọng hắn tương lai sẽ có hậu cung ba nghìn mỹ nhân, “Ta Hách Thiên Hương, sẽ một đời một thế, chỉ yêu Vụ Tịch; cho nên Vụ Tịch, một đời một thế của người, cũng phải chỉ yêu Hách Thiên Hương ta.” Như đang thề thốt, nàng hướng về phía hắn nói.

Quả nhiên, cùng là người Hách gia. Vụ Tịch hơi mím môi buông quyển sách trên tay xuống. Nhìn Thiên Hương, hắn nghĩ tới Hách Thiên Phong.

“Một đời một thế, đối với một mình ta, người sẽ không mệt mỏi sao?” Môi mỏng xinh đẹp gọi lên độ cong gần như hoàn mỹ, hắn khẽ cười hỏi.

“Sẽ không.” Nếu đã hiểu tâm ý của mình, vậy sẽ không còn bất kỳ do dự nào.

“Vậy sao?” Nụ cười càng sâu, tay hắn lướt qua mặt bàn, bắt được tay nàng, “Nếu người có thể đối với ta cả đời không biết mệt mỏi, vậy ta cũng có thể vì người, buông tha cho giang sơn.” Giang sơn cùng mỹ nhân... Xem ra, hắn cuối cùng vẫn không thể trở thành đế vương lãnh tình. (Vì sao ta có cảm giác như Hương tỷ đang ký vào án tử ấy, nụ cười của Tịch ca, thật sự rất đáng sợ á, ta luôn có cảm giác không tin được)

Hắn, không phải là phụ hoàng, mà Thiên Hương cũng sẽ không trở thành mẫu phi.

Nửa tháng sau

“Người thật muốn đi vào?” Đứng ở ngoài cửa lớn màu đỏ, Hách Thiên Hương lại không nhận được hỏi người đứng bên cạnh lần nữa.

“Nếu đã tới, đương nhiên là muốn vào.” Vụ Tịch xoa thái dương, vẻ mặt có chút không thể làm gì.

“Nhưng ... Người hãy suy nghĩ kỹ càng một chút a!” Nàng rất cố gắng muốn thuyết phục hắn bỏ đi ý tưởng này.

“Ta đã suy nghĩ rất kỹ càng.” Đây đã là lần thứ 75 nàng bảo hắn suy nghĩ.

“Nha... Vậy... Vậy cũng tốt.” Nếu đối phương tâm ý đã quyết, vậy nàng không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh. Giờ lên bước chân, Hách Thiên Hương đi tới trước cửa đỏ, dùng sức gõ hai cái. Chi kết!

Hai miếng cửa gỗ đẩy ra một khe hẹp, lão quản gia có hai chòm râu dê dài sau khi nhìn rõ người đứng ngoài cửa xong, lão xé ra một tiếng kêu cao quãng tám khó có được ——

“Tiểu thư trở lại, tiểu thư trở lại!” Kích động đến run rẩy thân thể, còn có hai tròng mắt lóe lên lệ quang trong suốt, làm cho Hách Thiên Hương đầu thiếu chút nữa muốn chôn vào đất.

Ai, nàng cũng biết, nàng trở lại nhất định sẽ là như vậy!

“Hà quản gia, người...”

“Tiểu thư, người cuối cùng trở lại!” Quản gia ngữ khí mang ghen ngào nói.

“Đúng vậy a, ta... ta đã trở về.” Trở về cho nàng là một nụ cười “rực rỡ”.

“Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi! Ta phải chạy nhanh báo cho mọi người!” Vừa nói, một cái xoay người, lão quản gia chạy như bay reo lên khắp nơi: “Tiểu thư trở lại, tiểu thư trở lại!” Động tác linh hoạt, có chỗ nào giống như người sáu mươi tuổi?

“Xem ra, người rất được người khác yêu thích.” Vụ Tịch khoát khoát quạt giấy trong tay, buông lời bình luận.

“Ha ha...” Khóe miệng nàng co giật một chút. Thật sự nàng .. rất được người khác yêu thích.

Nửa khắc sau, người của một đại gia tộc, đã thật chỉnh tề đứng trong đại sảnh Hách gia.

Cô Lỗ, Hách Thiên Hương nuốt nước miếng trong cổ họng, “Mọi người... Chào!” Nguyên tắc bảo vệ tính mạng, chào hỏi trước là tốt nhất.

“Thiên Hương, ta sợ khổ con a!” Một tiếng khóc thê lương dẫn đầu nhào lên túm lấy nàng không tha chính là Hách Thiên Hương mẫu thân.

“Thiên Hương, bên ngoài không có chịu khổ đi.” Người thứ hai nhào lên chính là Nhị thẩm thẩm của nàng.

“Thiên Hương, bên ngoài làm sao có chỗ nào tốt, ngày thường có ăn no không? Có mặc ấm không?” Tam thẩm thẩm cũng đánh tới.

Không đầy một lát sau, cả người Hách Thiên Hương đã mau bị nước mắt của nữ nhân bao phủ.

Không cần kích động như vậy đi. Nàng cũng chỉ là rời nhà đi “không phép” một chút xíu thời gian a! Chân mày nhíu lại, Hách Thiên Hương không ngoài ý muốn nhìn cha hướng nàng đi tới.

“Rời nhà trốn đi, ao cho người lá gan, để người rời nhà trốn đi!” Ít nhiều ra vẻ hình tượng nghiêm phụ một chút, Hách đại lão gia bắt đầu lên mặt dạy dỗ nữ nhi.

“Ai, Thiên Hương, người thật là không nên a.” Nhị lão gia trong mắt tràn đầy từ ái, than nhẹ một tiếng.

Mà Tam lão gia, thì dứt khoát nặng nề nhẹ ho khan vài tiếng.

Được rồi, nàng biết sai rồi, được chưa? Hách Thiên Hương rất cố gắng làm bộ thừa nhận sai lầm, vẻ mặt tiếp nhận phê bình, “Cha, nương, Nhị thẩm, Tam thẩm, Nhị bá, Tam bá, ta...” Lời còn chưa nói hết, Hách đại lão gia tử đã mở miệng nói: “Các người nhìn xem, các người thành cái dạng gì, Thiên Hương mới trở lại, các người lại khóc, lại mắng, còn thể thống gì!” Nhưng ngay sau đó, lại chuyển hướng Hách Thiên Hương, “Hương nhi, ra ngoài đã lâu như vậy, mệt không? Khát không? Nếu không uống chén trà trocs cho ấm người?” (Ha ha, ta yêu cái nhà này chết đi được á)

Uống trà... Cái này không cần đi. Đầu nặng nề rũ xuống, nàng có bất đắc dĩ của nàng.

Mái hiên này Hách Thiên Hương còn chưa kịp nói gì, mái hiên kia đã mau thất chủ bất thiết nói (bảy miệng tám lưỡi, giống câu mồm năm miệng mười ở VN): “Công công, chúng ta chỉ là quan tâm Thiên Hương mà thôi.” (Nếu ta nhớ không nhầm thì “công công” là cách gọi bố chồng)

“Đúng vậy a, cha, bởi vì Thiên Hương rời nhà quá lâu, cho nên chúng ta...”

Thanh âm huyền não tràn ngập cả đại sảnh.

Nhức đầu che đầu, Hách Thiên Hương rất không có bộ dáng đại gia khuê tú ngồi chồm hổm trên mặt đất. Nàng cũng biết, lão Thiên sẽ không sáng khoái bỏ qua cho nàng như vậy. Ánh mắt liếc về Vụ Tịch đứng bên cạnh nàng.

Trên khuôn mặt thanh tú vẫn giương nụ cười nhạt nhẽo như trước, quý khí nho nhã, thật sự là nhìn thế nào cũng thật... Chối mắt.

“Người còn cười!” Nàng giận nụ cười của hắn. Bởi vì nụ cười của hắn lúc này, thật sự rất giống như đang xem kịch vui.

“Bởi vì rất thú vị a.” Hắn cũng thẳng thắn, nói thẳng nguyên nhân sáng tỏ.

“...” Nếu như bọt mép tùy thời có thể phun ra, nàng tin chắc nàng bây giờ nhất định sẽ miệng đầy bọt mép, “Sớm đã nói nha, không nên trở lại sớm như vậy.” Cong miệng lên, nàng bắt đầu lăm lăm.

“Là người nói nhất định phải thông báo cho người nhà, nếu không, chúng ta cũng không cần tới nơi này.” Vụ Tịch nhàn nhạt tiếp lời nói.

Thông báo?!

Thiên a! Nàng thiếu chút nữa đã quên mục đích trọng yếu nhất của lần trở về này rồi!

Cả người bật lên, Hách Thiên Hương hắng giọng: “Các người...”

Chít chít quang quác! Người người làm thành một đồng không có một để ý đến nàng.

“Các người hãy nghe ta nói.” Lần này, thanh âm của nàng đề cao hơn một chút.

Chít chít quang quác! Vẫn không có ai để ý tới nàng.

Không được, nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ đến tối cũng không có ai để ý tới nàng.

Hít một hơi thật sâu, Hách Thiên Hương thạch phá thiên kinh reo lên: “Ta thành thân!” (“thạch phá thiên kinh” có phải phá đá dọa trời không nhỉ?)

Gì?!

Mấy cái đầu đồng loạt hướng về phía nàng mà chuyển động, ngay tiếp theo hơn mười đạo ánh mắt “hung hăng” bắn tới.

“Người... Người thành thân rồi?” Dẫn đầu phản ứng, Hách Nhị lão gia.

Rất tốt, cuối cùng cũng có người chú ý tới nàng. Hách Thiên Hương hài lòng gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, “Nói sai rồi, là ta lập tức muốn thành thân.” Nàng nhìn một phòng đang ngầy người như phỗng, rất trịnh trọng nói. Hiển nhiên, đại đường ca còn chưa đem chuyện của nàng cùng Vụ Tịch nói cho người trong nhà.

“Người muốn cùng người nào thành thân?” Thanh âm vội vã hỏi.

“Sẽ không phải bởi vì người một mình bên ngoài, bị người bắt lương rắp tâm lừa?” Đây là thanh âm lo lắng.

“Hay là người... người đã ‘có’?” Đây là thanh âm mau té xỉu.

Nàng... Nàng nhiều lắm chỉ có thể coi là tư định chung thân đi. Cơ hồ sắp bị một đồng nước miếng bao phủ Hách Thiên Hương cố gắng nặn ra câu đầu, “Ta... Ta là muốn cùng hắc thành thân.” Ngón tay trực tiếp chỉ vào Vụ Tịch từ đầu đến cuối xem trò hay, nàng rất thông minh đem khoai lang nóng bỏng tay ném cho hắc. (Tự hào ghê cơ)

“Hắc?!” Ánh mắt của mọi người lại đồng loạt dời đến trên người Vụ Tịch.

“Chính là người muốn lấy Thiên Hương nhà chúng ta?” Hách lão gia tử Vụ Tịch nhìn từ trên xuống dưới nói. Diện mạo không tệ, coi như là tuần tú trang nhã. Bất quá khí thế kia... Thiên Hương có thể khổng chế được sao?

“Dạ.” Vụ Tịch đáp, không hề lộ vẻ bối rối.

“Vậy vị công tử này, xin hỏi nhà người có bao nhiêu người?” Nhị thẩm không đợi được tiến lên trước hỏi.

“Trong nhà có bao nhiêu đất đai? Hoặc là có bao nhiêu vàng bạc châu báu, có thể nuôi được Thiên Hương nhà chúng ta thật tốt?” Tam thẩm cũng không cam chịu bị rơi ở phía sau.

“Nếu muốn lấy Thiên Hương, liền không thể nạp tiểu thiếp nữa.”

“Còn nữa...”

Nhất ngôn nhất ngữ, sảo sảo nháo nháo.

Ai! Hai tay chống cằm, Hách Thiên Hương nhìn Vụ Tịch đang đối đáp trôi chảy.

Không dám tưởng tượng, nếu người nhà của nàng biết người nàng gả cho là đương triều Thập tam hoàng tử, trên mặt sẽ là biểu hiện như thế nào?

Mà nàng bây giờ... Có phải cần về phòng trước hay không, sửa sang lại bao quần áo, rời nhà lần nữa đâu?

Kết thúc

Bóng đêm, đen nhánh khôn cùng.

Thân ảnh cao gầy, như vào chỗ không người di chuyển trong bóng tối.

Cửa, không tiếng động bị đẩy ra. Bóng đen đi tới bên giường, nhìn người nằm ngủ trên giường.

Gương mặt tuần dật, nhưng cũng nổi danh bạc tình. Mà người này, lại là của hần...

Ngón tay hơi động một chút, vài sợi tơ khó có thể nhìn thấy trượt ra một độ cong đẹp mắt.

Giống như cảm nhận được tầm mắt thiêu đốt, người nằm trên giường bất an nhú mào, một đôi mắt bỗng nhiên mở ra, “Là ai?!”

“Đừng lớn tiếng, Nhị ca.” Bóng đen nhẹ giọng nói.

Thanh âm quen thuộc, khiến cho nam nhân được gọi là Nhị ca ngẩn ra, “Thập tam đệ?”

“Là ta.” Vụ Tịch gật đầu, thừa nhận. Ánh trăng, vệt sáng vệt tối, lọt qua giấy cửa sổ, chiếu vào nửa bên mặt hần.

“Đã trễ thế này, người tìm đến ta, không phải chỉ là để tìm ta nói chuyện phiếm đi.” Cổ nam nhân, đã bị Thiên Tầm Ti quần quanh, nhưng trên mặt, hần vẫn trấn tĩnh nói.

“Không, thật ra chỉ là tìm Nhị ca hàn huyên một chút, cho nên mới trễ như thế.” Ngón tay hần, nắm hai đoạn sợi tơ, chỉ cần dùng lực, vậy Nhị ca của hần, liền không phải nhìn mặt trời ngày mai nữa.

“Vậy người muốn hàn huyên cái gì?” Nam nhân tiếp lời nói.

Vụ Tịch chậm rãi cười một tiếng, đột nhiên cười đến có chút tà mị, “Chuyện Bát ca, Nhị ca biết không?” (Mấy anh em nhà này, người thì đầy sát khí nhưng cứ ca ca đệ đệ, nghe mà rùng mình, ta khinh)

“Người là ám chỉ chuyện lão Bát phái người giết người?”

“Xem ra Nhị ca quả nhiên là biết đầu.” Ngón tay vừa thu lại, sợi tơ xiết thêm ngay vài phần.

Nam nhân vẫn trấn định như cũ, “Ta cũng mấy ngày trước mới biết chuyện này.”

“Vậy sao?” Nhị ca a, huynh đệ của hần, nhưng cũng là người muốn nắm cả thiên hạ trong tay, “Bát ca luôn luôn đứng về phía Nhị ca, muốn trừ bỏ ta cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ là tại sao Nhị ca không giúp đỡ Bát ca trừ bỏ ta đâu? Nếu những thích khách kia do Nhị ca phái ra, ta sợ rằng cơ hội còn sống không lớn lắm.”

“Nếu ta nói, bởi vì người là huynh đệ của ta, người tin sao?” Nam nhân cất cao giọng nói.

Huynh đệ... Con người thu vào, mắt hần nhìn chằm chằm sợi ta phiếm ngân quang. Nhị ca, từng là người ca ca đầu tiên mang theo hần ngoạn hậu hoa viên, nhưng cũng là nam nhân muốn có thiên hạ, “Ta —— sẽ không cùng người tranh giành ngôi vị hoàng đế.” Ngón tay vừa động, Thiên Tầm Ti trong nháy mắt thu hồi, Vụ Tịch mấp máy môi, tiếp tục nói: “Nhưng ta cũng sẽ không giúp người, sẽ không giúp bất cứ kẻ nào, chỉ cần Nhị ca người thật sự có năng lực đi lên ngôi vị hoàng đế, vậy ta tự nhiên sẽ trung thành vì người phát huy năng lực, nếu người không có năng lực đi lên ngôi vị hoàng đế, ta cũng sẽ mắt lạnh nhìn người chết trong tay người khác.”

“Thập tam đệ.” Nam nhân có chút giật mình.

“Nhị ca, ta không muốn lại đi tranh giành một thiên hạ thối nát.” Cúi đầu rù rì, lại giống như muốn bị gió thổi tan.

Nói xong, thân ảnh giống như lúc đến, biến mất trong đêm tối.

Thiên hạ sao? “Ha ha ha ha!” Tiếng cười liên tiếp, đột nhiên từ trong miệng nam nhân tuôn ra, “Thập tam đệ, ta phải lấy được thiên hạ, sau đó ta muốn người xem, giang sơn trong tay ta, sẽ đẹp đến mức nào!”

Đúng vậy, một ngày nào đó hần sẽ đi lên ngôi vị hoàng đế, trở thành đế vương một đời!

Nguyệt, không tiếng động, chỉ có bóng tối, chứng kiến hết thảy...

————oOo Hoàn oOo ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-cat-tuong>